CUPRINS

Prolog ……
Câteva cuvinte cître cititor ……..
Cap.1 Copilăria mea ……
Cap.2 Religie …….
Cap.3 Spiritism …….
Cap.4 Teozofie ……..
Cap.5 Fraternitatea Rosacruciană ……
Cap.6 Corsarul ……..
Cap.7 Meditaţia ……
Cap.8 Stări Jinas ……
Cap.9 Unda Dionisiacă ……
Cap.10 Focul Sexual ……..
Cap.11 Vaca Sacră ……
PRIMUL MUNTE
Cap.12 Biserica Gnostică ……
Cap.13 Prima Iniţiere a Focului ……
Cap.14 A Doua Iniţiere a Focului ……
Cap.15 A Treia Iniţiere a Focului ……
Cap.16 A Patra Iniţiere a Focului ……
Cap.17 A Cincea Iniţiere a Focului ……
Cap.18 O Aventură Suprasensibilă ……
Cap.19 Persecuţii ……
Cap.20 Secretul Abisului ……..
Cap.21 Botezul lui Ioan ……..
Cap.22 Transfigurarea lui Iisus ……..
Cap.23 Ierusalim (Intrarea în)……..
Cap.24 Muntele Măslinilor ……
Cap.25 Frumoasa Elena …….
Cap.26 Evenimentul de pe Golgota …….
Cap.27 Sfântul Mormânt …….
AL DOILEA MUNTE
Cap.28 Seninătate şi răbdare ……
Cap.29 Cele Nouă Grade ale Măiestriei ……
Cap.30 Patriarhul Enoh …….
Cap.31 Cerul Lunar ……..
Cap.32 Ginebra …….
Cap.33 Balaurul Tenebrelor ……
Cap.34 Concluzie a muncilor Lunare …….
Cap.35 Cerul lui Mercur ……
Cap.36 Cerul lui Venus ……
Cap.37 Cerul Soarelui ……
Cap.38 Cerul lui Marte ……
Cap.39 Cerul lui Jupiter……
Cap.40 Cerul lui Saturn ……
Cap.41 Cerul lui Uranus ……
Cap.42 Cerul lui Neptun ……
Cap.43 Învierea ……..
AL TREILEA MUNTE
Cap.44 Discutând în Mexico ……
Cap.45 A Zecea Muncă a lui Hercule ……
Cap.46 A Unsprezecea Ispravă a lui Hercule ……
Cap.47 A Douăsprezecea Muncă a lui Hercule ……

CÎTEVA CUVINTE CĂTRE CITITOR

În ambianţa culturală şi spirituală a umanităţii contemporane, coexistă diverse instituţii venerabile care cred foarte sincer că cunosc Drumul secret şi care, cu toate acestea, nu îl cunosc.

Drumul secret nu a fost dezvăluit niciodată public.

In termeni riguros socratici, am spune că mulţi eruditi care pretind să cunoască temeinic Cărarea

Muchiei de Cuţit nu numai că nu o ştiu, dar nu ştiu că, nu o ştiu.

In toate cărţile sfinte ale antichităţii, se face aluzie la Drumul secret; el este citat, este numit în multe versete, dar oamenii nu îl cunosc.

Această carte este o altă versiune a celei de-a Cincea Evanghelii.

Goethe spunea: "Toate teoriile sînt cenuşii şi verde este numai arborele cu fructe aurite care este viaţa."

Vom prezenta ceea ce am experimentat direct.

Este presant să trasăm Hărţile Drumului, să-i indicăm cu precizie fiecare pas, să-i semnalăm pericolele etc, etc, etc.

Autorul.

----------CAPITOLUL I

COPILĂRIA MEA

Îmi aduc aminte în amănunt de întreaga mea existenţă, inclusiv de evenimentul propriei naşteri.

Cazul meu, n-ar fi putut în nici un caz să fie o excepţie de la regula generală. La 11 luni, îmi aduc aminte perfect de acea clipă minunată în care, înlănţuindu-mi mîinile pe cap, am făcut solemn semnul masonic de a cere ajutor: ELAI B' NEAL' MANAH.

Imi plăceau cu siguranţă la această vîrstă jucariile încîntătoare cu care se distrează copiii, dar aceasta nu interfera cu nimic cu practicile mele de meditaţie.

In timpul primilor ani de viaţă în care înveţi să mergi, aveam obiceiul de a mă aşeza după modelul oriental pentru a medita.

Imi studiam atunci retrospectiv reîncarnările trecute şi este evident că multe persoane de pe vremuri mă vizitau.

Cînd extazul inefabil se sfîrşea şi mă întoarceam la starea normală, contemplam cu durere pereţii vetuşti ai acestei case părinteşti centenare în care păream, cu toată vîrsta mea, un ciudat ascet.

Mă lamentam zicînd: Încă o dată, într-un nou Corp Fizic! Cît e de dureroasă viaţa! Vai! Vai! Vai!

Chiar în aceste momente, buna mea mamă dădea întotdeauna fuga să mă ajute şi exclama: "Micuţului îi este foame, sete, etc, etc..."

In acea vreme, cazuri insolite de Metafizică Transcendentă mi se întîmplau: tatăl meu mă chema din pragul camerei sale, îl vedeam în veşminte de noapte şi cînd încercam să mă apropii de el, atunci dispărea pierzîndu-se în Dimensiunea Necunoscută.

Totuşi, mărturisesc că acest tip de fenomen psihic îmi era foarte familiar. Intram uşor în camera lui pentru a verifica direct că Corpul său Fizic zăcea adormit în patul de acaju parfumat şi îmi ziceam mie însumi: Ceea ce se întîmplă este că Sufletul tatălui meu este afară, căci corpul său pămîntesc este adormit în acest moment.

Aveam acasă un cinema sonor foarte diferit: mă închideam într-o cameră întunecoasă şi îmi fixam privirea pe perete sau ziduri. După cîteva clipe de concentrare intensă şi spontană, peretele se lumina, strălucea de lumină, ca şi cum ar fi fost un ecran multidimensional şi zidurile dispăreau definitiv, apoi se iveau din spaţiul infinit peisaje vii ale Marii Naturi, Gnomi Vicleni, Silfe Aeriene, Salamandre de Foc, Ondini ieşiţi din apă, Nereide ale imensităţii marine, fermecătoare creaturi care se jucau cu mine, fiinţe extrem de fericite.

Am fost întotdeauna un adorator al Soarelui şi atît la răsărit, cît şi la apus, urcam pe acoperişul locuinţei mele şi aşezat după moda orientală asemenea unui yogi copilăros pe ţiglele de pămînt ars, contemplam Astrul-Rege într-o Stare de Extaz, cufundîndu-mă astfel într-o Meditaţie Profundă;

De fiecare dată cînd bătrînul meu tată deschidea vechea uşă a dulapului, mă aşteptam ca el să-mi ofere o jachetă sau o cazacă purpurie pe care străluceau nasturi asuriţi. Vestigiu al veştmintelor cavalereşti pe care îl purtam cu eleganţă în acea veche reîncarnare a mea în care mă numeam Simeón Bleler; mi se întîmpla cîteodată ca în acest vechi dulap puteau să fie păstrate spade şi florete de pe vremuri.

CAPITOLUL II
RELIGIA

Am fost educat după religia oficială a poporului meu.

Din copilărie, eu posedam sentimentul veneraţiei şi al respectului. Niciodată nu am vrut să ridic din umeri în plină slujbă religoasă. Niciodată n-am vrut să scap de datoriile mele sfinte, nici să rîd sau să-mi bat joc de lucrurile sfinte.

Am găsit Principiile Religioase comune tuturor Religiilor confensionale ale lumii: Se cuvine să

le citǎm acum pentru binele Marii Cauze.

Cerurile

Cerurile, le gǎsim, chiar dacă sub nume diferite, în toate Religiile Confensionale; acestea din urmă sînt totuşi totdeauna în număr de 9, după cum spunea cu atîta înţelepciune Dante Florentinul, în poemul sǎu clasic "Divina Comedie".

	Cerul	Lumea
1	Lunii	Astrală
2	Mercur	Mentală
3	Venus	Cauzală
4	Soarelui	Budică sau Intuitivă
5	Marte	Atmică, Regiunea lui Atman
6	Jupiter	Nirvanică, Nirvana
7	Saturn	Paranirvanică
8	Uranus	Mahaparanirvanică
9	Neptun	Empireul

Aceste Nouă Ceruri, se gǎsesc de asemenea în interiorul nostru, aici şi acum, şi se pătrund şi se întrepătund reciproc fără a se confunda vreodată; se regǎsesc aşezate în Nouă Dimensiuni Superioare, Nouă Universuri Paralele.

Infernurile

Să ne aducem aminte de multiplele infernuri preistorice şi istorice: infernuri chinezeşti, mahomedane, budiste, creştine, etc, etc, etc.

Aceste infernuri diverse servesc drept simbol pentru lumea minerală scufundată.

Dante, descoperă cu claritate şi cu spaimă mistică relaţia intimă care există între cele nouă Cercuri Danteşti şi cele nouă Ceruri. Aceste nouă Cercuri Danteşti din interiorul Pămîntului corespund ştiinţific celor nouă Infra-Dimensiuni scufundate sub Regiunea tridimensională a lui Euclid.

Bardo-Thodol-ul, *Cartea Tibetana a Spiritelor din Lumea de dincolo*, arată realitatea nudă a Lumilor infernale din interiorul Organismului Planetar pe care trăim. Este evidentă existenţa cosmică a Lumilor infernale în orice lume a Spaţiului infinit. Regnul mineral scufundat nu este, o excepţie a planetei Pămînt.

Angeologie (Ingeri)

Intreg Cosmos-ul este condus, supravegheat şi însufleţit de o serie cvasi interminabilă de Ierarhi şi de Fiinţe conştiente, fiecare dintre ele avînd o misiune de îndeplinit şi care, numiţi într-un fel sau altul (Dhyan-Choan-i, Ingeri sau Deva, etc), nu sînt mesageri decît în sensul de agenţi ai Legilor Karmice şi Cosmice. Gradele lor respective de inteligenţă şi de conştiinţă variază la nesfîrşit şi toţi sînt Oameni Perfecţi în sensul cel mai complet al termenului.

Nenumărate servicii angelice caracterizează Iubirea divină. Fiecare Elohim lucrează în specialitatea sa. Putem şi trebuie să facem apel la protecţia Ingerilor.

Zeii

Toate religiile sînt perle proţioase înşirate pe firul de Aur al Divinităţii.

Iubirea resimţită pentru Divin prin instituţiile mistice ale lumii este evidentă: Allah, Brahma, Tao, Zen, I.A.O., I.N.R.I., Dumnezeu, etc, etc, etc.

Ezoterismul religios nu predă nici un fel de ateism, cu excepţia sensului pe care îl conţine cuvîntul sanscrit n$stika, a nu admite idoli, inclusiv Zeul antropomorfic al ignoranţilor (ar fi absurd să se creadă într-un dictator ceresc aşezat pe un tron de tiranie care ar fi furios împotriva acestui trist furnicar uman).

Ezoterismul admite un Logos sau un Creator colectiv al Universului, un Demiurg arhitect, un asemenea Demiurg nu este o zeitate personală după cum mulţi o presupun greşit, ci o colectivitate de Dhyan-Choan-i, Ingeri, Arhangheli şi alte forţe. Dumnezeu este Zeii.

Aceasta este scrisă în caractere de foc în cartea înfloritoare a vieţii, că Dumnezeu este Armata Vocii, marele Cuvînt, Verbul. Ni s-a spus cu insistenţă că Logosul răsună şi aceasta este evident. Demiurgul, Cuvîntul este Unitatea Multiplă Perfectă.

"La început era Cuvîntul şi Cuvîntul era cu Dumnezeu şi Cuvîntul era Dumnezeu.

Totul a fost făcut prin El şi nimic din ceea ce a fost facut n-a fost făcut fără El." (Ioan. 1. l- 3.)

Este evident şi manifest că orice Om Adevărat care atinge într-adevăr Perfecţiunea intră din

acest motiv în curentul sunetului, în armatele cereşti constituite din Buddhaşi de compasiune, din Ingeri, din spirite planetare, din Elohimi, din Rishi - Prajapati, etc...

Ni s-a spus cu insistenţă că Logosul răsună şi aceasta este evident. Demiurgul, Cuvîntul este Unitatea multiplă perfectă.

Cel care îi adoră pe Zei, care le dedică un cult, poate să capteze mai bine adînca semnificaţie a diverselor faţete divine ale Demiurgului arhitect.

Cînd omenirea şi-a bătut joc de zeii sfinţi, ea a căzut, rănită de moarte, în materialismul grosolan al acelei Vîrste de Fier.

Lucifer

Putem şi chiar trebuie să eliminăm complet toate agregatele psihice subiective tenebroase şi perverse pe care le purtăm în noi; totuşi, este incontestabil că niciodată nu am putea să le dizolvăm în ele-însele în umbra Logosului intim.

Fără îndoială, este limpede că Lucifer este antiteza Demiurgului creator, umbra sa vie proiectată în adîncul Microcosmosului-Om.

Lucifer este Paznicul Porţii şi al Cheilor Sanctuarului, ca să nu le treacă decît unşii care posedă secretul lui Hermes.

Din cauză că am scris acest nume atît de detestat de urechile obişnuitului, este necesar să indicăm de asemenea că Luciferul ezoteric al doctrinei arhaice este cu totul contrariul a ceea ce teologii, dintre care celebrul des Mousseaux şi marchizul de Mirville, presupun din greşeală, căci el este alegoria binelui, simbolul celui mai înalt sacrificiu (Cristosul-Lucifer al Gnosticilor) şi Zeul Inţelepciunii sub nenumărate nume.

Lumină şi umbră; misterioasă simbioză a Logosului solar, Unitate multiplă perfectă. INRI este Lucifer.

Demonii

Diversele teogonii religioase îi prezintă ca pe nişte pedepsiţi pe Logosurile divine care, reîncarnate în corpuri omeneşti, au comis greşeala de neiertat de a cădea în generaţia animală.

Aceste Genii întunecate sînt îngeri căzuţi, adevăraţi demoni în sensul cel mai deplin al cuvîntului.

Este deci absurd să se afirme că aceşti rebeli ar fi dat Spiritul oamenilor, este clar că aceşti Ingeri căzuţi sînt adevărate eşecuri cosmice.

Este acum foarte oportun de a aminti numele neomeneşti ale lui Andramelek, Belial, Moloch, Bael, etc, ale căror oribile ticăloşii pot fi studiate de orice adept al Lojei Albe, în Registrele akashice ale Naturii.

Trebuie să se facă o distincţie între ceea ce este o cădere ezoterică şi o coborîre. Evident, aceşti îngeri rebeli nu au coborît ci au căzut, ceea ce este diferit.

Limburile

Versaţi în Istoria Universală, ştim foarte bine şi în mod integral ceea ce este în mod real Orcus-ul clasicilor greci şi latini; Limburile ezoteriştilor creştini.

Nu este inutil, în acest tratat, să insistăm asupra ideii transcendentale că Limburile sînt cu siguranţă anticamera Lumilor infernale.

Toate cavernele cunoscute şi necunoscute formează o reţea deasa şi neîntreruptă care înconjoară cu totul planeta Pămînt, formînd Orcus-ul clasicilor - după cum am spus-o deja în rîndurile citate mai sus - Limburile autentice ale ezoterismului gnostic, pe scurt, lumea cealaltă în care trăim după moarte.

Teribilă şi mistică alegorie care zice: "Aici trăiesc copiii nevinovaţi care au murit fără a fi primit apele botezului", face aluzie la Limburi.

In ezoterismul gnostic, aceste ape sînt de tip genezic şi constituie acel Ens Seminis (Entitatea Semenului, cum ar spune Paracelsius).

Ceremonia botezului a diferitelor culturi religioase simbolizeaza yoga sexului, Maithuna, Magia sexuală. In măduvă şi în semen se găseşte cheia salvării şi tot ce nu se face prin aceasta, pe această cale, este, fără nici o îndoială, o inutilă pierdere de timp.

Copiii nevinovaţi sînt acei sfinţi care nu au lucrat cu apele spermatice ale primei clipe. Oameni virtuoşi care au crezut posibilă Auto-Realizarea Intimă a Fiinţei fără să îndeplinească ceremonia sacra a botezului, ei au ignorat Magia sexuală sau au respins-o solemn.

Doar Mercur, căpetenia şi evocatorul sufletelor, luînd Caduceul Înţelepciunii în mîna sa dreaptă, poate să recheme la viaţă nefericitele creaturi aruncate în Orcus.

Doar el, Arhi-Magul şi Hierofantul, poate să le facă să renască în medii propice muncii fecunde şi creatoare din Făurăria Ciclopilor.

Astfel Mercur, Nunţiul şi Lupul Soarelui, face ca sufletele Limburilor să intre în armatele cereşti.

Purgatoriul

Vom defini astfel Purgatoriul: regiune moleculară inferioară, zonă de tip sublunar, astral înecat (Kamaloka secundară).

In Lumea Purgatoriului, trebuie să ardem grăuntele răului, să anihilăm larvele infra-umanului de orice fel, să ne eliberăm de orice corupţie, să ne purificăm radical.

Dante Alighieri spune vorbind despre Purgatoriu:

Deja ajunserăm mai aproape de deschizătură, care se desena de departe ca o ruptură, o uşă săpată în zidul spaţios. Zării o poartă şi deasupra acestei porţi trei trepte diferite pictate în trei feluri jos, îngerul-portar încă tăcut. Privind de mai aproape, grăbindu-ne mersul, îl zării aşezat pe prima treaptă. Fruntea sa strălucea intratîta că am fost uimit. O spadă în mîna lui lucea cu totul dezgolită, reflectîndu-şi razele asupra noastră şi vederea mea încerca în zadar să se aţintească asupra lui.

"Vorbiţi fără să înaintaţi: Ce vreţi? spuse îngerul, ce vă aduce aici? Indrăzneala voastră este stranie şi nu vă temeţi oare deloc să vă regretaţi paşii?

"- O doamnă din cer, pricepută în asemenea lucruri, răspunse omul meu îngerului, a venit adineaori să ne spună: Duceţi-vă, iată acolo pragul!

"- Fie ca el să vă conducă paşii într-o fericită călătorie! zise atunci cu bunăvoinţă paznicul înţeleptului meu. Urcaţi: puteţi să vă înfăţişaţi treptelor noastre."

Intrarăm, prima treaptă a rampei era o marmură albă de o spiţă atît de frumoasă că puteam să mă privesc în ea ca într-o oglindă. Cea de-a doua îmi părea de o tentă ruginită, de piatră colţuroasă şi ca arsă la foc şi peste tot plesnită, în lung cît şi în lat. Cel mai sus, a treia, era toată din porfir şi roşie ca focul cel mai învăpăiat, la drept vorbind, ca sîngele care ţîşneşte din venele deschise. Pe această ultimă treaptă stă piciorul îngerului: el se află aşezat pe pragul uşii care îmi părea format dintr-un bloc de diamant. Pe cele trei trepte mă dusei bucuros; ghidul meu mă conducea zicîndu-mi cu voce scăzută: "Pentru a ne deschide pragul, roagă-te îngerului cu umilinţă!"

Atunci la picioarele sale sfinte, plin de credinţă, mă închin şi, lovindu-mi de trei ori pieptul, îl implor să deschidă din bunăvoinţa lui Dumnezeu. Cu capătul spadei sale îngerul gravează pe fruntea mea sapte ori litera P, zicîndu-mi: "Fie ca pocăinţa ta să spele, cînd vei fi fost intrat, aceste peceţi de foc!"

După aceea, de sub roba sa de culoarea pămîntului şi a cenuşii, îngerul care îmi vorbea scoase două chei. Prima era de aur şi cealaltă, de argint. Ingerul o puse în zăvor mai întîi pe cea albă, apoi o schimbă şi o luă pe cea galbenă; atunci dorinţele mele fură împlinite.

"Cînd una dintre cele două chei nu nimereşte deschizătura şi nu se potriveşte în încuietoare, spuse el, această uşă nu se deschide şi rămîi afară. Dacă una are mai mult preţ, cea de-a doua cere mai mare artă pentru a deschide şi înţelepciune mai multă, căci ea este aceea care face resorturile să se miste.

"De la Petru le am şi Petru mi-a poruncit să deschid pe nedrept usa decît s-o tin închisa, pentru ca păcătosul să îngenuncheze la picioarele mele,."

Atunci, atingînd uşa porţii sfinte: "Intraţi deci, însă aflaţi că, trecuţi o dată de intrare, o privire înapoi te sileşte să te întorci."

Porţile regatului sfînt se zguduiră, încheieturile destinse se deschiseră şi lunecară scîrţîind pe ţîţînile de oţel strălucitor. Nici porţile Tarpeei nu se deschiseră cu mai mult vuiet, nici cu mai multă rezistenţă cînd bunul Metellus fu dat afară pe ele, motiv pentru care tezaurul a fost golit. Mă întorsei, cu urechea aţintită la cel mai mic ecou şi crezui că aud voci cîntînd peste întindere, în zgomot de dulci acorduri: TE DEUM LAUDAMUS!

Iar eu, eu resimţeam la auzul acestui imn îndepărtat emoţia tandră pe care o produce vocea umană cînd orga îşi îmbină în cînt sunetele sale emoţionate.

Acum vocile se aud, acum nu se mai aud. (Divina Comedie, Purgatoriul: Cîntul IX).

Mama Divina

Maria, sau mai bine, Ram-Io, este identică cu Isis, Junona, Demetra, Ceres, My, Divina Mamă cosmică, puterea şerpească subiacentă în fondul viu al oricărei materii organice şi neorganice.

Maria-Magdalena

Frumoasa Magdalena este fără îndoială identică cu Salambo, Matra, Ishtar, Astarte, Afrodita şi Venus.

Aura solară a Magdalenei pocăite este alcătuită din toate soţiile-preotese ale lumii.

Preafericiţi bărbaţii care-şi găsesc refugiul în această Aură, căci al lor va fi Impărăţia Cerurilor.

Cristosul

La perşi, Cristos era Ormuzd, Ahura-Mazd$, antiteza lui Ahriman (Satana).

Pe pămîntul sfînt al Vedelor, Cristos este Vishnu, al Doilea Logos, sublimă emanaţie a lui

Brahma, Primul Logos.

IIisusul hindus este Avatarul Krishna, Evanghelia acestui Maestru este asemănătoare aceleia a Divinului Rabbi din Galileea.

La vechii chinezi, Fu-Hi este Cristosul cosmic care a compus faimosul Yi-King, Cartea Legilor şi care a numit miniştri-Dragoni spre binele omenirii.

In ţara însorită din Kem, pămîntul Faraonilor, Cristos era în fond Osiris şi cel care-l încarna trecea, de aceea, drept o fiinţă osirificată.

Quetzalcoatl este Cristosul mexican, Zeul Alb, care sălăşluieşte acum în îndepărtata Tula.

Zămislirile fără de prihană

Este lucru grabnic să înţelegem ce sînt în mod real zămislirile fără de prihană. Acestea abundă în toate culturile antice, Fu-Hi, Quetzalcoatl, Buddha şi mulţi alţii sînt rezultatul unor zămisliri fără prihană.

Focul sfînt fecundează apele vieţii ca Stăpînul să se nască în noi.

Orice înger este cu siguranţă copilul Divinei Mame Kundalini: ea este cu adevărat fecioară înainte de naştere, în timpul naşterii şi după naştere.

In numele adevărului, afirmăm cu solemnitate cele ce urmează: soţul lui Devi Kundalini, Mama noastră cosmică particulară, este al Treilea Logos, Duhul Sfînt, Shiva primul născut al Creaţiei; Monada noastră intimă, individuală, sau mai bine - zis, supra-individuală.

CAPITOLUL III

SPIRITISMUL

Eram încă un puşti de douăsprezece primăveri cînd, fiind obligat de cineva care făcea cu nelinişte cercetări asupra misterelor de dincolo, îmi propuse de asemenea să anchetez, să mă informez, să fac investigaţii asupra neliniştitorului teren al spiritismului.

Atunci, cu tenacitatea unui cleric în chilia sa, am studiat nenumărate opere metafizice. Nu este inutil să-i citez pe Louis Zea Uribe, Camille Flammarion, Kardec, Leon Denis, Cesar Lombroso etc...

Prima carte a unei serii de Kardec îmi păru extrem de interesantă, dar trebui s-o citesc de trei ori cu intenţia indiscutabilă de a o înţelege integral.

Convertit pînă la urmă într-un veritabil şoarece de bibliotecă mărturisesc cu sinceritate şi fără ocolişuri că făcusem pasiune pentru “Cartea Spiritelor” înainte de a urma cu alte foarte numeroase volume cu conţinut bogat.

Cu un spirit impermeabil la orice alt lucru decît studiul, mă închideam ore foarte îndelungate acasă sau în biblioteca publică cu dorinţa arzătoare de a căuta drumul secret.

Acum, fără a mă presupune savant, fără nici o vanitate, doresc numai să fac cunoscut, în acest capitol, rezultatul investigaţiilor mele în domeniul spiritismului.

Mediumurile

Acestea sînt subiecte pasive care îşi cedează persoana, corpul, fantomelor metafizice de dincolo de mormînt.

Este incontestabil că epilepsia este Karma medium-urilor. Epilepticii au fost cu siguranţă mediumuri în vieţile lor anterioare.

Experienţe

1. - O doamnă, al cărui nume nu îl voi menţiona, vedea în mod constant fantoma unei femei moarte, aceasta din urmă îi zicea multe lucruri la ureche.

In cursul unei sedinţe solemne de spiritism, doamna căzu în transă; obsedanta fantoma îi arătă mediumului că, dacă ar face cercetări într-un loc determinat din casă, atunci - îi spunea - ea va găsi o comoară mare.

Indicaţiile fantomei fură urmate, din nefericire, comoara nu fu niciodată găsită.

Este incontestabil că averea era numai o simplă proiecţie mentală a psihismului subiectiv al asistenţilor. Evident, aceşti oameni erau în esenţă foarte lacomi.

2. - Dincolo de timp şi distanţă, foarte departe de iubitul meu pămînt mexican, trebui să pătrund în Statul Zulia, în Venezuela, în America de sud. Oaspete al amfitrionului meu, în casa sa de ţară, trebuie să afirm că, în acele zile, am fost martorul ocular al unui eveniment metafizic insolit.

Se cuvine să specific spre binele cititorilor mei că amfitrionul meu era, fără îndoială şi fără ocolişuri, o persoană de culoare, foarte umilă.

Este incontestabil că acest om de treabă, desigur foarte generos cu nevoiaşii, îşi risipea cu eleganţă bunul său în chiolhane bogate.

A locui la hotel printre oameni cultivaţi sau a avea resentimente faţa de cineva, oricare ar fi motivul, era cu siguranţă pentru acest om de treabă ceva imposibil; desigur, el prefera să se resemneze datoriei sale, soartei sale, asprelor neşanse ale muncii.

Inutil de a spune pe larg că omul despre care este vorba avea darul ubicuităţii, căci era văzut oriunde, aici, acolo, dincolo.

Intr-o noapte, acest distins domn mă invită în mare taină la o şedinţă de spiritism. N-am vrut în nici un fel să refuz o aşa amabilă invitaţie.

Adunaţi în trei sub acoperişul rustic al acelei "hacienda", ne aşezarăm împrejurul unei mese cu trei picioare.

Amfitrionul meu, plin de o imensă veneraţie, deschise o cutiuţă pe care nu o părăsea niciodată în cursul călătoriilor sale şi scoase din ea un cap de mort indigen.

Recită apoi cîteva rugăciuni frumoase şi chemă, cu voce tare, fantoma craniului misterios.

Era miezul nopţii, cerul era acoperit de nori negri şi sinistri, care se profilau în spaţiul tropical, ploaia, tunetele şi fulgerele făceau ca întreaga regiune să se cutremure.

S-au simţit lovituri ciudate venind din interiorul mobilei apoi, violînd definitiv legile gravitaţiei, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de legile fizicii, masa se ridică de la podele.

Apoi se întîmplă lucrul cel mai senzaţional, fantoma invocată apăru în incintă şi trecu pe lîngă mine.

La sfîrşit, masa se înclină în partea mea şi capul de mort care se găsea deasupra ei îmi căzu în braţe.

Ajunge! exclamă amfitrionul meu. Furtuna era foarte puternică şi, în aceste condiţii, asemenea invocaţii erau foarte periculoase. In acel moment, un înspăimîntător tunet făcu să pălească faţa interlocutorului meu.

3. - Intr-o zi, pe cînd mă preumblam pe una din vechile străduţe ale oraşului Mexico D.F., împins de o stranie curiozitate, pătrunsei cu alte persoane într-o clădire veche unde, spre bine sau spre rău, funcţiona un centru spiritist sau spiritualist.

Un salon fermecător, din înalta societate, ocupat de un număr mare de persoane emotive, delicate şi de mare vază.

Fără a pretinde în nici un fel să mă expun vreunui risc, mă aşezai respectuos în faţa estradei.

Intrînd într-un asemenea loc, scopul meu nu era, cu siguranţă, de a pătrunde în doctrinele mediumurilor spiritiste, de a discuta şi de a începe să fac rău, în termeni amicali sau cu o prefăcută bunăvoinţă şi poze pioase.

Voiam numai să iau notă de toate detaliile cu o judecată deschisă şi un bun simţ singular.

A se antrena să se roage în discurs pentru a vorbi în public, a se pregăti dinainte, este cu siguranţă ceva care în toate vremurile a fost exclus din mentalitatea spiritistă.

Răbdătoare, frăţia consfinţită a misterului aştepta cu o arzătoare dorinţă mistică vocile ivite din lumea cealaltă.

Independent de ceilalţi în diagnosticurile lor, priceput la ceva foarte nefast, un bărbat de o anumită vîrstă căzu în transă, fu stăpînit de convulsii ca un epileptic, urcă pe estradă, ocupă tribuna elocvenţei şi luă cuvîntul.

"Il aveţi aici printre dumneavoastră pe Ilisus din Nazareth, Cristosul", exclamă cu voce tare acest nefericit posedat.

In aceste clipe îngrozitoare, estrada - altarul lui Baal - decorată cu flori şi lumînări, începu să vibreze în mod înspăimîntător şi toţi credincioşii căzură la pămînt, prosternîndu-se.

Şi eu, fără să vreau să tulbur performanţa cuiva, mă consacrai studiului mediumului, cu cel de-al şaselea simţ al meu.

Străbătut de nelinişte, am putut desigur să verific cruda realitate a acestui caz metafizic insolit. Este clar că era vorba de un impostor sinistru care exploata credulitatea altuia, trecînd drept Ilisus-Cristos.

Cu clarviziune, observai un Magician negru îmbrăcat în tunică roşie ca sîngele.

Lugubra fantomă pătrunsă în corpul fizic al Mediumului îi sfătuia pe consultanţi, încerca să vorbească pe tonul lui Ilisus Cristos, cu scopul de a nu fi descoperit de aceşti fanatici.

Odată terminată această şedinţă oripilantă, mă retrăsei din acel loc cu dorinţa arzătoare de a nu mai reveni niciodată.

4. - A trăi în bucurie, în bună înţelegere cu familia pentru a lucra în opera magiei pe pămînt, e desigur ceva foarte romantic.

Totuşi, cîteodată este indispensabil să-ţi asumi anumite riscuri cînd este vorba de a face celorlalţi tot binele posibil.

Susţinut de "ziduri" intelectuale, am vrut să prosper în înţelepciune şi, fără să mă dau bătut, parcursei de foarte tînăr diferite locuri ale lumii.

Dincolo de timp şi distanţă, în îndepărtata regiune sud-americana cunoscuta popular sub numele tipic de Quindio, avînd un spirit foarte deschis, a trebuit să intru în relaţie cu un medium spiritist care lucra ca fierar.

Fără să se amestece vreodată în vreo discuţie, acest muncitor lucra liniştit în făurăria sa învăpăiată.

Un ciudat fierar spiritist; bărbat mistic cu faţa bronzată, personalitate atletică de ascet.

Sfinte Dumnezeule şi Sfîntă Marie! Il văzui într-o sinistră transă de medium, posedat de Belzebuth, prinţul Demonilor.

Imi mai aduc aminte de vorbele sumbre cu care puterea întunericului urma să-şi termine şedinţa:

"*Bel tengo mental la petra y quea el le andube sedra, vao genizar le des*", semnă: BELZEBUTH.

Fierar, paradoxal anahoret, îl găsii în ziua următoare, pocăit de sinistrul său sabat spiritist: el jură atunci solemn în numele veşnicului Dumnezeu viu că nu-şi va mai împrumuta Trupul său fizic ororii întunericului.

O altă dată, îl surprinsei în făurăria sa pe punctul de a consulta foarte sincer "Manualul" spiritist al lui Kardec.

Mai tîrziu, domnul respectiv mă invită, plin de entuziasm mistic, la mai multe alte şedinţe de medium exhaustice unde, cu o mare nelinişte, îl evoca pe Juan Hurtado cel Mare.

Fără nici o exagerare intenţionată pentru cititorii mei, trebuie să asigur la momentul oportun că fantoma în chestiune, vorbind în limba mediumului în transă, se lăuda că poate să se manifeste în 150 de mediumuri în mod simultan.

A face pe isteţul într-un discurs este desigur foarte normal, dar a se pluraliza în o sutăcincizeci de discursuri simultane diferite, îmi părea în acel timp uluitor.

Este incontestabil că, în acea perioadă din viaţa mea, nu analizasem încă tema pluralităţii Eului, a sinelui.

Ego-ul

Fără a vrea să mă lungesc neobişnuit în digresiuni de tot felul, insist cu foarte mare sinceritate asupra a ceea ce am experimentat pe deplin, în mod direct.

Ego-ul în chestiune este, evident, lipsit de orice aspect divin, auto-glorificator şi care te face demn.

Ne luăm libertatea de a fi în dezacord cu persoanele care presupun existenţa a două Euri: unul de tip superior, celălalt de ordin inferior.

Cu siguranţă şi în numele adevărului, afirmăm fără necuviinţă teribila realitate, bine documentată, conform căreia există în fiecare subiect un Eu pluralizat şi grozav de pervers.

Această convingere fundamentală este bazată pe experienţa trăită de autorul prezentului tratat ezoteric.

Nu avem defel nevoie să exteriorizăm idei imature şi niciodată nu am comite greşeala de a afirma utopii lipsite de sens.

Aserţiunea noastră posedă o documentaţie abundentă cuprinsă în textele sfinte ale timpurilor străvechi.

Ca exemplu viu al afirmaţiei noastre, nu este inutil să amintim bătăliile pline de cruzime ale lui Arjuna împotriva iubiţilor părinţi (Eurile), în Bhagavad-Gît$ (Cîntul Stăpînului).

In mod vizibil, aceste agregate psihice, subiective, personifică evident întregul ansamblu de defecte psihologice pe care îl purtăm fiecare în noi-înşine.

Psihologia experimentală riguroasă arată în mod flagrant blocajul Conştiinţei în aceste Euri subiective.

Ceea ce continuă dincolo de mormînt este atunci Ego-ul, o sumă de Euri-Diavoli, agregatele psihice.

In centrele spiritiste sau spiritualiste, identificarea unor asemenea agregate psihice devine evidentă şi manifestă.

Este notoriu şi evident că aceste Euri-Diavoli, dată fiind multiplicitatea lor, pot intra în multe corpuri de medium - ca în cazul lui Juan Hurtado cel Mare - pentru manifestarea lor.

Orice Maestru al Samadhi va putea în mod clar să pună în evidenţă, în stare de extaz, acestea: ceea ce se manifestă prin mediumuri spiritiste nu sînt nici sufletele, nici spiritele morţilor, ci Eurile-Diavoli ale acestora din urmă, agregatele psihice care continuă dincolo de mormînt.

Ni s-a spus cu multă insistenţă că, în stările post-mortem, mediumurile continuă ca atare, convertite în posedaţi de Demon (sau Demoni), este de necontestat că după un anumit timp, ele sfîrşesc prin a divorţa de propria fiinţă Divină; ele intră atunci în involuţia scufundată a lumilor infernale.

----------CAPITOLUL IV

TEOZOFIA

Fără să mă fălesc în nici un fel cu atîtea delicate şi multiple nelinişti de ordin filosofic şi metafizic, mărturisesc deschis şi cu o totală sinceritate că nu atinsesem încă cele şaisprezece primăveri ale existenţei mele actuale, cînd mă pomenii angajat în numeroase materii cu un conţinut bogat.

Cu o dorinţă arzătoare, îmi propusei să analizez în detaliu problemele Spiritului, la lumina

ştiinţei moderne.

In acea vreme, am fost interesat de experienţele ştiinţifice ale fizicianului englez Williams Crookes, eminent descoperitor al radiaţiei materiei şi al Taliului, şi ilustru membru al Societăţii Regale Britanice.

Faimoasele materializări ale spectrului lui Katie King în plin laborator, temă tratată de Crookes în lucrarea "Măsură a forţei psihice", îmi părură senzaţionale.

Multe dintre subiectele sfinte ale antichităţii mi-au părut excelente, senzaţionale, minunate, ca: şarpele din Paradis, măgăriţa din Balaam, vorbele Sphinxului, vocile misterioase ale statuilor din Mennon la sfîrsitul zilei, teribilul: Mene - Tecel - Phares al ospăţului lui Balthazar, Seraphinul din Theran, tatăl lui Abraham; oracolul din Delfi, *Les Betyles* sau pietrele vorbitoare ale Destinului, menhirele oscilante şi magice ale druizilor; vocile enigmatice ale tuturor sîngeroaselor sacrificii necromante; originea autentică a tuturor tragediilor clasice, ale căror revelaţii indiscrete în Prometeu, Choephores şi Eumenide îl costară viaţa pe Iniţiatul Eschil; vorbele lui Tiresias, ghicitorul evocat de Ulysse în Odiseea, la marginea gropii umplute cu sînge de miel negru, pentru ofrandă; vocile secrete auzite de Alaric care îi ordonară să distrugă Roma păcătoasă şi acelea pe care fecioara din Orleans le auzi spunîndu-i să-i extermine pe englezi etc, etc, etc.

Cunoscînd bunele maniere şi fără a exersa să vorbesc în public, dădui conferinţe la Societatea teozofică la vîrsta de 17 ani.

Am primit diploma de Teozof din mîinile lui Jinarajadasa, ilustru preşedinte al acestei auguste Societăţi, pe care l-am cunoscut personal de timpuriu.

Avînd în caracter siguranţa de sine, eram atunci bine informat asupra straniilor şi misterioaselor lovituri din Rochester, asupra clasicelor fenomene psihice de la ferma familiei Eddy unde s-a născut însăşi Societatea teozofică; acumulasem multe informaţii în legătură cu aceşti trepiezi evocatori ai *Pythonisses* din vechime, eram la curent cu casele bîntuite şi cu apariţiile post-mortem şi cunoşteam perfect toate fenomenele telepatice.

Cu atîtea cunoştinţe metafizice acumulate în sărmanul meu spirit mă convertisem incontestabil într-un erudit foarte exigent.

Voiam cu toate acestea foarte sincer să-mi formez inima după bunul criteriu Teozof şi, de aceea, devoram toate operele pe care le găseam în bogata bibliotecă.

Descoperii cu o uimire mistică un izvor inepuizabil de înţelepciune divină în paginile aurite ale Doctrinei secrete; opera extraordinară a Venerabilei Mari Maestre Helena Petrova Blavatsky, sublima martiră a secolului al XIX-lea.

Să vedem acum însemnările urmatoare, foarte interesante:

1885. In jurnalul său, Colonelul Olcott notează în acea zi de 9 ianuarie:

H.P.B. a primit de la Maestrul M. planul pentru a sa "Doctrină secretă". El este excelent. Oakley şi cu mine am încercat să-l facem în noaptea trecută, dar acesta este cu mult mai bun. Conspiraţia cuplului Coulomb a obligat-o pe H.P.B. să părăsească Adyar-ul şi să călătorească în Europa în martie. H.P.B. a luat cu ea preţiosul manuscris. Atunci cînd mă pregateam să urc pe vapor, Subba Row îmi recomandă ca ea să scrie "Doctrina secretă" şi să-i trimită scrierile în fiecare săptămînă. I-am promis-o şi o voi face, dat fiind că el va aduna însemnările şi comentariile care vor fi publicate ulterior de Societatea teozofică.

Chiar în acel an, Maestrul K.H. scrise: "Cînd *Doctrina secretă* va fi gata, va fi o triplă producţie a lui M., Upasika şi a mea."

Este evident că asemenea însemnări ne invită la meditaţie. Dar e clar că Venerabila Maestră a interpretat învăţăturile adaptîndu-le vremii.

După ce am epuizat studiile teoretice de tip teozofic, am practicat intens R$ja-Yoga, Bhakti-Yoga, Gn$na-Yoga, Karma-Yoga etc, etc, etc.

Obţinui multe beneficii psihice cu yoga practicate şi preconizate de acea venerabilă Instituţie.

După indicaţiile foarte merituoasei Maestre H.P.B., am considerat întotdeauna Hatha-Yoga ca fiind ceva foarte inferior, mi-a fost dat să arăt că niciodată nu m-am interesat de aceasta ramură a Yoga hinduse.

Mult mai tîrziu, am fost invitat la o mare adunare a Venerabile Mari Loje Albe unde, în plină Agora, Hatha-Yoga a fost calificată drept autentică Magie neagră.

CAPITOLUL V

FRĂ[IA ROZI-CRUCIANĂ

Atinsesem optsprezece primăveri pe drumul reîncarnării actuale, cînd am avut onoarea foarte măgulitoare de a intra în vechea Şcoală Rozi-Crucianã. Instituţie meritorie, fondată la timpul potrivit de excelentul om care a fost Doctorul Arnold Krumm-Heller, Medic-Colonel al glorioasei Armate mexicane, ilustru veteran al Revoluţiei mexicane, eminent profesor al Facultăţii de Medicină din Berlin, în Germania; remarcabil om de ştiinţă, extraordinar poliglot.

Cu impetuozitatea tinereţii, mă înfăţişai cu o anumită aroganţă în acea Aula Lucis condusă

atunci de un om remarcabil, de o inteligenţă sclipitoare şi, fără a face fasoane, cu francheţe, mărturisesc deschis şi fără ocolişuri, că începui prin a discuta şi sfîrşii prin a învăţa.

Lucrul ce îmi părea cel mai bun era, după toate, să mă reazăm de perete, să mă aşez într-un colt al încăperii, să cad în extaz.

Lăsaţi-mă să spun, pe larg şi fără pompă, că, angajat în multe dintre teoriile complexe cu conţinut substanţial, aspiram exclusiv, cu mare nelinişte, să-mi regăsesc fostul drum, "Cărarea muchiei de cuţit"!

Excluzînd cu grijă orice pseudo-pietism şi orice zadarnică vorbărie goală a conversaţiilor ambigue, hotărîi definitiv să combin teoria cu practica.

Fără să înjosesc inteligenţa cu aur, am preferat desigur să mă prosternez cu umilinţă înaintea Demiurgului creator al Universului.

M-am pomenit fericit în minunatele opere ale lui Krumm-Heller, Hartmann, Eliphas Levi, Steiner, Max Heindel etc, etc, etc, izvoare foarte bogate şi inepuizabile, de rafinate splendori.

Fără nici o vorbărie, în mod serios sincer, declar insistent că în acea vreme a prezentei mele existenţe am studiat metodic întreaga bibliotecă rozicruciană.

Cu infinite nelinişti, căutam pe drum călătorul care să posede preţiosul balsam capabil să-mi vindece inima îndurerată.

Sufeream îngrozitor şi imploram în singurătate invocîndu-i pe sfinţii Maeştri ai Marii Loje Albe.

Marele Kabir Ilisus a spus: "Bateţi şi vi se va deschide, cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi!"

In numele a ceea ce este adevărat, declar cele ce urmează: Îndeplinind învăţăturile Evangheliei creştine, am cerut şi mi s-a dat; am căutat şi am găsit; am bătut şi mi s-a deschis.

Fiind vorba de studii atît de importante şi de complexe ca acelea ale Rozi-Crucianismului, este incontestabil că programul nu ar putea fi cuprins în nici un fel în cadrul limitat al acestui capitol: iată de ce mă voi limita la un rezumat şi la o concluzie.

	Chakra	Vocala	Facultate	
1	*frontală*	IIIIIIIII...	Clarviziunea	
2	*laringială*	EEEEEE..	Auzul magic	
3	*cardiacă.*	OOOOOO...	Intuiţie, dedublare astrală etc.	
4	*ombilicală*	UUUUU...	Telepatia	plexul solar
5	*pulmonare*	AAAAA...	Amintire a Vieţilor trecute.	
6				
7				

I, E, O, U, A, este ordinea vocalelor. Cu aceste litere se formează toate Mantrele.

Doctorul Krumm-Heller spunea că **"o oră pe zi de vocalizare valorează mai mult decît lectura unui milion de cărţi de pseudo-ezoterism sau pseudo-ocultism."**

Am inspirat atunci cu o aviditate supremă Prana cristică, suflul vital al munţilor, şi am expirat apoi încet, făcînd să răsune vocala corespunzătoare.

Indic, pentru un plus de claritate, că fiecare vocală era precedată de o inspiraţie şi că ea nu răsună decît la expiraţie. (Este evident că inspirăm pe nas şi expirăm pe gură).

Rezultate concrete

Toate chakrele mele astrale sau centrii mei magnetici îşi intensificară activitatea vibratorie întorcîndu-se cu certitudine de la stînga la dreapta ca acele unui ceas văzut nu dintr-o parte, ci din faţă.

Exerciţiu de Retrospecţie

Profesorul ne-a învăţat cu mult didacticism un minunat exerciţiu de retrospecţie.

El ne sfătuia ca niciodată să nu ne mişcăm în pat în momentul trezirii, explicîndu-ne că printr-o asemenea mişcare Corpul astral se agită şi amintirile se pierd.

Este incontestabil, în timpul orelor de somn, sufletele omeneşti călătoresc în afara Corpului fizic; important este de a nu ne uita experienţele intime reintoarcerea în trup.

El ne-a indicat să practicăm în acel moment precis un exerciţiu de retrospecţie în scopul inteligent de a ne aminti fapte, evenimente şi locuri vizitate în vis.

Rezultate

Declar solemn că un asemenea exerciţiu psihic mi s-a parut uimitor, căci amintirile mele se

făcură mai vii, mai intense şi mai profunde.

Plexul solar

După instrucţiunile profesorului, în fiecare zi (de preferinţă la răsăritul Soarelui), mă aşezam într-un fotoliu comod, cu faţa întoarsă spre Orient.

Imi imaginam atunci o cruce aurita, gigantică şi extraordinară care, din Estul lumii şi avînd Astrul-Rege în centru, arunca raze divine care, după ce traversau spaţiul infinit, pătrundeau în interiorul plexului solar.

Mă incinta să combin inteligent un asemenea exerciţiu cu intonarea mantrică a vocalei U, prelungind sunetul după cum se cuvine: UUUUUUUUUU...

Rezultate

S-a produs o deşteptare insolită a ochiului meu telepatic (plasat, după cum am spus, în regiunea ombilicală) şi devenii, într-un mod foarte plăcut, hipersensibil.

Cum această chakră magnetică posedă uimitoare funcţii dintre care aceea de a atrage si de a acumula energia iradianta a globului solar, este evident că, din acest motiv, florile mele de lotus sau roţile astrale au putut primi mai mari încărcături electromagnetice care au intensificat şi mai mult radioactivitatea vibratorie.

Se cade acum să reamintim chiar în acest moment dragilor noştri cititori că plexul solar aprovizionează cu radiaţii solare toate chakrele organismului.

Neîndoielnic şi fără nici o exagerare, îmi este imposibil să pun o anumita emfază pentru a afirma solemn că fiecare dintre chakrele mele astrale s-a dezvoltat considerabil, intensificînd din acest motiv percepţiile de tip clarvăzător, claraudient etc, etc, etc.

Plecarea

Cu puţin timp înainte de a părăsi această Instituţie merituoasă, am declarat acelui profesor: “Nici unul dintre cei prezenţi aici să nu pretindă să se autocalifice drept Rozicrucian pentru că toţi, atîţia cîţi sîntem, nu sîntem decît simpli aspiranţi la a fi Rozicrucieni.”

Şi adăugai apoi, cu mare solemnitate: “Rozicrucieni sînt un Buddha, un Ilisus, un Moria, un Krumm-Heller etc, etc, etc.”

CAPITOLUL VI
CORSARUL

Pentru anumite persoane excesiv de superficiale, teoria reîncarnării este un subiect de bătaie de joc; pentru altele foarte religioase, ea poate însemna ceva tabu sau un păcat; pentru pseudo-ocultişti este o credinţă foarte solidă; pentru escrocii intelectuali ea este o utopie fără sens; dar, pentru oamenii care îşi amintesc de existenţele lor trecute, reîncarnarea este un fapt.

In numele adevărului, trebuie să afirm solemn că m-am născut amintindu-mi toate reîncarnările mele trecute şi jur ca acest lucru nu este un delict. Sînt un om cu Conştiinţa trează.

Este clar că trebuie să se facă o diferenţă netă între Reîncarnare şi Întoarcere (două legi foarte diferite), dar nu acesta este scopul prezentului capitol. După acest preambul, să trecem la fapte, lamiezul problemei.

Odinioară, cînd mările erau pline de corăbii pirat, a trebuit să trec printr-o groaznică mîhnire.

Atunci, Bodhisattva îngerului Diabulo Cartobu era reîncarnat.

Nu este inutil de a afirma cu o anumită insistenţă că acea fiinţă poseda un trup femeiesc de o frumuseţe neasemuită. Este evident că eu eram tatăl ei.

Din nefericire, într-un ceas nenorocos, piraţii plini de cruzime care nu respectau nici viaţa, nici onoarea, după ce au devastat satul european unde mulţi cetăţeni trăiau în pace, au sechestrat tinerele frumoase ale locului dintre care făcea parte, evident, fiica mea, o domnişoară inocentă din vremurile trecute.

In ciuda groazei atîtor sateni, ajunsei, punîndu-mi în pericol propria viaţă, să-l înfrunt cu vitejie pe perfidul căpitan al vasului pirat.

“Scoateţi-o pe fiica mea din acest infern în care aţi aruncat-o şi vă promit că vă voi scoate sufletul din iadul în care el s-a scufundat deja!” Acestea au fost dureroasele mele exclamaţii!

Groaznicul corsar, privindu-mă cu mîndrie, se înduioşă de persoana mea neînsemnată şi, cu o voce imperioasă, îmi ordonă să aştept o clipă.

Cu o nesfîrşită nelinişte, îl văzui pe pirat întorcîndu-se spre vaporul sau negru; înţeleg că a ştiut să-i înşele cu viclenie pe aceşti necruţători lupi de mare; ceea ce este sigur este că, la cîteva clipe după aceea, el îmi înapoie fiica.

Pentru Dumnezeu şi Sfînta Maria! Cine s-ar fi gîndit că, după atîtea secole, urma să întîlnesc din nou Ego-ul acelui groaznic corsar, reîncorporat într-un nou corp uman.

Aşa este Legea Veşnicei întoarceri a tuturor fiinţelor şi a tuturor lucrurilor; şi totul se repetă în

acord cu o altă lege, numită Recurenţă.

Intr-o noapte de mari nelinişti spirituale, îl găsii bucuros într-un grup de aspiranţi rozicrucieni.

Acest corsar bătrîn vorbea şi limba engleză si îmi spuse chiar ca a calatorit mult, căci el fusese marinar într-o întreprindere navala nord-americană.

Această prietenie a fost, cu toate acestea, un foc nebun, un foc de paie, căci am putut să verific pe deplin că acest om, cu toate dorinţele sale mistice, continua în forul său interior cel mai intim să fie fostul corsar, îmbrăcat în haine moderne.

Omul în chestiune îmi povestea cu mare entuziasm experienţele sale astrale, căci este de necontestat că ştia să se dedubleze după bunul său plac.

Intr-o anumită zi, printre atîtea altele, am convenit asupra unei întîlniri metafizice transcendente la S.S.S. din Berlin, în Germania.

A fost pentru mine o experienţă relativ nouă, căci, pînă atunci, nu mi se mai întîmplase să realizez experienţa proiecţiei voluntare, a Eidolon-ului, dar ştiam că pot s-o fac; şi de aceea îndrăznii să accept această întîlnire.

Imi amintesc cu o totală claritate de acele momente solemne în care m-am transformat în spion al propriului meu vis.

Aşteptam în pîndă mistică clipa tranziţiei dintre veghe şi somn; voiam să profit de acea clipă minunată pentru a evada din Corpul meu fizic.

Starea de oboseală şi primele imagini ale somnului au fost suficiente pentru a înţelege perfect că momentul dorit a venit.

Mă ridicai uşor din pat şi, mergînd foarte calm, am ieşit din casă, posedat de o anumită voluptate spirituală minunată, fermecătoare.

Este de necontestat că, ridicîndu-mă din pat în momentul în care urma să adorm, dedublarea astrală, separarea foarte naturală de Eidolon, se produsese.

Cu strălucirea foarte particulară a corpului astral, mă îndepărtai de împrejurimi cu dorinţa de a ajunge la Templul din Berlin.

Evident, am făcut o călătorie fermecătoare deasupra apelor agitate ale oceanului Atlantic.

Plutind senin în atmosfera astrală strălucitoare a acelei lumi, am atins pămînturile bătrînei Europe şi m-am îndreptat imediat spre capitala Franţei.

Mergeam în tăcere, ca o fantomă pe toate acele străzi vechi care, altădată, serviseră drept scenă Revoluţiei franceze.

Deodată, se produse ceva insolit; o undă telepatică îmi atinsese plexul solar şi am resimţit ordinul imperios de a intra într-o locuinţă.

Niciodată, în nici un fel, nu voi regreta că am trecut pragul unei atît de nobile locuinţe, căci am avut fericirea de a găsi acolo un prieten din reîncarnările mele trecute.

Prietenul în chestiune plutea fericit, cufundat în ambianţa astrală fluidă, în afara corpului său fizic care zăcea adormit în patul său parfumat de acaju.

Corpul fizic al fermecătoarei sale iubite dormea de asemenea în patul nupţial; sufletul sideral al acesteia din urmă, departe de învelişul său muritor, împărtăşea bucuria mirifică a soţului său şi plutea şi el.

Şi văzui doi copii mici de o mare frumuseţe, jucîndu-se fericiţi în farmecul magic al acelei locuinţe.

Il salutai pe fostul meu prieten şi pe Eva sa inefabilă, dar copiii s-au speriat de prezenţa mea neobişnuită.

Imi păru preferabil să ies pe străzile Parisului şi prietenul meu nu respinse această idee; palăvrăgind împreuna, ne îndepărtarăm de casa deliciilor.

Merserăm încet, încet, pe toate străzile şi bulevardele care pleacă din centru spre periferie.

In împrejurimile acestui oraş mare, i-am propus - la întîmplare, cum se spune aici - să vizităm împreună Templul ezoteric din Berlin; Iniţiatul refuză foarte amabil invitaţia obiectînd că avea o soţie şi copii şi că voia să-şi concentreze atenţia doar asupra problemelor economice ale vieţii.

Cu mare părere de rău, m-am îndepărtat de acel om cu conştiinţa trează şi am regretat că-l văd trecîndu-şi munca ezoterică pe al doilea plan.

Agăţîndu-mă de lumina astrală a minunilor şi miracolelor, am trecut deasupra unor ziduri foarte vechi.

Fericită călătorie, de-a lungul drumului sinuos care, şerpuind, se desfăşura aici, acolo şi mai departe.

Imbătat de extaz, am ajuns la Templul cu zidurile transparente; intrarea în Locul sfînt era, cu siguranţă, foarte neobişnuită.

Văzui un fel de parc de duminică, în întregime plin de plante superbe şi flori minunate care răspîndeau un suflu de moarte.

La capătul extraordinar al acestei grădini fermecate, strălucea solemn Templul splendorilor.

Porţile din grilaj de fier, care permiteau accesul în preţiosul parc al Sanctuarului, cîteodată se deschideau, pentru a lăsa pe cineva să intre, şi alteori se închideau.

Acel întreg ansamblu delicat şi minunat era luminat de lumina imaculată a Spiritului universal al vieţii.

Fericit, în faţa Sanctasantorum-ului am găsit mulţi nobili aspiranţi, de naţionalităţi, popoare şi limbi diferite.

Suflete mistice care, mişcate de forţa dorinţei, în timpul orelor cînd Corpul fizic este adormit, evadează din forma compactă şi muritoare pentru a veni pîna la Sancta.

Toţi aceşti sublimi credincioşi vorbeau despre subiecte inefabile; ei vorbeau de Legea Karmei, perorau asupra evenimentelor cosmice extraordinare. Se degaja din ei-înşişi parfumul prieteniei şi savoarea sincerităţii.

In această stare de confort, mergeam ici şi colo, în căutarea îndrăzneţului pirat care îmi dăduse acea tragică întîlnire.

M-am repezit în numerose grupuri întrebind de personajul în chestiune, dar nimeni nu a putut să-mi dea nici dea mai mică informaţie.

Inţelesei atunci că acel fost pirat nu se ţinuse de cuvîntul dat. Nu cunoşteam motivele şi mă simţii frustrat.

M-am hotărît să mă apropiu în tăcere de poarta glorioasă a Templului Inţelepciunii; am vrut să pătrund în interiorul Locului Sfînt, dar Paznicul îmi închise poarta zicînd: "Nu este încă timpul, du-te!"

Senin şi înţelegător, mă aşezai bucuros pe piatra simbolică, foarte apropiată de portalul misterului.

In acele momente de plenitudine, mă auto-observai în ansamblu; nu sînt cu siguranţă un subiect cu psihism subiectiv; m-am născut cu Conştiinţa trează şi am acces la Cunoaşterea obiectivă.

Cît de frumos mi se părea Corpul astral! (Resultat al unor foarte vechi şi splendide transmutaţii ale libidoului).

Imi amintii de Corpul meu fizic care dormea în acel moment în lumea occidentala departe, într-un sat din America.

Auto-observîndu-mă, am comis eroarea de a confrunta vehicolul astral şi fizic; rezultatul unei asemenea comparaţii a fost că extazul a dispărut şi că mă întorsei instantaneu în interiorul învelişului meu compact, material.

Cîteva clipe după aceea, mă ridicai din pat; reuşisem o minunată dedublare astrală.

Cînd l-am întrebat cu severitate pe bătrînul pirat din ce motiv nu fusese capabil să-şi respecte cuvîntul, nu a putut să-mi dea un răspuns satisfăcator.

Treizeci şi cinci de ani se scurseră de la vremurile cînd bătrînul lup de mare şi cu mine ne-am înţeles asupra unei întîlniri atît de misterioase.

Dincolo de timp şi de distanţă, acest personaj straniu nu mai era decît o amintire scrisă între paginile prăfuite ale vechilor mele cronici.

Dar mărturisesc fără ocolişuri că, după atîţia ani, mi se întîmplă să fiu surprins de ceva insolit.

Intr-o noapte de primavară, atunci cînd lipseam din forma compactă, trecatoare, îl văzui pe Domnul Shiva (Spiritul-Sfînt), Monada mea Sfînta, Supraindividuală, sub trăsăturile inefabile ale Bătrînului Zilelor.

Domnul îl admonesta foarte sever pe bătrînul corsar al mărilor. Este de necontestat că Trupul fizic al acestuia din urmă, în acea oră din noapte, era adormit în patul său.

Am vrut cu nerăbdare să intervin ca un al treilea in discuţie. Bătrînul Secolelor îmi impuse în mod categoric calmul şi tăcerea.

Odinioara, acel pirat îmi înapoiase fiica, scoţînd-o din Infernul unde el însuşi o cufundase.

Acum, Fiinţa mea Reală - Samael - se luptase pentru a-l elibera, pentru a-l emancipa, pentru a-l scoate din Lumile infernale.

----------CAPITOLUL VII

MEDITA[IA

Flancat de ziduri intelectuale, istovit de atîtea teorii complicate şi dificile, mă hotărîi să călătoresc spre coastele tropicale ale mării Caraibelor.

Aşezat acolo, în depărtare, ca un călugăr din vechime, în umbra tăcută a vreunui arbore singuratic, m-am hotărît să îngrop întregul cortegiu apăsător de raţionalism zadarnic.

Cu mentalul în alb, plecînd de la zero radical, cufundat într-o meditaţie profundă l-am căutat în mine însumi pe Maestrul Secret.

Mărturisesc fără ocolişuri şi cu o totală sinceritate că am luat foarte în serios acea frază din testamentul înţelepciunii antice care spune textual:

Inainte ca falsa aurora să se ridice asupra Pămîntului, cei care supravieţuiră uraganului şi vijeliei îl lăudară pe Cel Intim şi li se înfatisara Solii Aurorei.

Il căutam, evident, pe Cel Intim, îl adoram în taina meditaţiei, îi închinam un cult.

Ştiam că îl voi găsi în mine însumi, în ascunzişurile sufletului meu şi rezultatele nu se făcură mult timp aşteptate.

Mai tîrziu, a trebuit să mă îndepărtez de plaja nisipoasă pentru a mă refugia pe alte pămînturi

şi în alte locuri.

Dar, oriunde aş fi fost, îmi continuam practicile de meditaţie; întins pe pat sau pe podeaua tare, mă aşezam în poziţia stelei înflăcărate - cu picioarele şi braţele deschise la dreapta şi la stînga - cu corpul complet relaxat.

Imi închideam ochii pentru ca nimic din lume să nu mă distragă; mă îmbătam cu vinul meditaţiei conţinut în cupa perfectei concentrări.

In mod incontestabil, pe măsură ce îmi intensificam practicile, simţeam că mă apropii cu adevărat de Cel Intim.

Deşertăciunile lumii nu mă interesau; ştiam bine că toate lucrurile acestei văi a plîngerii sînt trecatoare.

Cel Intim şi răspunsurile sale instantanee şi secrete erau singurele lucruri care mă interesau în mod real.

Există serbări cosmice extraordinare care nu pot fi niciodată uitate şi cei Divini şi oamenii o ştiu bine.

In momentul în care scriu aceste rînduri, amintirea unui răsărit dintr-o zi fericita, plăcut îmi vine în minte.

Din grădina interioară a casei mele, în afara Corpului planetar, îngenunchiai cu umilinţă, îl chemai pe Cel Intim cu voce tare.

Preafericitul trecu pragul casei mele; îl văzui venind spre mine cu un pas triumfal.

Inveşmîntat într-un zefir de preţ şi într-o inefabilă tunică albă, cel adorat veni spre mine; îl contemplai, fericit.

Splendida coroană a Hierofanţilor Greci strălucea pe capul său ceresc; întregul său corp era făcut din natura, din fericire.

In mîna sa dreaptă străluceau toate pietrele preţioase de care vorbeşte Apocalipsa Sfîntului Ioan.

Domnul ţinea ferm în mînă Bastonul lui Mercur, sceptrul regilor, bastonul Patriarhilor.

Luîndu-mă în braţele sale, Venerabilul îmi spuse cu o voce paradisiacă lucruri pe care fiinţele pămîntului nu le pot înţelege.

Domnul Perfecţiunii mă duse atunci pe planeta Venus, foarte departe de necazurile acestei lumi.

Astfel, m-am apropiat de Cel Intim pe drumul secret al profundei meditaţii interioare, vorbesc despre aceasta acum pentru că...

----------CAPITOLUL VIII

STADIILE DE DJINN

Ei bine, cert este că, avînd numeroase ocupatii, a trebuit să explorez temeinic Stadiile de Djinn.

Priviţi singuri, domnilor, dacă este justificat ca raţiunile acestui capitol să ne surprindă şi să ne bucure atunci cînd putem experimenta în mod direct existenţa reală a pămînturilor şi a oamenilor djinni.

Vă va uimi să aflaţi că în prima treime a secolului al XVIII-lea, pe cînd superstiţioşii Filipi nu mai domneau, Don Juan de Mur, în persoană, fost guvernator al San-Marcos-ului de Arichoa în Peru, credea orbeşte în existenţa a numeroase insule misterioase în toate mările lumii.

Aceasta se datora faptului ca de la Gomera şi de la Palma erau trimise informaţii, mai mult sau mai puţin fantastice, Generalului şi Curţii Regelui despre apariţiile repetate ale insulelor himerice, informaţii care produseră - spune Viera - noi accese de febră a minunilor în sufletele oamenilor, incitindu-i să încerce pentru a patra oară să descopere Insula Non-Trabada.

Ceea ce este sigur e că Non-Trabada sau Encubierta n-a fost văzută de muritori din secolul al XVIII-lea pînă în zilele noastre, pentru că scepticismul agresiv care începuse să domnească în lume de la Enciclopedie nu merita altceva decît ca voalul Mayei, care ascunde asemenea mistere eterice, sau cea de-a patra dimensiune, să se facă mai gros şi mai dens.

Insula Non-Trabada sau Encubierta, mai general cunoscută sub numele de Saint-Brundon (sau San-Borondon) - zice Benitez în a sa “Istorie a Insulelor Canare” - este una dintre insulele ce se găsesc într-una din acele ţări fermecate care au preocupat modernii, la fel de mult ca Lîna de Aur a anticilor. Şi este cazul să credem că ei aveau motive serioase pentru aceasta, căci efectiv, de la insulele Palma, Gomera şi Hierro, se vedea, spre V-S-V prima şi V-N-V ultima, profilîndu-se, mergînd de la Nord la Sud, un pămînt muntos care, după calculul general admis, ar fi la o distanţă de 40 de leghe de Palma şi care ar putea avea - nu ştim cum ar fi fost măsurată - aproximativ 87 leghe în lungime şi 28 în latime şi care, pentru că se vedea de la S-V de Tenerife, ar putea fi la vreo 28° şi cîteva minute latitudine Nord.

In 3 aprilie 1750, Doctorul Hernan Perez de Grado, prim regent al Curţii Canarelor, trimise o misiune comandată în insulele Palma, Gomera şi Hierro ca să se facă o anchetă asupra numărului de persoane ce ar fi observat apariţia unui asemenea pămînt sau care, prin orice alt mod, ar fi avut dovezi ale existenţei lui.

In virtutea unei asemenea informaţii, el îl debarcă la Palma pe pilotul portughez Pedro Vello, originar din Setubal, care spune că, din cauza unei furtuni, a debarcat pe insula Non-Trabada cu doi oameni din echipaj şi că acolo a fost martorul a felurite minuni (fenomene extraordinare, amprente de giganţi etc.).

Apoi, la răsăritul soarelui, cerul se acoperi, un uragan groaznic începu să sufle şi el, temîndu-se să nu-şi piardă corabia, se întoarse la bord în mare grabă.

In momentul ridicării ancorei, ei pierdură din vedere pămîntul şi, cînd uraganul se linişti, încercară să se reîntoarcă acolo, dar le-a fost cu totul imposibil să îl descopere, ceea ce îi contrarie mult, mai ales în ce-i priveşte pe cei doi oameni din echipaj care rămaseră abandonaţi în desişul pădurii.

Această veridică istorie djinn pe care am prezentat-o aici judecăţii dumneavoastră este textual scoasă dintr-o veche cronică.

Vechi tradiţii - cu siguranţă foarte respectabile - spun că în timpul Vremii de Aur a Latium-ului şi a Liguriei, regele divin Janus sau Saturn (I.A.O., Bacchus, Iehova) domnea asupra acestor sfinte persoane, toate triburi aryene, cu toate că din epoci şi origini diferite. Atunci, ca în vremea poporului ebraic, se putea spune că Djinnii şi oamenii trăiau împreună fericiţi.

Iana, Yna, Gnna sau Gnosis nu este altceva decît Ştiinţa lui Janus, fie ştiinţa Cunoaşterii iniţiatice; ştiinţa lui Enoichion sau Vizionarul şi variantele numelui său sînt atît de numeroase încît există cîte una în fiecare limbă ca Jan, Chian, sau Kan, Dan, Dzan, D'jan, Jain, Jian, Ioan, Kuan, Swan, Thanos, Thoan, Choan, toate echivalente în aceeaşi concepţie sublimă a unui Spirit Planetar - Regentul lui Saturn - un Nazada, un Kabir, în sensul cel mai deplin al cuvîntului.

Pentru mine, ştiinţa djinn nu este o opinie, ci un adevăr stabilit şi dacă doriţi să vi-l arăt printr-o experienţă trecută, ascultaţi cu răbdare istorisirea următoare:

Văsusem căzînd de treizeci de ori frunzele toamnei în prezenta mea reîncarnare cînd a trebuit să lucrez, în mod conştient şi pozitiv, cu doctrina Djinn-ilor sau a lui Janus.

Intr-o minunată noapte, Litelantes, Soţia mea - Preotească îmi făcu o invitaţie sublimă.

Mă odihneam în patul nupţial, cu corpul relaxat, cu gura deschisă, pe spate (în decubitus dorsal).

Trebuie să precizez cu o anumită solemnitate şi pentru binele Marii Cauze, că, în acel moment, mă găseam la pînda unei noutăţi, într-o stare vie de percepţie.

Moţăiam, atent şi vigilent ca o strajă în timp de război; doream arzător, cu o sete nesfîrşită, ceva extraordinar.

După tradiţionalele invocaţii de rigoare, simţii ca şi cum o altă fiinţă umană s-ar fi aşezat pe corpul meu relaxat, exact pe cuverturi, acele frazadas sau ponchos care mă fereau de frigul nopţii.

Era fără îndoială Litelantes, o recunoscui după voce, cînd ea mă chemă vehement pe numele meu de botez.

Evident această Doamnă-Adept, cu ajutorul suplimentar al cîtorva persoane djinn, reuşise să îşi transpună corpul său fizic în cea de-a patra dimensiune.

"Să mergem!" îmi zicea ea. "Să mergem! Să mergem!" Şi eu, care aşteptasem acea clipă cu o nelinişte nesfîrşită, ieşii din pat cu grabă.

Este clar şi evident că ridicîndu-mă, astfel ajutat, străbătui în fapt bariera vitezei luminii şi rămăsei atunci în picioare, lîngă patul de penitent şi anahoret, cu Corpul fizic bine scufundat în cea de-a patra dimensiune.

Orice Gnostic sincer poate, cu siguranţă, să facă la fel dacă, în momentul cînd începe să adoarmă, se concentrează intens asupra Divinei Mame Naturi specifice, personale, individuale ...

Iată o formulă magică foarte personală:

Cred în Dumnezeu,
Cred în Mama mea Natură,
Şi cred în Magia albă.
Mama mea, ia-mă cu corpul meu
Amin ...

Se recită această rugăciune de mii de ori în momentul în care vrei să adormi, dar se cuvine să nu uiţi acest dicton popular care spune: "Ajută-te pe tine însuţi şi cerul te va ajuta!"

Foarte uşor adormiţi, ridicaţi-vă din pat rugîndu-vă, şi, după aceea, săriţi cu intenţia de a pluti în atmosfera înconjurătoare: Să aveţi credinţă cît grăuntele de muştar şi veţi răsturna munţii.

Dacă nu reuşiţi să plutiţi, aşezaţi-vă din nou în pat şi repetaţi experienţa.

Mulţi triumfă imediat şi alţii întîrzie luni şi chiar ani întregi înainte de a reuşi să intre în paradisurile djinne.

După această mică, dar importantă digresiune cu caracter îndrumător, să ne continuăm povestirea.

Am ieşit din camera mea cu un pas ferm şi hotărît, am traversat o mica curte, un mic patio şi m-am îndreptat spre stradă.

Un grup de doamne foarte în vîrstă mă lăsă să trec înainte cu multă condescendenţă şi se

înclină respectos înaintea neînsemnatei mele persoane care nu valorează nimic. Le-am mulţumit pentru respectul lor deosebit.

Ieşii din oraş urmat îndeaproape de oamenii djinni; mă îndreptai spre munţii învecinaţi.

Simţii ca şi cum m-aş fi afundat într-un trecut sublunar îndepărtat şi foarte vechi; înţelesei că pătrunsesem în Cosmosul inferior.

Am fost supus unor dovezi de curaj şi am fost obligat să trec pe deasupra unor prăpastii adînci.

Plutind în ambianţa înconjurătoare a celei de-a Patra Dimensiuni, însoţit de Litelantes şi de întregul cortegiu de oameni djinni, traversai oceanul agitat şi ajunsei într-un loc secret din bătrîna Europă.

Pătrunsei vitejeşte într-un castel unde am putut să contemplu cu uimire un simbol straniu sub care se găsea un crucifix.

Intoarcerea în casa mea fu relativ uşoară, căci una din legile celei de-a patra dimensiuni este ca totul să se întoarcă la punctul de plecare originar.

Litelantes şi cu mine comentarăm cu multă bucurie toate acestea, este clar că atinseserăm un triumf magnific.

In zilele următoare, am continuat aceste experienţe, am învăţat să facem Corpul fizic să intre în Cosmosul superior.

Astăzi, prin experienţă directă, ştim că, ajutaţi de Divina Mamă Kundalini, ne putem transpune Corpul fizic în Stadiul de Djinn pentru a călători în Cosmosul superior.

CAPITOLUL IX

UNDA DIONYSIACĂ

Este de necontestat că Mammon şi Dionysos, prin incompatibilitatea lor, atît de formă cît şi de conţinut, nu vor putea să se împace niciodată.

In mod axiomatic, de necombătut, putem şi chiar trebuie să-l definim pe Mammon în două cuvinte:

a) Intelectualism;
b) Bani (aurul, bogăţiile).

Este necesar să-l definim corect pe Dionysos după cum urmează:

a) Transmutaţie voluntară a libidoului sexual;
b) Extaz mistic transcendental.

Este nimerit să citǎm acum printre datele acestei biete omeniri pigmee, data şi ora - 4 februarie 1962 între ora 2 şi 3 după-amiază - cînd toate planetele sistemului nostru solar s-au reunit într-un sinod cosmic, mai precis în strălucitoarea constelaţie a Vărsătorului, pentru a începe noua eră în augustul tunet al gîndirii.

De la această dată memorabilă şi sub domnia lui Uranus, foarte stimatul şi valorosul Maestru al Vărsătorului, Unda dionysiacă vibrează intens în întreaga natură.

Nu este inutil de a insista, în prezentul capitol, asupra ideii transcendentale că planeta citată în rîndurile de mai sus a fost, este şi va fi întotdeauna astrul strălucitor care conduce şi guvernează cu inteligenţă glandele endocrine sexuale.

Veţi înţelege acum singuri motivul intrinsec de la originea puternicei vibraţii dionysiace din chiar acest moment.

Dar este clar, evident şi manifest că pămîntenii, într-o zdrobitoare majoritate, nu au fost la înălţimea împrejurărilor, nu au fost capabili să se polarizeze pozitiv cu o asemenea Undă.

Este imperios şi indispensabil să definim cele două aspecte, pozitiv şi negativ, ale acestei vibraţii cosmice.

POL POZITIV DIONYSIAC: plăcerea sexuală sublimă; transmutaţie voluntară a entităţii semenului; conştiinţa trează; cunoaştere obiectivă; intuiţie superlativă; muzică transcendentă a Marilor Maeştri clasici etc., etc., etc.

POL NEGATIV DIONYSIAC: degenerescenţă sexuală; infrasexualităţi de tot felul, homosexualitate, lesbianism, plăceri demonice ale Lumilor infernale cu ajutorul drogului, a ciupercilor, a alcoolului, muzică infernală ca aceea a noului val etc., etc., etc.

Este necesar să înţelegem deplin procesele intime ale acestor doi poli ai Undei dionysiace.

Ca exemplu viu al acestor doi poli diamentral opuşi corespunzînd undei menţionate, este nimerit să citǎm aici cu titlu ilustrativ două mişcări revoluţionare contemporane.

Doresc să mă refer clar şi direct la Mişcarea gnostică creştină internaţională universală, şi de asemenea la reversul medaliei dionysiace cunoscut sub numele, din păcate celebru, al Mişcării Hippie. *

Ajungînd judicios în această parte a prezentului capitol, necesitatea unei confruntări didactice devine inevitabilă.

Beţia Dionysiacă, Extazul, Samadhi devin absolut indispensabile cînd este vorba de a

experimenta ceea ce este adevărul, realitatea. O asemenea exaltare este sută la sută posibilă prin Tehnica Meditaţiei.

Psihedelia este diferită, acest termen se traduce astfel: Psyche: suflet; Delie: drog.

Precizînd, vom spune: psihedelicul este antipodul meditaţiei; infernul drogurilor înrădăcinate în interiorul organismului planetar în care trăim, sub epiderma însăşi a scoarţei terestre.

Ciupercile halucinogene, pastilele de LSD, marihuana etc., etc., etc., intensifică în mod evident capacitatea vibratorie a puterilor subiective, dar este vizibil că ele nu vor putea niciodată să provoace trezirea Conştiinţei.

---

* Cei doi antipozi psihologici menţionaţi constituie indiscutabil "In sine" o vie demonstraţie manifestă a perechii de poli opuşi ai grozavei vibraţii dionysiace.

Drogurile alterează fundamental Genele sexuale şi acest lucru a fost demonstrat ştiinţific; consecinţa unor asemenea mutaţii genetice negative este naşterea unor copii monstruoşi.

Meditaţia şi psihedelia sînt incompatibile, opuse, antagoniste: ele nu vor putea să se amestece niciodată.

Este de necontestat că cei doi factori ai beţiei dionysiace semnalează şi indică o revoltă psihologică.

Gnosticii şi Hippiştii s-au plictisit de zadarnicul intelectualism al lui Mammon, au fost abrutizaţi de atîtea teorii, au ajuns la concluzia că mentalul, ca instrument de investigare, este destul de lamentabil.

Zen? Gn$na-Yoga? Aceasta este superlativă. Există în interiorul nostru, în stare latentă, facultăţi de cunoaştere infinit superioare mentalului prin care putem experimenta în mod direct ceea ce este realul, ceea ce nu aparţine timpului.

Mişcarea hippie a preferat infernul drogului, ea s-a prăbuşit, fără îndoială, în perversitate.

Noi, Gnosticii, total deziluzionaţi de stupidul intelectualism al lui Mammon, bem vinul meditaţiei din cupa perfectei concentrări.

Schimbări psihologice radicale şi fundamentale devin urgente cînd sîntem deziluzionaţi de escrocheriile mentalului.

Este indicat să ne întoarcem la punctul de plecare originar; numai astfel este posibilă o transformare radicală.

Sexologia? Pentru Dumnezeu şi Fecioara Maria! Acest subiect îi îngrozeşte pe puritani.

Este scris cu litere de foc în Sfintele Scripturi că sexul este o piatră de încercare şi una de scandal.

Devine evident că nu sîntem copiii nici unei teorii, şcoli sau secte.

La originea directă a existenţei noastre, găsim doar un bărbat, o femeie şi o împreunare.

Ne naştem goi, cineva ne taie cordonul ombilical; plîngem, apoi căutam sînul matern.

Haine? Şcoli? Teorii? Erudiţie? Bani etc., etc., etc. ? Toate acestea urmează să se adauge ulterior.

Credinţe de tot felul există pretutindeni, totuşi, unica forţă care poate să ne transforme total, în mod integral, este aceea care ne-a adus la viaţă; vreau să mă refer la energia creatoare a primei clipe, la puterea sexuală.

Deliciul dragostei, plăcerea erotică este, în consecinţă, logică, fericirea cea mai mare.

Este indispensabil să ştii să realizezi cu înţelepciune împreunarea cînd se doreşte sincer o schimbare psihologică definitivă.

Hippiştii au presimţit toate acestea cînd se ridicară împotriva lui Mammon, dar ei au greşit drumul; nu au ştiut să se pună de acord cu polul pozitiv al lui Dionysos.

Noi, Gnosticii, sîntem diferiţi, ştim să ne bucurăm, ne place să transmutam şi să sublimăm libido-ul. Aceasta nu este un delict.

Mişcarea hippie merge hotărît pe calea involutivă descendentă a infrasexualităţii.

Mişcarea gnostică creştină internaţională universală înaintează victorioasă pe calea ascendentă revoluţionară a suprasexualităţii.

CAPITOLUL X

FOCUL SEXUAL

Transformarea sexuală a Ens Seminis-ului în energie creatoare devine posibilă cînd evităm cu grijă spasmul oribil, dezgustatorul orgasm al fornicatorilor.

Bipolarizarea acestui tip de energie cosmică în organismul uman a fost analizată din cele mai vechi timpuri în Colegiile Iniţiatice din Egipt, Mexic, Peru, Grecia, Caldeea, Roma, Fenicia etc., etc.

Urcarea energiei seminale pînă la creier se face graţie unei anumite perechi de cordoane nervoase care, în formă de opt, se înfăşoară minunat la dreapta şi la stînga şirei spinării.

Am ajuns atunci la Caduceul lui Mercur, cu aripile spiritului mereu deschise.

Cele două cordoane nervoase menţionate nu vor putea fi găsite niciodată de bisturiu căci ele sînt de natură semieterică şi semifizică.

Aceştia sînt cei doi martori ai Apocalipsei, cei doi măslini şi cele două sfeşnice care se află în faţa Dumnezeului Pămîntului şi dacă cineva doreşte să le facă rău, focul le iese din gură, devorîndu-i pe duşmani.

Pe pămîntul sfînt al Vedelor, aceste două cordoane nervoase sînt cunoscute sub denumirile sanscrite de Ida şi Pingala; primul este legat de fosa nazală stîngă şi al doilea de cea dreaptă.

Este clar că primul dintre aceste două Nadis-uri sau canale este de tip lunar; este evident că al doilea este de natură solară.

Anumiţi studenţi Gnostici ar putea fi puţin surprinşi că tocmai Ida, de natură rece şi lunară, este cea care-şi are rădăcinile în testicolul drept.

Faptul că Pingala, de natură strict solară, pleacă în mod real din testicolul stîng poate părea anumitor discipoli ai Mişcării noastre gnostice insolit şi neobişnuit.

Dar nu trebuie să fim surprinşi; căci totul în natură se bazează pe Legea Polarităţii.

Testicolul drept îşi găseşte anti-polul exact în fosa nazală stîngă şi acest lucru a fost demonstrat.

Testicolul stîng îşi găseşte antipodul perfect în fosa nazală dreaptă şi este evident că aşa trebuie să fie.

Fiziologia ezoterică ne învaţă că, la femei, cei doi martori pleacă din ovare.

Este de netăgăduit că, la femei, ordinea acestei perechi de măslini ale Templului se inversează armonios.

Vechi tradiţii ivite din noaptea timpurilor spun că atunci cînd atomii solari şi lunari ai sistemului seminal intră în contact în Triveni, lingă coccis, o a treia forţă se deşteaptă atunci prin simpla inducţie electrică; vreau să mă refer la focul minunat al dragostei.

Se află scris în vechile texte ale înţelepciunii antice că, la persoanele comune şi obişnuite, orificiul inferior al canalului medular este ermetic închis; vaporii seminali îl deschid pentru ca focul sacru al sexualităţii să pătrundă pe acolo.

De-a lungul canalului medular se produce un joc minunat al diveselor canale care se pătrund şi se întrepătrund reciproc fără a se confunda, dat fiind că sînt plasate în dimensiuni diferite: să ne aducem aminte de Sushumna şi de alţii ca Vajra, Chitra, Centralis şi faimosul Brahma - Nadi: prin acesta din urma urcă focul plăcerii sexuale cînd nu comitem crima de a răspîndi semen-ul.

Este absurd să se dezvolte ideea eronată că focul erotic al tuturor bucuriilor întreprinde a călătorie de întoarcere pînă la coccis, după încarnarea Fiinţei (Jîv$tman) în inima omului.

Este o minciună agasantă aceea care afirmă cu stîngăcie că flacăra divină a dragostei, după ce a realizat unirea sa cu Paramashiva, se separă, începind călătoria de întoarcere pe drumul iniţial.

Această reîntoarcere fatală, această coborire spre coccis, este posibilă doar cînd Iniţiatul îşi răspîndeşte semen-ul; atunci el cade fulgerat de trăznetul grozav al justiţiei cosmice.

Ascensiunea focului sexual prin canalul medular se realizează foarte lent, după meritele inimii. Focurile Cardias-ului controlează cu înţelepciune ascensiunea miraculoasă a flăcării iubirii.

Este evident că această flacără erotică nu este ceva automat sau mecanic, după cum o presupun sincer mulţi înşelaţi. Acest foc şerpuitor se trezeşte numai la plăcerea sexuală născută din dragoste adevărată.

Niciodată nu va urca flacăra erotică prin canalul medular al cuplurilor unite numai printr-o simplă convenţie personală.

Ascensiunea Flăcării Sfinte de-a lungul şirei spinării bărbaţilor şi femeilor adulteri este cu totul imposibilă.

Focul deliciilor sexuale nu va putea niciodată să urce în şira spinării acelora care-şi trădează Guru-ul.

Focul sexual nu se va ridica niciodată prin măduva beţivilor, efeminaţilor, lesbienelor, drogaţilor, asasinilor, hoţilor, calomniatorilor, exploatatorilor, invidioşilor, blasfematorilor, profanatorilor, mincinosilor, etc., etc., etc.

Focul plăcerilor sexuale se aseamănă unui şarpe minunat care, atunci cînd se trezeşte, emite un sunet asemănător cu cel al oricărui şarpe întărîtat cu un băţ.

Focul sexual, al carui nume sanscrit este Kundalini, se desfăşoară, se înfăşoară şi urcă în interiorul aurei strălucitoare a Maha-Choan-ului.

Ascensiunea flăcării bucuriilor arzătoare de-a lungul canalului spinal, din vertebră în vertebră, din treaptă în treaptă, este într-adevăr foarte lentă; ea nu va fi niciodată instantanee, aşa cum o presupun eronat anumite persoane care nu posedă informaţia corectă.

Este inutil să spunem cu grandilocvenţă şi insistent că cele treizeci şi trei de trepte ale Masoneriei oculte corespund ezoteric celor treizeci şi trei de vertebre spinale.

Cînd Alchimistul săvîrşeşte crima de a răsturna Vasul lui Hermes (mă refer la scurgerea semen-ului), el pierde evident trepte masonice, căci focul farmecelor dragostei coboară cu una sau mai multe vertebre, în funcţie de gravitatea greşelii.

Este, în general, grozav de dificil să recuperezi treptele pierdute, dar este scris că în catedrala

sufletului este mai multă bucurie pentru un singur păcătos care se căieşte, decît pentru o mie de înţelepţi care nu au nevoie de căinţă.

In Magisterium-ul dragostei sîntem întotdeauna asistaţi de Elohim-i; ei ne sfătuiesc şi ne ajută.

Universitatea Adhy$tmika a înţelepţilor îi examinează periodic pe aspiranţii care, după ce au renunţat la Mammon (Intelectualism şi Bogăţii materiale), profită cu înţelepciune de încîntările dragostei, în patul nupţial.

In măduvă şi în semen se găseşte Cheia Redempţiunii şi orice nu trece pe aici, pe aceasta cale, înseamnă, în fapt, o pierdere de timp inutilă.

Focul şerpuitor (Kundalini) se află încolăcit, ca un şarpe oarecare, de trei ori şi jumătate în interiorul centrului magnetic situat în osul coccigian, la baza şirei spinării.

Cînd şarpele sexual se trezeşte şi îşi începe drumul spre interior şi în sus, noi trecem prin şase experienţe mistice transcendente pe care putem şi trebuie să le definim limpede astfel, prin şase termeni sanscriţi:

	Experienţe	**Stare spirituala**
1	*Ananda*	o anumită fericire spirituală
2	*K$mpan*	o hipersensibilitate de tip electric şi psihic
3	*Ulthan*	o creştere progresivă a Auto-Conştiinţei: dedublarea astrală; experienţele mistice transcendente în Lumile Superioare etc
4	*Ghurni*	intense dorinţe Divine
5	*Murcha*	stări de sfîrşeală, de relaxare a muşchilor şi a nervilor într-o manieră naturală şi spontană în timpul meditaţiei
6	*Nidr$*	o stare de somn particulară care, combinată cu o adîncă meditaţie interioară, se transformă în Sam$dhi strălucitor (Extaz).
7		Sam$dhi strălucitor (Extaz).

Este incontestabil că focul dragostei ne conferă nesfîrşite puteri transcendentale.

Flacăra sexuală este neîndoielnic un adevăr Iehovistic şi Vedanti în acelaşi timp.

Flacăra sexuală este Zeiţa Cuvîntului adorat de înţelepţi atunci cînd, trezită, ea ne conferă iluminarea.

Flacăra erotică ne conferă acea înţelepciune divină care nu aparţine mentalului şi care se află dincolo de timp.

Ea este aceea ce produce, de asemenea, Mukti al beatitudinii finale şi Gn$na eliberării.

DI ON IS IO, Dionisio. Silabisind acest cuvînt magic, această mantră minunată în timpul actului sexual paradisiac, transmutaţia voluntară a libido-ului devine extraordinară.

Rezultate magice ale acestei Mantre

DI: Vibraţie intensificată a organelor creatoare;

ON: Mişcare inteligentă a energiei creatoare în întregul sistem nervos-sexual, pînă la scufundarea în Conştiinţă.

IS: Această silabă mantrică ne aminteşte de misterele lui Isis şi de numele care le corespunde: Isis. Este evident că vocala I şi litera S prelungită ca un fluierat uşor şi liniştit îl invocă pe şarpele sexual pentru ca acesta să urce victorios pe canalul medular.

IO: Isolda, Androginul Lunar-solar, Osiris-Isis, sclipeşte din profunzimea tuturor timpurilor, extrem de divin. I, cu semnificaţia sa ascunsă, este desigur Lingam-ul (Phallus-ul), Iod-ul ebraic. O este Eternul feminin, uterul (Yoni), faimosul He de tip ebraic. IO, cînd intonăm această ultimă silabă a cuvîntului magic în timpul transei sexuale, transmutaţia libido-ului devine atunci integrală.

Astfel, şarpele ignit al puterilor noastre magice se trezeşte spre a-şi începe exodul prin canalul medular.

Aspectul matern al flăcării sacre care urcă asemeni unui şarpe prin coloana vertebrală este vădit şi manifest.

Flacăra sub formă de şarpe; divină flacără sexuală; prea sfîntă Mamă Kundalini.

In afara Corpului fizic, Mama noastră cosmică personală (căci fiecare o are pe a sa) ia întotdeauna forma minunată a unei Mame Prea Curate.

Odată, - puţin importă data şi ora - pe cînd mă găseam în afara corpului fizic, o întîlnii pe Mama mea sacră într-un loc magnific.

După tradiţionalele îmbrăţişări între Mamă şi Fiu, ea se aşeză în faţa mea într-un jilţ

confortabil; profitai de această ocazie spre a-i pune întrebări ce mi se păreau indispensabile.

- "Mamă, o duc bine acum?
- Da, fiul meu, o duci bine.
- Am oare încă nevoie să practic Magia sexuală?
- Da, mai ai încă nevoie.
- Nu este posibil ca, acolo jos, în Lumea fizică, cineva să poată să se realizeze fără a avea nevoie de Magia sexuală?"

Răspunsul la acestă ultimă întrebare fu grozav:

- "Imposibil, fiul meu, aceasta nu este posibil."

Mărturisesc, sincer şi fără ocolişuri, că aceste vorbe ale adoratei mă uimiră. Imi adusei atunci aminte, cu mare durere, de oamenii atît de mulţi, de tip pseudo-ezoterist şi pseudo-ocultist, care într-adevăr doresc arzător eliberarea finală, dar care nu cunosc Sahaja Maithuna - Magia sexuală - cheia minunată a Marelui Arcanum.

Incontestabil, calea ce conduce în infern este pardosită cu bune intenţii.

CAPITOLUL XI

VACA SACRĂ

Inainte de a doua catastrofă Transalpină care a modificat total aspectul scoarţei terestre, exista un bătrîn continent care azi e înghiţit de apele tumultoase ale Oceanului Atlantic.

Vreau să mă refer insistent la "Atlantida" despre care există pretutindeni nenumărate obiceiuri.

Vedeţi, de asemenea, numele străine Atlante sau din limbi barbare, cum aveau obiceiul să zică aceei grecii stupizi, care au vrut să-l asasineze pe Anaxagora cînd acesta a îndrăznit să spună că Soarele era puţin mai mare decît jumătatea Peloponezului.

Nume, spun eu, traduse în egipteană de preoţii din Sais şi redate semnificaţiei primare de către Divinul Platon, pentru a fi apoi minunat traduse în limba din Atica.

Priviţi firul diamantin al tradiţiei milenare, de la aceştia pînă la Solon, continuîndu-se cu cei doi Critias şi Maestrul Platon.

Vedeţi, vă spun eu, descrierile extraordinare de botanică, geografie, zoologie, mineralogie, politică, religie, obiceiuri etc. ale atlanţilor.

Vedeţi, cu ochi de vultur revoltat, aluziile voalate la primii Regi divini ai acelui vechi continent antediluvian, acei la care Păgînismul mediteranean însuşi face atîtea referinţe, şi textele sfinte cele mai străvechi din lumea orientală.

Regi sublimi, despre care însemnările uimitoare ale lui Deodor din Sicilia, care sînt încă în curs de studiu, fac dovadă în mod detaliat.

Vedeţi, în sfîrşit, şi aceasta este şi mai interesant, sacrificiul Vacii sfinte, caracteristic brahmanilor, ebraicilor, mahomedanilor, păgînilor europeni şi miilor de alte popoare.

Este incontestabil că foarte celebrul şi indestructibilul nostru circ Taurin nu este nimic altceva, în fond, decît o supravieţuire ancestrală, foarte străveche, a acelei sărbători a sacrificiului atlant, a cărei descriere se găseşte încă în numeroase cărţi arhaice secrete.

Există, în realitate, numeroase legende în lume despre taurii aflaţi în libertate, în Templul lui Neptun, animale care nu erau sleite de puteri în mod brutal, ca astăzi, cu suliţe şi spade, ci cu lasso-uri şi alte artificii ingenioase ale Tauromahiei clasice.

Invins atunci în arena sacră, animalul simbolic era jertfit în onoarea Zeilor sfinţi ai Atlantidei care, avîndu-l printre ei pe Neptun-însuşi, involuaseră de la starea primară solară pînă la a se transforma în persoane de tip lunar.

Arta Tauromahiei clasice este neîndoielnic o artă iniţiatică în relaţie cu cultul misterios al Vacii sacre ...

Vedeţi: arena atlantă a Templului lui Neptun şi cea de azi nu sînt, desigur, nimic altceva decît doar un zodiac viu unde, răspîndit, se aşează onorabilul public.

Iniţiatorul sau Hierofantul este Maestrul; banderilleros, pe jos, sînt Însotitorii. Picadorii, la rîndul lor, sînt Ucenicii. De aceea, aceştia din urmă merg călare, adică cu întreaga judecată deasupra corpului lor neîmblînzit, care de obicei cade mort în timpul luptei aspre.

Aspiranţii, prin faptul de a pune Banderillele, începeau atunci să se simtă superiori fiarei sălbatice, Ego-ului animal; adică ei sînt deja, după modelul lui Arjuna din Bhagavad-Gîta, urmaritorii duşmanului secret, în timp ce Maestrul, cu capa ierarhiei sale, domină asupra Mayei şi, luînd în mîna dreaptă spada înflăcărată a voinţei, devine, în felul Zeului Krishna din acel poem antic, nu persecutorul, ci matadorul Eului, al fiarei, al oribilului monstru mugind pe care l-a vazut, la Kameloc sau Kamaloka, însuşi regele Arthur, conducător suprem al semnelor Cavalerilor Mesei Rotunde.

Deci, strălucitoarea Tauromahie atlantă este o Artă regală profund semnificativă care ne învaţă, prin simbolismul său excepţional, lupta dură care trebuie să ne conducă la disoluţia Eului.

Este incontestabil că o anumită privire retrospectivă privind Ezoterismul taurin poate să ne

conducă la descoperiri mistice de ordin transcendental.

Ca fapt al actualităţii imediate, nu este inutil să citǎm adînca dragoste pe care o resimte toreadorul pentru Fecioară; este evident că i se încredinţează total înainte de a apărea în arenă, îmbrăcat în veştmîntul său de lumină.

Aceasta ne aminteşte de misterele lui Isis, de groaznicul sacrificiu al Vacii sfinte şi de culturile arhaice ale lui IO, ale cărei origini coboară solemn pînă la apariţia vieţii pe planeta noastră Terra.

Este patetic, clar şi precis, că numai IO, Devi Kundalini, Vaca sacră cu cinci picioare, Mama Divină, posedă în adevăr acea putere magică şerpească care ne permite să prefacem în pulbere cosmică Egoul animal, bestia mugindă din arena existenţei.

Vocalele IO constitue prin ele-însele numărul Zece al generaţiei şi raportul de la circumferinţă la Diametru.

Este deci evident că IO este numărul PI (Pithar), extraordinarul mister Masculin-Feminin.

IO este şi Svastica, Foat, sau electricitatea sexuală transcendentă, reprezentată printr-o cruce într-un cerc şi simbol al pămîntului, subiect despre care s-ar putea scrie o carte întreagă.

Este scris cu litere de foc în cartea vieţii că acest simbol al Svasticei în formă de coordonator matematic a existat în toate ţările Pămîntului încă din noaptea timpurilor.

Este absolut necesar să ne convertim de urgenţă în Păstori, adică în înţelepţi conducători ai Vacii sacre.

Venerabila Mare Preoteasă H.P.B. a văzut într-adevăr în India o autentică vacă avînd cinci picioare; era un veritabil capriciu al naturii, un miracol fără prihană, de un alb pur, inefabil.

Don Mario Rosa de Luna spune că această creatură singulară avea cel de-al cincilea picior pe spate; în acest fel, ea alunga muştele sau se scărpina ...

Curiosul animal era condus de un tînăr din secta Sadhu; acel băiat se hranea numai cu laptele vacii misterioase.

Simbolismul ezoteric, minunat şi strălucitor, al Vacii cu cinci picioare iese în relief în mod evident şi manifest.

Este expresia manifestă foarte vie a celor cinci dedublări ale Divinei noastre Mame personale Kundalini ...

Să ne amintim semnul infinitului, optul orizontal este egal cu un cinci, ceea ce dă, citit literal, Infinit egal Cinci; adică, infinitul este egal cu pentalfa, cu inefabila Vacă avînd cinci picioare, cu steaua cu cinci braţe sau cu pentagonul regulat stelar care l-a oprit pe Mephistofeles cînd acesta a dat fuga la evocarea magică a Doctorului Faust ...

Este indispensabil să definim cele cinci aspecte spre binele tuturor şi al fiecăruia dintre studenţii nostri:

Aspectele Mamei Divine

1. Kundalini ne-manifestată
2. Inefabila Isis, Casta Diana (Inţelepciune, Dragoste, Putere)
3. Hecate greacă, Proserpina egipteană, Coatlicue aztecă (Regina Infernurilor şi a Morţii. Superlativ de dragoste şi de Lege)
4. Mama noastră natură personală individuală. (Aceea care ne-a creat corpul fizic)
5. Magiciana elementară instinctivă. (Aceea care este la originea instinctelor noastre

Păstorul, conducătorul Vacii sacre, poate şi trebuie să lucreze în Magisterium-ul (Opera) celor cinci puteri ale Pentalfa-ei ...

Declar solemn şi insistent cele ce urmează: eu lucrez direct cu cele cinci puteri ale Vacii sacre.

A ilustra, a lumina, a preda despre Pentalfa este o datorie, dar prefer s-o fac prin povestiri trăite:

Prima povestire

Se spune că între sublim şi ridicol nu este decît un pas şi aceasta este o axiomă.

Să ne amintim pentru o clipă de Bacante, în perioada furiei orgiace.

Frumuseţi feminine polarizate pozitiv de Unda dionysiacă, nimfe ale pădurilor şi ale munţilor, urmărite de Sileni lascivi ...

Vedeţi acum bacantele ridicole, polarizate negativ de Unda lui Dionysios ...

Dansatoare dezmăţate în furia nebuniei lor sfinte. Femei Hippie ale Greciei antice ...

Prostituate excitate de droguri, în plină beţie Dionysiacă ... Sacrificiile umane şi de animale le făceau şi mai periculoase ...

Acestea sînt bacantele destrăbălate, cele care au fost responsabile de moartea lui Orpheu şi lira minunată căzu sfărîmată pe pavajul Templului ...

O dată, povesteam unor prieteni episoade comice legate de un trecut boem.

Evident, nici fructul fermentat al Viei, nici Bacantele în culmea furiei lor orgiace nu puteau lipsi unui asemenea comic ...

Scene ridicole ale timpurilor trecute cînd mergeam prin acea lume a Kali-Yugăi, ca un Bodhisattva căzut ...

Dar există momente stelare ale umanităţii. Un îndreptar cosmic trebuie să fie, într-adevăr, foarte necesar ...

In afara vehicolului meu fizic, în corpul astral, sub zona tridimensională a lui Euclid, a trebuit să intru în lumea subpămînteană ...

Ceea ce se întîmplă după aceea fu, în cel mai înalt grad, înspăimîntător; ceea ce am văzut acolo, în oribila regiune a lumii scufundate, a fost acelaşi lucru pe care l-au trăit înaintea mea Hoffmann, Edgar Poe, Blavatsky, Bulwer-Litton din toate timpurile; acelaşi lucru pe care l-a descris Espronceda cu corurile sale demonice, cu neliniştile poetului; acelaşi lucru cu vocile disonante ale celor care mînă în derivă barca vieţii; ale nebunilor care se încredinţează vîntului pasiunilor şi mării întunecate a îndoielilor în modul bun de a acţiona; ale celor care, fatal, se unesc cu destinul; ale orgolioşilor care vor să înalte turnuri Babel din ambiţii prosteşti; ale acelora care mint; ale acelora care se luptă pentru glorii pamîntesti; ale celor care se împotmolesc în plăcerile orgiei; ale celor care rîvnesc aurul, ale leneşilor care detestă munca fecundă şi creatoare, ale şmecherilor, ipocriţilor şi ale altor victime ale lui Proteus, ale egoismului, în sfîrşit ...

Apărură ghiare, dinţi, coarne, trompe, suliţe, fălci, cozi, aripi tăiate, belciuge tăioase care amenînţau să mă zdrobească ca pe o mizerabila rîmă ...

In acelaşi timp, la urechile mele magice ajunseră multe sunete iritante: strigăte, urlete, fluierături, nechezături, scîrţîituri, răgete, croncănituri, mieunături, lătrături, mugete, sforăituri şi orăcăituri.

Mă trezii cufundat în noroiul atîtor mizerii; neliniştea puse stăpînire pe mine; aşteptam neliniştit un balsam pentru vindecarea inimii mele îndurerate ...

Nu, elucubraţiile acelor mari vizionari ai astralului care se numiră alchimişti, Kabbalişti, Ocultişti, Ezoterişti, Yogini, Gnostici sau, pur şi simplu, poeţi nu erau zadarnice.

Deodată ceva insolit se petrece dincolo de apele noroioase ale Acheron-ului; oribila poartă care da acces în Locuinţa lui Pluton se răsuceşte pe balamalele sale de oţel ...

Foarte emoţionat, tresar, presimţind că un lucru grozav s-a întîmplat. Nu mă înşel: o văd, este ea, Ne-Manifestata Kundalini; ea a traversat pragul unde sălăşluiesc sufletele pierdute.

Magnifică Madonă, excelentă, extraordinară şi extrem de divină; ea se apropie de mine cu un pas majestuos; nu ştiu ce să fac, sînt copleşit; resimt, în acelaşi timp, teamă şi dragoste ...

Chemare cosmică? Reproş? Adorabila vorbeşte cu o voce paradisiacă, mă binecuvîntează şi-şi urmează calea ca şi cum ar merge spre înfricoşătoarele ziduri ale cetăţii Dite ...?

In adîncul conştiinţei mele, simţii în acel moment ca şi cum şi ea ar fi vrut să-i ajute pe ceilalţi care locuiau în oraşul durerilor, unde nu putem intra fără o îndreptăţită indignare ...

Se povesteşte că Dante, privind din înaltul turn al culmii arzătoare, le văzu apărînd pe neaşteptate pe cele trei furii infernale care, zice-se, aveau gesturi şi membre feminine ...

Imi adusei aminte de toate acestea instantaneu; în nici un fel nu voiam, eu - mizerabil muritor al noroiului Pămîntului - să mă convertesc într-un locuitor în plus din orasul durerilor.

Din fericire, am avut marea bucurie de a putea ieşi din măruntaiele Iadului pentru a apărea la lumina soarelui ...

<u>O ALTĂ ZI:</u> Dimineaţa devreme, cineva îmi bate la uşă; este un profesor bătrîn din învăţămîntul secundar ...

Acest om de treabă mă invită la o sărbătoare cauzată de obtinerea diplomei: fiica sa şi-a terminat studiile cu un total succes ...

Imposibil de a-i refuza invitaţia! Este un prieten şi îi datorez anumite servicii. In nici un fel nu sînt dispus să-l dezamăgesc ...

După ce ne-am îmbrăcat convenabil pentru a merge la profesor, Litelantes cu neînsemnata mea persoană care nu valorează nimic, ieşirăm din casă pentru a ajunge la locuinţa profesorului.

Numeroase persoane elegant îmbrăcate ne primiră cordial în regala casă ...

O muzică fermecătoare răsuna în casă; oameni bucuroşi mergeau şi veneau, ici şi colo; cupluri fericite dansau pe covoarele moi.

De mai multe ori, magnificul meu amfitrion veni spre noi cu intenţia de a ne oferi vin fermentat.

Văzui de mai multe ori de aproape cupele strălucitoare de fin bacara, dar îl respinsei energic pe Bacchus şi orgiile sale; mă pomenii cu inima întristată ... Amfitrionul ne deveni caustic, incisiv si chiar putin dur.

El se preschimbă incontestabil în cel mai rău duşman al meu, presupunînd greşit că făceam un afront la adresa sărbătorii sale ...

Mai tîrziu, el propagă împotriva mea diferite false ştiri defăimătoare; îşi aruncă împotriva mea tot veninul criticilor sale... Nemulţumit de toate acestea, făcu apel la calomnie publică, acuzîndu-mă în faţă tribunalelor de presupuse delicte pe care încă nu le recunosc...

Individul în chestiune muri puţin mai tîrziu într-un nefericit accident de maşină.

Astăzi mă gîndesc că la acea petrecere m-am comportat desigur ca un necioplit, lipsindu-mi diplomaţia.

Există invitaţi, în toate saloanele din lume care ştiu să se joace cu Diavolul, îşi petrec întreaga noapte cu o cupă în mînă şi se apără minunat. Ei se prefac că beau, de fiecare dată cînd se face un toast, dar, în realitate, nu beau, îşi bat joc de Demonul Alcoolului.

A doua povestire

Vom istorisi acum o nouă povestire foarte neobişnuită în care nu vom vorbi nici de petreceri minunate, nici de banchetele lui Elgabal (Marcus Aurelius Antoninus zis Elgabal, N.T.).

Ce viaţă odihnitoare,
A aceluia care fuge de agitaţia mondenă
Şi urmează calea secretă
Pe unde s-au dus puţinii înţelepţi
Care au existat în lume!

Pieptul său nu e tulburat
De starea marilor superbi
Nici nu admiră acoperişul aurit
Construit de înţeleptul maur,
Susţinut de matostate.

Venus Zeiţa vînătorii, coborînd din înaltele culmi cu intenţia de a-şi ajuta fiul Eneas, eroul troian care a debarcat pe pămîntul Libiei, îmi aduce amintiri insolite ...

Isis, Adonai, Tonantzin (cel de-al doilea aspect al Divinei mele Mame Kundalini) veni spre mine, mai iute decît vîntul Levantului.

Ea nu avea la drept vorbind chipul unui muritor, era de o frumuseţe imposibil de descris în cuvinte, părea să fie sora lui Apollon-Phoebus ...

Mă trezii în braţele sale imaculate şi foarte iubitoare; adorabila se asemăna cu o fecioară a durerilor, ca aceea a Evangheliei biblice creştine ...

Mi-era foame şi ea îmi dădu să mănînc, mi-era sete şi ea îmi dădu să beau, eram bolnav şi ea mă vindeca. Imposibil să-i uit vorbele:

“Fiul meu, fără mine, la ceasul morţii tale, ai fi complet orfan”.

Apoi, ea continuă zicînd: “Fără mine, ai fi cu totul singur pe lume. Ce ar fi viaţa ta fără mine?”

Repetai apoi: “Fără tine, Mama mea, aş fi desigur orfan. Recunosc deplin că, fără prezenţa ta, la ceasul morţii mele, m-aş pomeni realmente singur.”

Viaţa devine un pustiu cînd ai murit în tine-însuţi: fără ajutorul Dinivei noastre Mame Kundalini, în întreaga prezenţă a Fiinţei noastre, ne-am regăsi atunci orfani interior.

“O, Mamă adorabilă! Tu ai făcut cunoscute Pr$na, electricitatea, forţa, magnetismul, coeziunea şi gravitaţia acestui Univers.

“Tu eşti Divina energie cosmică ocultă din adîncurile necunoscute ale fiecărei creaturi.

“O, Mah$-Sarasvati! O, Mah$-Lakshmî! Eşti soţia inefabilă a lui Shiva (Spiritul Sfînt)!”

Cea de-a treia povestire

Legenda Vacii cereşti, al cărei lapte este ambrozie, viaţă şi nemurire, nu este nefondată şi noi, Adepţii, precum Divinul Gautama sau Buddha, conducătorul vacii, lucrăm foarte serios cu Magisterium-ul (Opera) celor cinci aspecte ale lui Devi Kundalini.

Ne place extrem de mult, nouă Gnosticilor, să ne hrănim cu merele de aur ale Freyjei (Zeiţă scandinavă a dragostei, N.T.) care dau Zeilor nemurirea ...

Bem fericiţi lichiorul de Soma sau mana (ofranda) biblică, cu care ne simţim reconfortaţi şi viguroşi ca în cele mai bune momente ale tinereţii noastre înfloritoare ...

Un anumit eveniment cosmic transcendental divin îmi vine în minte în momentul cînd scriu aceste rînduri.

S-a întîmplat, acum un anumit număr de ani, ca într-o noapte cu lună plină să fiu transportat într-o extraordinară mănăstire a Frăţiei albe universale ...

Cît de fericit mă simţii în casa dragostei! ...

Nu există cu siguranţă plăcere mai mare decît aceea de a te simţi cu sufletul liber... In acele momente, timpul nu există şi trecutul şi viitorul se înfrăţesc într-un etern acum.

Traversînd încăperile şi holurile regale, în urma prietenilor mei, am ajuns într-un patio foarte răcoros pe lîngă care cel al leilor din Alhambra pare o miniatură.

Patio fermecător unde murmurau, printre flori niciodată văzute sau cunoscute, diferite izvoare de apă tîşnitoare, ca acelea ale Dinivei fîntîni Castalia ...

Dar, cel mai important lucru strălucea în centrul patio-ului; cu o teamă mistică de penitent şi

anahoret îl contemplai ...

Mă refer aici insistent la “Piatra Adevărului”. Aceasta avea atunci o formă umană divină ...

Minune Sexuală a binecuvîntatei zeiţe Mame Moarte; minune funerară, spectrală ...

Cel de-al treilea aspect al Divinei mele Mame Kundalini; vie sculptură de piatră; teribila reprezentare care-i înspăimîntă atît de mult pe muritori ...

Mărturisesc fără ocolişuri înaintea Zeilor şi a oamenilor că o îmbrăţişai pe groaznica zeiţă Moarte în plină beţie dionysiacă ...

Este indispensabil să mă împac cu Legea, aşa cum mi-au spus-o Fraţii Ordinului (Sfîntului Ioan), Venerabilii care realizaseră deja în ei-înşişi Misterul Hiperboreean ...

După sfîrşitul acelui festival cosmic, trebuii să mă întîlnesc cu cîteva Doamne şi Cavaleri ai Sfîntului-Graal în sala de mese a Mănăstirii...

In mare secret şi cu mare entuziasm, toţi fraţii am comentat în timpul ospăţului evenimentul extraordinar ...

Incontestabil, Pietrele însufleţite care în antica Arcadie au modificat radical modul de gîndire al înţeleptului Pausanias pot fi clasate în două categori: Ophitele (varietăţi de marmură, N.T.) şi Sideritele, Piatra-Şarpelui şi Piatra-Stea.

Eusebius, în special, nu se despărţea niciodată de Ophitele sale pe care le purta la piept şi de la care primea oracole proferate de o voce mică ce părea să aparţină unui silf uşor ...

Arnobio povesteşte că de fiecare dată cînd găsea o asemenea piatră nu omitea niciodată să-i pună o întrebare la care aceasta răspundea cu o voce mică, limpede şi ascuţită ...

Hecate, Proserpina, Coatlicue, ca o piatră însufleţită, mi s-a părut că s-a ivit dintr-un Cîmp al Morţii sau din vreun mormînt din Karnak.

Cea de-a patra povestire

Ceea ce majoritatea oamenilor cunosc actualmente din Şamanism este puţin şi chiar şi acest puţin a fost falsificat, ca şi restul religiilor necreştine.

El este numit în mod obişnuit “păgînismul Mongoliei”, fără nici un motiv, căci este una dintre cele mai vechi religii ale Indiei şi anume: cultul spiritului, credinţa în nemurirea sufletelor şi în faptul că acestea, dincolo de moarte, continuă să prezinte aceleaşi caracteristici cu ale oamenilor pe care i-au însufleţit aici, pe Pămînt, cu toate că trupurile şi-au pierdut prin moarte forma obiectivă, cînd omul şi-a schimbat forma fizică în forma spirituală.

Aceasta credinţă, în forma sa actuală, este un vlăstar al Teurgiei primitive şi o fuziune practică a lumii vizibile cu invizibilul.

Cînd un străin naturalizat într-o ţară doreşte să intre în comunicare cu fraţii săi invizibili, trebuie să-şi asimileze natura lor, adică trebuie să le întîlnească pe aceste fiinţe parcurgînd jumatatea drumului care îl desparte de ele şi îmbogăţit atunci de ele cu o îmbelşugată provizie de esenţă spirituală, el le înzestrează, la rîndul său, cu o parte din natura sa fizică, pentru a le face să poată să se arate cîteodata sub forma semi-obiectivă, care le lipseşte de obicei.

“Un proces asemănător este o schimbare temporală de natură, numit comun Teurgia.

“Oamenii comuni îi numesc pe Şamani vrăjitori pentru că se zice că ei evocă spiritele morţilor cu scopul de a exersa Necromanţia, dar adevăratul Şamanism nu poate să fie judecat după ramificaţiile sale degenerate din Siberia, tot aşa cum religia lui Gautama-Buddha nu poate fi confundată cu fetişismul unora care-şi zic discipoli ai săi, în Siam sau în Birmania.”

Este incontestabil că invocaţiile Teurgice devin mai sensibile şi eficace cînd se operează magic cu corpul fizic total scufundat în cea de-a patra dimensiune.

Dacă, parcurgînd spre interior şi în sus jumătatea drumului ce ne desparte de fiinţele iubite, putem să-i întîlnim faţă în faţă pe morţii noştri prea-iubiţi, aceasta ar fi evident un lucru mult mai uşor dacă am face în întregime acel drum.

Cu corpul fizic cufundat în cea de-a patra coordonată putem ca Jamblikos să-i invocăm pe Zeii Sfinţi şi să ne întreţinem cu ei personal.

Dar este clar că avem foarte urgent nevoie de un punct de sprijin, de o pîrghie care să ne permită în mod real să sărim, cu corpul fizic şi cu totul, în cea de-a patra dimensiune.

Se cuvine să citäm aici, în acest paragraf, faimoasa propoziţie a lui Arhimede: “Daţi-mi un punct de sprijin şi voi ridica Universul.”

In al optulea capitol al acestei cărţi am vorbit deja, cu multă insistenţă, despre agentul magic al Stărilor de Djinn, vreau să mă refer clar la cel de-al patrulea aspect al lui Devi Kundalini (acesta este punctul de sprijin pentru a patra verticală).

In momentul în care scriu aceste rînduri, anumite amintiri îmi vin în minte, minunate invocaţii divine ...

Se întîmplă ca într-o noapte de toamnă, mă hotărîsem să beau vinul meditaţiei din cupa perfectei concentrări.

Subiectul meditaţiei mele a fost Mama mea natură particulară, cel de-al patrulea aspect al şarpelui ignit al puterilor noastre magice.

A te ruga înseamnă a conversa cu Zeul şi eu am vorbit cu adorabila, implorînd-o mental să urce corpul meu fizic în paradisul terestru (cea de-a patra dimensiune).

Ceea ce se întîmplă după aceea în noaptea misterului a fost surprinzător: asistat de inefabilă, mă ridicai din pat ...

Cînd îmi părăsii locuinţa şi ieşii pe stradă, am putut să-mi dau seama că trupul meu fizic pătrunsese în cea de-a patra dimensiune.

Ea mă transportă în pădurile cele mai adînci din Eden, unde izvoarele apei vieţii pure ofera cu ele lapte şi miere ...

O, Fecioară stăpînă a culmilor împădurite! Totul tace înaintea ta; Iberia incultă, Galul care, chiar murind, sever, sfidează şi sălbaticul *sicambru* care, predîndu-se la sfîrşit, umilit, te respectă.

Adorabila mea Madonnă, prin Zeii care-i conduc pe muritori de sus din cer, eu îţi cer întotdeauna ajutorul ...

Chipul Mamei mele natură era de o frumuseţe paradisiacă, imposibil de descris prin vorbe omeneşti ...

Părul său părea o cascadă de aur căzînd fermecător pe umerii săi de alabastru ...

Corpul său ca şi cel al mitologicei Venus, mîinile cu degete prelungi, foarte frumoase şi pline de pietre preţioase, aveau formă cristică ...

Am conversat cu adorabila în pădure şi ea îmi spuse lucruri pe care fiinţele pămîntene nu le pot înţelege ...

Sublimă, Mama mea strălucea în lumea eterică, în cea de-a patra verticală, în cea de-a patra dimensiune ...

Atunci, dacă nimic nu reconfortează inima suferindă, nici marmurele din Frigia, nici purpura strălucitoare, este mai bine să te refugiezi la sînul fermecător al Divinei tale Mame Natură personală, individuală ...

Ea este autoarea vietii noastre, veritabilul artizan al corpului nostru fizic ...

Ea a fost aceea care, în laboratorul uman, a unit ovulul şi spermatozoidul ca să ţîşnească din ele viaţa ...

Ea, creatoarea a celulei germinale cu cei patruzeci şi opt de cromozomi ai săi ...

Fără ea, celulele embrionului nu s-ar fi înmulţit, organele nu s-ar fi format ...

Chiar dacă suferinţa ţi-ar îndoi sufletul, ţine-te bine, o, Discipolule! şi încredinţează-te cu umilinţă Mamei tale natură ...

Cea de-a cincia povestire

"Vreau să văd la marginile lăcaşului pămîntesc, oceanul şi pe Thetys, cărora la datorăm existenţa."

Dragostea lui Jupiter şi a Fecioarei IO, care a fost transformată în Junincă cerească sau în Vaca sfîntă a orientalilor, pentru a scăpa astfel de furia Junonei, este ceva care are o semnificaţie foarte adîncă...

Iată-l deci pe primul Jupiter al Teogoniei greceşti. Tată al tuturor Zeilor, Stăpîn al Universului şi frate al lui Uranus sau Uranas, adică focul şi apa primare; dar se ştie, din clasici, că în Pantheonul grec figurează aproape trei sute de Jupiteri.

Sub aspectul său de Jove sau Iod-Heve, el este Yehova masculul-femelă, androginul colectiv sau Elohim-ul cărţilor Mozaice. Adam-Kadmon al Cabaliştilor; Iha-Cho sau Inacho al Anatoliei, care este, de asemenea, Dionysos a cărui undă vibratoare a devenit foarte intensă de la intrarea Soarelui în strălucitoarea constelaţie a Vărsătorului ...

Niciodată Marele Kabir Iisus nu a închinat un cult antropomorficului Yehova al mulţimilor evreieşti ...

Legii Talionului: "Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte" a lui Yehova-răzbunătorul i-a urmat Legea iubirii: "Iubiţi-vă unii pe alţii, aşa cum v-am iubit eu."

Dacă am examina cu un entuziasm mistic Sfintele Scripturi, am putea pune în evidenţă cu limpezime faptul clar şi manifest că antropomorficul Yehova ebraic nu figurează în nici una dintre cele patru evanghelii. RAM-IO (Maria), Divina Mamă Kundalini, l-a însoţit mereu pe adorabil şi noi o vedeam acolo, pe Golgota, la picioarele crucii...

"Tatăl meu, iartă-i, căci ei nu ştiu ce fac", exclamă Divinul Rabbi din Galileea de pe culmile maiestoase ale Golgotei Calvarului.

Incontestabil, binecuvîntatul Domn al Perfecţiunii îşi adoră Tatăl care este ascuns, şi pe Divina sa Mamă.

Cu alte cuvinte, vom spune: Marele Kabir Iisus îl iubeşte profund pe Iod-Heve, Divinul Mascul-Femelă interior ...

Iod este desigur Manada personală individuală a fiecăruia; este Shiva hindus; Arhi-Hierofantul şi Arhi-Magul; primul născut al creaţiei; Lîna de Aur, comoara de care trebuie să ne apropiem numai după ce l-am învins pe Dragonul întunericului ...

Heve este dedublarea lui Iod, Divina Soţie a lui Shiva; Mama noastră Kundalini personală; Vaca

sacră cu cinci picioare, Misterul ezoteric al Pentalfa-ei.

Jupiter şi vaca sa IO (IIIIIIOOOOOO) coincid exact cu Iod-Heve, Cuplul divin interior al fiecărei creaturi.

Am studiat patru aspecte ale Vacii Sacre IO; să continuăm acum cu cel de-al Cincilea Mister ...

Există pe drumul ezoteric intervale cosmice transcendente şi transcendentale.

După ce am intrat în Templul celor-născuţi-de-două ori, trebuii să trec printr-unul din aceste intervale.

Vreau să mă refer cu insistenţă la o pauză sexuală, la o perioadă de abstinenţă care a durat mai mulţi ani.

In acest timp, mă dedicai exclusiv meditaţiei interioare profunde.

Obiectivul: să-mi dizolv Eul Psihologic, sinele însuşi, care este neîndoios un nod în energia cosmică, un obstacol pe care trebuie să-l prefacem în pulbere cosmică.

Mi s-a părut esenţial să-mi înţeleg integral fiecare dintre defectele mele psihologice, dar am vrut să merg puţin mai departe pe calea meditaţiei.

Inţelegerea nu este totul. Avem o nevoie urgentă, imediată de a capta semnificaţia profundă a ceea ce noi am înţeles. Oricare dintre credincioşii drumului real poate să-şi ofere luxul de a înţelege un defect psihologic, în toate teritoriile mentalului, fără să fi ajuns, cu toate acestea, să-i prindă semnificaţia sa profundă.

Cum încercam să-mi înţeleg propriile defecte, în toate ascunzişurile mentalului, mă hotărîi să mă preschimb în propriul meu-duşman; fiecare defect a fost studiat separat şi în mod foarte ordonat; niciodată n-am comis greşala de a vîna mai mulţi iepuri deodată şi nu voiam defel să mă expun unui eşec.

Meditaţia devenea exhaustivă, de fiecare dată mai adîcă şi, cînd mă simţeam sleit de puteri, lăsam mentalul în tăcere, în alb, ca în aşteptarea vreunei revelaţii; în acele clipe, venea adevărul, captam ceea ce nu aparţine timpului; semnificaţia adîncă a defectului înţeles în mod integral.

Apoi, mă rugam, o imploram cu vehemenţă pe Diniva mea Mamă Kundalini pentru ca ea să-mi elimine din mental agregatul psihic, defectul psihologic în chestiune.

Astfel, puţin cîte puţin, cu această didactică, cu acest Modus Operandi, ajunsei, în timpul acelei pauze sexuale, să elimin 50% din aceste elemente subiective infraumane pe care le purtăm înăuntrul nostru şi care constituie Ego-ul, Eul.

Este totuşi evident că totul în viaţă are o limită. Există scări şi scări, trepte şi trepte.

Această muncă, atunci cînd am avut de înfruntat elemente infraumane mai vechi, deveni înspăimîntător de dificilă.

Mama mea Divină avea evident nevoie de arme superioare, îmi amintii de lancea lui Eros, minunata emblemă a sexualităţii transcendente, dar mă aflam într-o pauză ... Ce să fac?

Mi se dăduse un deziderat cosmic şi un anume imperativ categoric îmi cerea să mă cobor încă o dată în Făurăria Incandescentă a lui Vulcan (Sexul), dar eu nu înţelesesem.

Fusesem transportat în munţii misterului, văzusem grozavele forţe ale Arcanum-ului în acţiune.

Luptai zadarnic împotriva imperativului categoric al Undelor Dionysiace; ele erau, desigur, înspăimîntător de divine, omnipotente.

Aceste puteri supranaturale păreau o Hecatombă Apocaliptică; simţii că aceste forţe ar putea face Pămîntul să se rupa în bucăţi.

Cînd am vrut să caut, să anchetez, să mă informez despre originea acestor forţe şi puteri sexuale, mă pomenii faţă-n faţă cu Magiciana Elementelor, cu Divina mea Mamă Kundalini, sub cel de-al cincilea aspect al său. O văsusem, desigur, extrem de frumoasă, de talia unui pitic sau pigmeu, foarte mică.

Era îmbrăcată cu o tunică albă şi cu o lungă pelerină neagră care mătura pămîntul; avea pe cap un acoperămînt magic foarte special.

Adorabila, aproape de cele două coloane simbolice ale Masoneriei Oculte îmi poruncise o nouă coborîre în cea de-a Noua Sferă (Sexul).

Crezusem din nefericire că era vorba de o încercare şi de aceea continuam să nu ascult; eram, desigur, încet în înţelegere şi aceasta mă împotmolea.

După cîtva timp de lupte mortale împotriva unui anumit agregat psihic foarte infrauman, care nu voia să dispară, rezistînd violent, a trebuit să fac apel la Lancea lui Longinus.

Nu-mi mai rămînea altă soluţie. Făcui apel la electricitatea sexuala transcendentă; o implorai pe Mama mea Divină Kundalini, în decursul împreunării metafizice, o rugai, neliniştit să folosească Lancea lui Eros.

Rezultatul a fost extraordinar. Mama mea Sacră, înarmată atunci cu suliţa sfîntă, cu Lancea Dinivă, cu puterea electrico-sexuală, a putut să transforme în pulbere cosmică monstrul oribil, agregatul psihic pe care încercasem zadarnic să-l distrug, departe de uniunea chimică.

Astfel, mi-am abandonat pauza sexuală şi am revenit la Forja Ciclopilor. Reuşii, lucrînd cu Sfînta-Lance, să prefac în pulbere cosmică toate elementele infra-umane care constituiau Eul ... Cel

de-al cincilea aspect al lui Devi Kundalini ne dă puterea sexuală, forţa naturală instinctivă etc... etc... etc...

PRIMUL MUNTE - INIŢIEREA

CAPITOLUL XII

BISERICA GNOSTICĂ

Cei care au trecut deja pe "celălalt mal", ştiu bine ce sînt Încercările riguroase ale Iniţierii ...

A te despărţi de Monstrul cu 1000 de feţe (Omenirea), pentru a-i veni în ajutor în mod eficient, nu este un delict.

Aveam vîrsta de 30 de ani cînd am fost supus unor încercări teribile şi înspăimîntătoare. Ce am trăit atunci, ce mi s-a întîmplat merită osteneala de a fi povestit.

S-a întîmplat în noaptea misterului cînd simţii urletul uraganului lîngă mine. Atunci înţelesei.

Cît eram de singur în acea noapte! ... şi totuşi ... oriunde m-aş fi aşezat, acolo, aici, dincolo, mă vedeam curînd înconjurat de mulţimi ... Nu ştiu cum veneau oamenii la mine şi apoi uraganul urla singur, din nou... Atunci înţelesei ce aducea vîntul.

Astăzi vorbesc pentru că ...

"Ce vuiet
Răsună în depărtare
Care,
In senina noapte neagră,
Linistea o-ntrerupse?
Este oare goana rapidă a calului
Incordat în fuga sa zburătoare,
Sau asprul răget de fiară înfometată
Sau poate fluieratul Acvilei
Sau ecoul răguşit al tunetului îndepărtat
Care în peşterile adînci căzu din nou
Sau marea care schiţează în pieptul său umflat
Un nou Luzbel, pe tronul Zeului său?"

Căci toate spectrele nopţii misterului au fost, de asemenea, văzute de acel poet care cînta astfel:

"O ceaţă deasă
Acoperă cerul
Şi el se umple
De spirite rătăcitoare şi vaporoase
Care taie vîntul
Ici şi colo
Şi, fără de istorie,
Ele iau
Şi se întorc acolo,
Apoi se întîlnesc
Şi se retrag.
Acum se ascund,
Acum reapar,
Se duc, zboară.
Vagi roiuri de zadarnice fantome
De forme diverse, de culori diferite
Pe capre, şerpi şi corbi urcate
Şi pe cozi de mături, într-un vuiet surd...
Ele trec, ele fug,
Zboară, se măresc,
Se micşorează,
Se evaporă,
Se colorează
Şi între umbre
Şi reflexe
Aproape şi departe
Ele se pierd acum.
Deja ele mă evită
Cu teamă,
Se agită
Cu furie
Intr-un dans aerian fantastic
Imprejurul meu."

Cu toate aceste behăituri, urlete, fluierături, nechezături, scîrţîituri, mugete, croncănituri, mieunături, lătrături, răgete, sforăituri şi orăcăituri, poetul vizionar continuă să audă vorbindu-ne în cuvinte care sînt ca nişte tuşe de penel palide şi fosforescente din Greco, în apariţii extraordinare ca acelea din Capriciile lui Goya. Pretutindeni, blazoane cu lei îngenunchiaţi, scoici de Santiago Campostela, mauri decapitaţi, flori de crin şi păstrăvi, pretutindeni palate şi conace în ruină, sărăcie şi încă şi mai multă sărăcie.

De multe ori, trebuii să înfrunt Puteri Negre, de care vorbeşte Apostolul Sfîntul Paul din Tarse, în capitolul al II-lea din Epistola către cei din Efes.

Adversarul cel mai periculos al acelei nopţi, avea indiscutabil titlul de Anagarika. Vreau să mă refer stăruitor la Demonul Cherenzi. Această creatură respingătoare predase "Tantrismul Negru" în lume (Magia Sexuală cu ejaculare seminală).

Rezultatul acestui fapt apărea la prima privire: o coadă diabolic dezvoltată şi coarne oribile.

Acest tantrist al mîinii stîngi se înfăţişa înaintea mea întovărăşit de alţi doi demoni.

El părea foarte satisfăcut, cu acel "oribil organ Kundartigator", coada drăcească, vrăjitorească şi groaznică. Focul sexual proiectat de la coccis pînă-n infernurile atomice ale omului, consecinţă şi corolar al Tantrismului Negru.

Ii pusei această întrebare, pe nepusă masă, cum se zice pe aici: "Mă cunoşti?"

Răspuns: "Da, te-am văzut într-o noapte în oraşul Bacata cînd ţineam o conferinţă".

Ceea ce se petrecu apoi n-a fost, cu siguranţă, plăcut, acel ANAGARIKA mă recunoscuse şi furios arunca foc pe ochi şi prin coadă ... Vru să mă rănească violent; mă apărai, cu ajutorul celor mai bune implorări ale magiei înalte şi el sfîrşi prin a fugi cu tovarăşii săi.

Imi urmai, solitar, drumul în Noaptea Misterului ... Uraganul urla ... Aveam strania senzaţie, în adîncurile insondabile ale conştiinţei mele, de a fi pe punctul de a-mi lua rămas bun de la toate şi de la toţi.

Gîfîind, obosit, după ce m-am bătut de foarte multe ori împotriva tiraniei Prinţilor Puterilor Aerului - este spiritul care domneşte acum peste copiii infidelităţii - intrai în "Biserica Gnostică".

Templu de marmură luminos, ea părea mai mult de cristal, prin rar întîlnitele sale transparenţe.

Terasa acestei Biserici Transcendente domina, neînvinsă, asemenea unei acropole glorioase, spaţiul solemn al unei păduri sacre de pini.

De acolo, cerul înstelat, strălucitor, putea fi contemplat, ca odinioară în templele atlante - azi îngropate, regretate de extraordinara poezie a lui Maeterlink - de unde ASURAMAYA, astronomul discipol a lui NARADA, îşi făcu observaţiile preliminare descoperirii ciclurilor sale cronologice de mii de ani, pe care le-a predat apoi iubiţilor săi discipoli, la lumina lunii palide şi pe care le practică azi succesorii săi devotaţi.

Inaintai încet, mergînd foarte uşor şi într-o atitudine cuvioasă, în locul sfînt.

Totuşi ceva mă surprinde; văd un anumit personaj care, traversîndu-mi drumul, ma opreste din drum. O altă bătălie? Trec în defensivă, dar personajul surîde uşor şi exclamă cu o voce paradisiacă: "Tu nu mă sperii pe mine! Eu te cunosc foarte bine!"

Ah! Il recunosc în sfîrşit! Este Guru-ul meu Adolfo, pe care l-am numit întotdeauna cu diminutivul de micul Adolfe! Dumnezeule şi Sfîntă Marie! Ce eram să fac?

"Iartă-mă, Maestre, nu te recunoscusem."

Guru-ul meu mă conduse de mînă pînă în interiorul Bisericii Gnostice. MAHATMA se aşează şi mă invită apoi să mă aşez lîngă el; imposibil să refuz o asemenea splendidă invitaţie.

Dialogul care urmă între Maestru şi discipol fu, desigur, extraordinar.

Aici, în Biserica Gnostică, (spuse solemn Hierofantul), poţi să te căsătoreşti numai cu o femeie, nu cu două. Tu ai dat, în trecut, zadarnice speranţe unei anumite femei X care, din această cauză, împotriva timpului şi a distanţei, continuă să te aştepte. Evident, îi faci în mod inconştient mult rău căci, aşteptîndu-te, ea trăieşte într-un oraş, în cea mai completă mizerie. Această doamnă ar putea cel puţin să se întoarcă în sînul familiei sale, la ţară; este clar că problemele sale economice s-ar rezolva aşa.

Mut, perplex, la ascultarea acelor cuvinte, îl îmbrăţişai pe Guru-ul meu, mulţumindu-i extrem de mult pentru sfaturile sale.

"Maestre, îi spusei, ce aţi putea să-mi spuneţi acum de soţia mea, LITELANTES." "Ea, da, îţi serveşte pentru Magia Sexuală - SAHAJA MAITHUNA. Poţi, cu această Doamnă-adept, să lucrezi în cea de-a Noua Sferă (Sexul)". "O Guru, lucrul la care aspir eu arzător şi extrem de mult este trezirea lui KUNDALINI şi unirea cu Intimul, oricît m-ar costa." "Dar, ce ai spus, o, discipole? Oricît ar costa?" "Da, Maestre, am spus aceasta." "In noaptea aceasta, cineva a fost plătit şi apoi i s-a încredinţat sarcina de a te ajuta în trezirea lui KUNDALINI. Ai trecut încercarea DIRENE", exclamă Hierofantul şi, punîndu-mi apoi pe cap un turban de un alb imaculat, cu un nasture de aur pe frunte, el spuse: "Să mergem la Altar".

Mă ridicai repede şi înaintai cu Guru-ul meu sfînt pînă la Sfîntul-Altar.

Imi mai amintesc încă acea clipă solemnă în care, în genunchi în faţa Altarului Sacru, trebuii să fac un jurămînt nu mai puţin solemn.

"Oricît ar costa!" exclamă din nou Maestrul meu, cu o voce puternică, şi această propoziţie, vibrînd intens, se repetă apoi din sferă în sferă.

Imi acoperii atunci PLEXUL-ul SOLAR cu palma mîinii stîngi şi-o întinsei pe cea dreaptă pe SFINTUL-GRAAL zicînd: "O jur." Teribil juramînt!

Legendele autentice din Castilia, precum cea a lui Alphonse VII smulgînd din mîinile maurilor din Almeria, faimoasa cupă sau Graal, tăiată într-un enorm smarald şi despre care se zice că a fost folosită de Marele Kabir Ilisus în cursul ultimei sale Cine. Este extraordinar de divina (cupa).

Să jur înaintea Sfintei-Cupe!

Legende antice spun că Iosif din Arimateea primi în această cupă, la picioarele Crucii, pe muntele Golgota Calvarului, sîngele binecuvîntat care ţîşnea din rănile Adorabilului...

Această cupă a fost oferită, înainte vreme, lui SOLIMAN sau Salomon, Regele Solar - de catre regina din Sabba şi făcu parte din patrimoniul - după alţii - familiei Tuatha de Danand, rasa Djinn din Gaedhie (Galiţia Britanică).

Nu se ştie cum această relicvă venerată s-a găsit la ermitajul Sfîntului Ioan de la Pena, în Pirinei, şi cum ea îşi continuă, după aceea, peregrinările, cînd în Sauveterre Galica, cînd la Valencia, în timpul lui Jacques Cuceritorul, pînă la Genova, pentru că locuitorii Genovei o primiseră ca recompensă pentru ajutorul pe care l-au dat lui Alphonse VII, în Almeria.

EPILOG:

Scrisei, de cu dimineaţă, nobilei doamne suferinde care mă aştepta în acel oraş îndepărtat. O sfătuii, cu nesfîrşită blîndeţe, să se întoarcă pe pămîntul strămoşilor ei şi să-mi uite neînsemnata persoană care nu valorează nimic...

CAPITOLUL XIII

PRIMA INI[IERE A FOCULUI

Putem şi chiar trebuie, fiind vorba de ezoterismul transcendental, să insistăm asupra celor ce urmează:

Tot ceea ce s-a spus cu privire la ocultismul pur, referitor la cadrele noastre geomantice, astrologie, ierburi magice, minunate pergamente în limbaj criptografic, chiar dacă aceasta este absolut nobil şi adevărat, nu e cu siguranţă decît GRADINI[A, parte minoră a Marii Inţelepciuni a Orientului, moştenită, care constă în transformarea radicală a sinelui-însuşi, prin asceza revoluţionară a Noii Ere a Vărsătorului (Amestec extraordinar al dorintei sexuale cu aspiraţia spirituală).

Noi, gnosticii, sîntem în realitate aleşii, posesori a 3 mari bogăţii, şi anume:

A) *Piatra Filosofală*
B) *Clavicula lui Salomon*
C) *Geneza lui Enoch*

Aceşti 3 factori constituie fundamentul viu al Apocalipsei, pe lînga colecţiile lui Pistorius, Teozofia lui Porphirius şi multe alte secrete foarte străvechi.

Schimbarea radicală, absolută, în noi-înşine, aici şi acum, ar fi imposibilă fără *Piatra Filosofală.*

Vorbind şcolăreşte şi fără ocolişuri, declar: ENS SEMINIS (entitatea Semenului) este, desigur, această materie venerabilă - citată de Sendivogius - cu care trebuie să elaborăm Piatra Filosofală.

MAGIA SEXUALA este drumul ... o înţelesei astfel, în prezenta mea reîncarnare, cînd am vrut să elaborez Piatra Filosofală. Putem, cu ajutorul acestei Pietre binecuvîntate, să îndeplinim acea maximă alchimistă "SOLVE ET COAGULA".

Avem nevoie de a dizolva Eul psihologic şi de a coagula în noi Hidrogenul SI-12 sub forma de corpuri solare, puteri intime, virtuţi etc...

Piatra filosofală este aceea care valorizează sămînţa sexuală şi îi dă puterea de a încolţi ca drojdia mistică ce face să fermenteze şi care ridică întreaga masa metalică, făcîndu-l să apară în forma sa integrală pe Regele Creaţiei: vreau să mă refer la omul autentic şi nu la animalul intelectual, greşit numit om.

Voinţa - THELEMA - dobîndeşte puterea de transmutaţie care converteşte metalele nepreţioase în aur, adică, răul în bine, în toate împrejurările vieţii.

Iată de ce, pentru transmutaţie, este cerută o minimă cantitate de Piatră Filosofală, de pulbere de protecţie.

Fiecare metal nepreţios dizolvat în creuzetul Alchimiei Sexuale este întotdeauna înlocuit de aurul pur al unei noi virtuţi (Solve et Coagula).

"MODUS-ul OPERANDI" se găseşte în capitolul XI, Cea de-a Cincea Povestire a acestui tratat. (Pentru o informaţie mai bună, vedeţi cartea mea intitulată "Misterul Infloririi de Aur").

Fundamentul Undei Dionisiace se găseşte, desigur, în faptul de a aprinde FOHAT-ul individual, flacăra lui Eros, în laboratorul nostru Alchimist Sexual; am înţeles-o profund, studiind la picioarele

Guru-ului meu, Micul Adolphe.

Am fost întotdeauna asistat în timpul copulaţiei metafizice, aceasta este indiscutabil; Acel Guru Divin, căruia i s-a dat plata în Templu, îndeplini angajamentul cuvîntului său.

Acest mare Suflet mă asista astral în timpul împreunarii chimice; îl vedeam făcînd puternice pase magnetice asupra osului meu coccigian, a şirei spinării, cît şi asupra părţii superioare a capului meu.

Cînd şarpele erotic ignic al puterilor noastre magice se trezi pentru a-şi începe mersul spre înăuntru şi în sus, de-a lungul canalului medular, simţii o sete mare şi o durere foarte acută în coccis, care dură mai multe zile.

Am fost apoi sărbătorit în Templu; niciodată n-am putut uita acel mare eveniment cosmic.

In aceea vreme, locuiam în pace într-o căsuţă la malul mării, în zona tropicală a coastelor Caraibelor.

Ascensiunea lui KUNDALINI din vertebră în vertebră se realiză foarte încet, în acord cu meritele inimii.

Fiecare vertebră este foarte exigentă; putem să deducem de aici că încercările sînt dificile; în consecinţă, afirmăm: ascensiunea lui KUNDALINI de la cutare la cutare vertebră este imposibilă dacă nu îndeplinim condiţiile morale precise.

In Lumile Superioare aceste 33 de vertebre spinale sînt numite: canoane, piramide, Incăperi Sfinte, toţi aceşti termeni fiind simbolici.

Ascensiunea mistică a flăcării dragostei, din vertebră în vertebră, din Chakră în Chakră, de-a lungul canalului medular, se realiză, evident, pe baza Magiei Sexuale - sanctificare şi sacrificiu inclusiv.

MAHATMA asistentul îmi dădu ajutorul său conducînd focul sacru de la osul coccigian - bază a şirei spinării - pînă la glanda pineală, situată, după cum o ştiu medicii, în partea superioară a creierului.

Ulterior, acel Mare Suflet făcu, cu o mare măiestrie, ca focul meu erotic să curgă pînă între sprîncene.

Prima Iniţiere a Focului veni, ca o încununare, cînd şarpele ignic al puterilor noastre magice luă contact cu atomul Tatălui, în cîmpul magnetic al rădăcinii nasului.

Desigur, în cursul ceremoniei mistice a ultimei Cine de taină, a fost fixată data cosmică a Iniţierii.

Sfîntul Graal! Aceşti cărbuni arzători sacri strălucesc, încinşi, pe masa ospăţului de Paşti.

Adevarata istorie a Sfîntului-Graal este scrisă în stele şi-şi are temeiul său, nu la Toledo, cum o zice Wolfram von Eschembach...

Principalele origini cunoscute ale tuturor acestor legende cavalereşti cu privire la Sfîntul Graal sînt acestea:

A) "Historia Rerum in Partibus Transmarinis Gestarum", de Guillaume de Tyr (M. în 1184), operă latină tradusă în franceză sub titlul "Romanul lui Eracle", carte care serveşte drept bază pentru aceea a "Marii Cuceriri de Dincolo-de-Mare", tradusă din franceză în castiliană la sfîrşitul secolului al XIII-lea sau începuturile celui de-al XIX-lea secol. In această "Cucerire" sînt rezumate cele 5 ramuri referitoare la ciclul primei cruciade: "Cîntecul lui Antioche", "Cîntecul din Ierusalim", "Captivii", "Elias" ("Cavalerul Lebedei").

B) "Dolopathos", de Juan de Haute-Seille, scris spre 1190.

C) Aceea a poemului pe care Paris l-a numit "Elioxa" sau "Hela Oxa", juninca solară, nume primar al Insobertei sau Isis-Bertha, a Cavalerului Lebedei - această ultimă operă prezentînd, după Gayangos, mari analogii cu aceea a faimosului Amadis de Gaule.

D) "Parsifal" şi "Titurel", de Eschembach.

E) "Cartile Graalului", de Chretien de Troyes (1175), "Lohengrin" sau Swan Ritter", (Cavalerul Lebedei), operă bavareză anomină din secolul al XIII-lea, publicată de Goerres în 1813.

F) "Tristan şi Isolda" de Godefroy de Strasbourg (1200-1220) şi alţi Tristani asemanatori din literatură.

G) "Căutarea Sfîntului Graal" cu strălucitele fapte ale lui Lancelot şi ale fiului său Galaad (secolul al XIV-lea) şi toate operele referitoare la acestea.

Aşteptam cu o nesfîrşită sete data şi ora Iniţierii; era vorba de un 27, preasfînt.

Voiam o Iniţiere precum aceea primită de Comandantul Montenero în templul din Chapultepec, sau ca cealaltă iniţiere pe care Gines de Lara - Deva reîncarnat - o primi în acel Sancta-Sanctorum sau Adyita al Cavalerilor Templului, în noaptea extraordinară a unei eclipse de lună.

Cazul meu a fost totuşi diferit, desigur! Şi, cu toate că aceasta pare de necrezut, în noaptea Iniţierii mă simţii frustrat.

Odihnindu-mă cu o dorinţă infinită în patul meu tare, într-o umila colibă la marginea mării, îmi petrecui noaptea fără să dorm, aşteptînd inutil.

Soţia mea - preoteasă dormea, sforăia chiar şi se mişca din cînd în cînd în patul său, sau pronunţa vorbe incoerente.

Marea lovea plaja cu valurile sale furioase, vuind înspăimîntător, ca pentru a protesta.

Veniră zorii ... şi nimic, nimic, nimic! Ce noapte cîinească, Dumnezeul meu! Ah!

Dumnezeule şi Sfîntă Marie!

Cîte furtuni intelectuale şi morale am avut de experimentat în acele groaznice ore nocturne!

Nu există într-adevăr resurecţie fără moarte, nici vre-un răsărit în Natura sau în om, care să nu fie precedată de întuneric, de tristeţi şi de nopţi mute care îi fac lumina mai pretioasă.

Toate simţurile îmi fură puse la încercare, torturate într-o agonie mortală care mă făcu să exclam: "Tatăl meu, dacă este posibil, îndepărtează de mine de acest Chin, dar să se facă voia ta, nu a mea".

Cînd soarele răsari ca un bulgăre de foc care părea să ţîşnească din acest ocean tumultos, LITELANTES se trezi, zicînd:

"Vă amintiţi de sărbătoarea care vi s-a făcut acolo sus? Aţi primit Iniţierea". "Cum? Dar ce spuneţi? O sărbătoare? O Iniţiere? Care? Singurul lucru pe care îl ştiu e că am petrecut o noapte mai amară ca fierea!" "Ce?" exclamă LITELANTES mirată. "Atunci, nu aţi adus nici o amintire în creierul dumneavoastră fizic? Nu vă mai amintiţi de marele lanţ? Aţi uitat cuvintele Marelui Iniţiator?"

Ingîndurat de aceste întrebări, o întrebai pe LITELANTES: "Ce mi-a spus Marea Fiinţă?"

"Aţi fost avertizat că de aici înainte veţi avea o dublă responsabilitate în ceea ce priveşte învăţăturile pe care le veţi da lumii", exclamă Doamna-Adept. "In plus, spune LITELANTES, aţi fost îmbrăcat cu tunica de in alb a Adepţilor Frăţiei Oculte şi vi s-a dat spada înflăcărată ..."

Ah! Am înţeles. In timp ce treceam prin atîta amărăciune în patul meu de penitent şi de călugăr, fiinţa mea interioară primea Iniţierea Cosmică.

Dumnezeule şi Sfîntă Marie! Dar ce mi se întîmplă? De ce sînt atît de greoi?

Mi-e puţin foame; mi se pare că este ora de a ne scula pentru a lua micul dejun.

Cîteva clipe mai tîrziu, LITELANTES punea laolaltă în bucatarie, cîteva ramuri uscate care serveau drept combustibil pentru a aprinde focul.

Micul dejun era delicios; mîncai cu poftă după o noapte atît de dureroasă ...

O nouă zi de rutină; lucrai, ca întotdeauna pentru a-mi cîştiga pîinea zilnică şi mă dusei să mă odihnesc în patul meu spre amiază. Desigur petrecusem o noapte albă şi o mică odihnă îmi păru justificată; în plus, simţeam că inima îmi e grea. Nu găsii nici un inconvenient în a mă culca în decubitus dorsal, adică pe spate, cu corpul bine destins.

Deodată, în stare de veghe - văd pe cineva că intră în camera mea, îl recunosc: este un "Chela" (învăţăcel al călugărilor tibetani Lama. N.T.) al Venerabilei Mari Loje Albe ...

Discipolul ţine în mînă o carte; el doreşte să mă consulte şi solicită o anumită autorizaţie din partea mea...

Cum voiam să îi răspund, vorbii cu o voce care mă uimi şi pe mine-însumi. ATMAN, răspunzînd prin laringele creator este grozav de Divin. "Haideţi", îi zice Fiinţa mea Reală, "îndepliniţi misiunea care vi s-a dat". Acel "Chela" se retrase, recunoscător. "Ah! Cît m-am schimbat! Acum da, înţeleg! Acestea fură exclamaţiile mele cînd acel "Chela" se duse. Bucuros, mă ridicai din patul tare pentru a vorbi cu LITELANTES; aveam nevoie să îi povestesc ce se petrecuse. Simţii ceva superlativ, ca şi cum o schimbare etnică, transcendentală, de tip ezoteric divin, s-ar fi produs în interiorul conştiinţei mele. Asteptam nerabdator venirea unei noi nopţi; acea zi tropicală era pentru mine ca un vestibul al înţelepciunii; voiam să văd înainte Soarele, ca un bulgăre de foc, cufundîndu-se încă o dată în apele învolburate ale Oceanului.

Cînd luna începu să oţelească apele agitate ale Mării Caraibilor, în acele clipe cînd păsările cerului se întorc la cuib, trebuii s-o grăbesc pe LITELANTES să-şi termine muncile casnice.

In acea noapte, ne culcarăm mai devreme decît de obicei; aspiram la ceva, mă aflam într-o stare extatică.

Intins încă o dată pe patul meu tare de penitent şi de pustnic, în asana omului mort - decubitus dorsal, cu gura în sus, cu braţele în lungul corpului, cu vîrfurile picioarelor în evantai, cu călcîiele atingîndu-se - aşteptai, în stare de percepţie vie, receptivă la noutate.

In miimi de secundă, îmi amintii un munte îndepărtat; ceea ce se întîmplă atunci a fost ceva insolit, neobişnuit.

Mă văzui, instantaneu, pe culmea îndepărtată, foarte departe de corp, de sentimente şi de planul mental.

ATMAN, fără legătură, departe de corpul compact în absenţa vehiculelor supra-sensibile.

Iniţierea Cosmica era obisnuita pentru mine, în noaptea precedenta, acele clipe de samadhi, un fapt palpabil, o realitate crudă, vie, pe care nu aveam nevoie nici măcar să mi-o amintesc.

Am putut constata, fericit - punîndu-mi dreapta pe centura aurită, că aveam acolo spada înflăcărată, exact în partea dreaptă.

Toate datele furnizate de LITELANTES se revelau exacte. Cît de fericit mă simţeam acum, ca OM-SPIRIT! Şi îmbrăcat, întradevăr, cu tunica de in alb...

In plină beţie dionisiacă, mă aruncai în spaţiul infinit şi fericit, mă îndepărtai de planeta Pămînt.

Scufundat în oceanul Spiritului Universal al Vieţii, nu am vrut să mai revin în această vale de

amărăciuni şi atunci vizItai multe locuinţe planetare...

In momentul în care mă aşezai pe o Planetă Gigant din inalterabilul infinit, dispreţuind spada înflăcărată, exclamai: "Eu domin toate acestea!" Omul este chemat să fie conducătorul întregii creaţii, răspunse Hierofantul care mi se găsea alături.

Imi pusei spada înflăcărată în teaca aurită şi, scufundîndu-mă şi mai mult în apele adormite ale vieţii, am avut o serie de invocaţii şi de experienţe extraordinare.

"Corp Buddhic, vino la mine!"

Aşteptînd chemarea mea a venit la mine în grabă Frumoasa Elena, Ginebra, Regina Jinas-ilor, adorabilul meu Suflet Spiritual.

Ea a intrat în mine şi eu în ea, formîndu-se între noi faimosul Atman-Buddhi de care vorbeşte atît Teozofia Orientală.

S-a spus intotdeauna, şi pe drept, că BUDDHI (SUFLET SPIRITUAL) este ca un vas de alabastru fin şi transparent în care străluceşte flacăra PRAJNA (ATMAN).

Continuînd în ordine succesivă aceste invocaţii singulare, chiar din adîncul haosului; îmi chemai atunci Sufletul Omenesc, zicînd: "Corp Cauzal, vino la mine!"

Imi văzui atunci Sufletul Omenesc, acoperit glorios - în vehicolul cauzal (Manas Superior Teozofic).

Cît de interesant era momentul acela cînd fericit, Sufletul meu Omenesc, intră în mine.

Refăceam, în acele clipe, în mod extraordinar de lucid, această Triadă Teozofică cunoscută sub termenii sanscriţi: ATMAN-BUDDHI-MANAS. Indiscutabil, ATMA, adică Intimul, are două suflete, primul este Sufletul Spiritual (Buddhi) care este feminin. Cel de-al doilea este Sufletul Uman (Manas Superior) care este masculin.

Apoi, îmbătat de extaz, îmi chemai mentalul astfel: "Corp mental, vino la mine!" Trebuii să repet această invocaţie de mai multe ori, căci mentalul întîrzia să asculte, dar el se înfăţişă în cele din urmă, cu mult respect, zicînd: "Sînt aici, stăpîne, am venit la chemarea ta, scuză-mă de a fi în întîrziere. Ti-am îndeplinit bine ordinele?"

In momentul în care urma să-i dau un răspuns, vocea Monadei mele Pitagoriene ieşi din interiorul meu profund spunînd: "Da, tu m-ai ascultat bine! Intră." Acea voce era ca aceea a lui Ruach-Elohim care, după Moise, lucra Apele la răsăritul Vieţii.

Nu e de prisos să spun că închinai acele invocaţii, chemîndu-mi Corpul Astral şi el se făcu puţin aşteptat la chemarea mea esoterica, dar intră în cele din urmă în mine.

Acoperit de vehiculele mele supra-sensibile, aş fi putut să chem din Haos sau Abisul Primar, corpul meu fizic care zăcea în acel moment în patul tare de penitent şi de călugăr şi acest corp fizic ar fi răspuns chemarii mele, de asemenea.

Aceasta nu este deloc imposibil: corpul meu fizic, care se găsea în acele momente atît de interesante în patul meu tare, ar fi putut, cu ajutorul celui de-al Patrulea Aspect al lui DEVI KUNDALINI, să părăsească regiunea tridimensională a lui Euclid, pentru a da fuga la chemarea mea.

Atunci, preferai să reapar din acel VACUUM (în sensul spaţiului plin-nelimitat şi adînc), pentru a reveni pe Planeta Pămînt.

Păream, în acele clipe, un fulger singuratic, ivindu-se din abisul Marii Mame.

Intoarcerea pe această planetă de amărăciuni, condusă de 48 de legi se făcu în mod relativ rapid.

Declar sincer şi fără ocolişuri: revenii la corpul meu fizic cu o deplină AUTO-CONŞTIIN[Ă şi pătrunsei în el prin uşa minunată a Sufletului citată de Descartes; vreau să mă refer la Glanda Pineală. Este păcat că filosofia carteziană ignoră ceea ce este Cunoaşterea OBIECTIVĂ.

Cum acest tip de cunoaştere pură este accesibil facultăţilor mele cognitive, am putut scrie aceste rînduri pentru binele cititorilor noştri prea iubiţi.

CAPITOLUL XIV

A DOUA INI[IERE A FOCULUI

Indiscutabil, putem şi chiar trebuie să afirmăm cu emfază, existenţa transcendentă şi transcendentală a 2 tipuri clasice de ocultism.

Din întregul ansamblu variat de procese istorice şi preistorice relative la Pămînt şi la rasele sale umane, ne este dat să deducem 2 modalităţi ocultiste, şi anume:

A) Ocultismul Innăscut;

B) Ocultismul Scolastic.

Primul dintre aceste doua curente este evident antediluvian, cel de-al doilea este în întregime postdiluvian.

Paralele exacte ale acestor 2 forme enunţate de ocultism trebuie să le descoperim prin clarviziune în cele 2 modalităţi ale Legii.

A) Lege Naturală şi Paradisiacă (Inţelepciune a Zeilor);

B) Lege Scrisă, Deuteronomă (Lege secundară şi inferioară).

Este scris cu caractere de foc în Cartea Vieţii că "atunci cînd Fiii lui Dumnezeu", adică Elohim-ii sau Djinnii, "au cunoscut fetele oamenilor", s-a întîmplat înspăimîntătoarea şi teribila catastrofă atlantă

sau Potopul Universal (Geneza VI, I). Atunci Imperiul formidabil al Primei Legi s-a încheiat şi a venit vremea Deuteronomului sau a celei de-a doua Legi.

Imperfecţiunea teribilă a Legii scrise este prea evidentă şi prea evidentă este frămîntarea oamenilor mari din cauza limitărilor înspăimîntătoare ale aceleiaşi aspre tutele a celor mici.

Moise, nedemna Căpetenie a Poporului lui Israel, adunîndu-şi oamenii în cîmpiile din Moab, expuse privirilor tuturor minunile extraordinare pe care Domnul le făcuse în favoarea lui de cînd Prima Alianţă fusese stabilită pe Muntele Sinai şi repetă Legea cu noi ilustrări, pronunţînd înspăimîntătoare avertismente împotriva profanatorilor săi si promiţînd recompense juste, fericiri de tot felul, celor care l-ar urma cu fidelitate.

Moise, transfigurat pe muntele Nebo, după ce le-a binecuvîntat pe cele 12 triburi ale lui Israel, contempla Pămîntul Promis, Cîmpiile Elizee sau lumea Djinnilor, pămîntul de unde ţîşneşte lapte şi miere, Lumea Eterică, Cea de-a Patra Dimensiune...

Moise nu a murit precum ceilalţi oameni; el dispăru pe Muntele Nebo; nu s-a găsit niciodată cadavrul său - ce a devenit acesta oare?

Moise se reîntoarse la pămîntul fericit al cîntecelor nordice şi ale druizilor, el deveni djinn, se schimbă în locuitor al Paradisului...

Am putut verifica, cu toată luciditatea, în mod integral, faptul frapant, clar şi definitiv că exact acolo în lumea sublimă, în cea de-a patra dimensiune, sălăşluiau altădată oamenii fericiţi ai anticei Arcadii.

Vreau să mă refer, în mod special, la omenirile paradisiace ale timpurilor străvechi.

Cînd Ioan Botezatorul fu decapitat, Marele Kabir Ilisus, se retrase pe o corabie, într-un loc pustiu şi izolat, adică pe pămînturile djinne, în cea de-a Patra Coordonată a Planetei noastre Pămînt, de unde el realiză, prin multitudine, minunea celor 5 pîini şi 2 peşti pe care îi mîncară nu mai puţini de 5000 de bărbaţi, fără a număra femeile şi copiii - şi din care rămaseră 12 coşuri pline de firimituri (Ibid XIV, 15-21).

Este clar că Marele Preot gnostic Ilisus, în evidenta intenţie de a realiza minunea, a trebuit să tina de asemenea multimea (de oameni) în cea de-a Patra Dimensiune.

Tradiţii antice irlandeze, cu înţelepciune consemnate în cîntecele fermecătoare ale Barzilor şi în Saga nordice vorbesc pe drept cuvînt de un popor extraordinar CAINITA sau INCA, adică Preoţi - Regi numiţi TUATHA DE DANAND, foarte pricepuţi în tot felul de arte magice, învăţate la Teba.

Este, evident, vorba de un mare popor Djinn, prototip al evreului rătăcitor, călător neobosit.

Tuatha De Danand parcurseră ţările mediteraneene pînă cînd au atins Scandinavia unde au fondat, pe lîngă o cetate lunară, o cetate solară, Patru mari cetăţi magice.

Cînd Tuatha reveniră în Irlanda, ei debarcară în acea insulă, protejaţi, ca Eneus la Cartagina, de o ceaţă magică groasă (sau vălul lui Isis si a celei de-a patra Dimensiune) care îi ascunse.

Am spune, în alţi termeni, că Tuatha reveniră în Irlanda prin cea de-a patra Dimensiune.

Este scrisă în vechile cronici celebra batalie din MADURA, unde ei se acoperiră de glorie, derutîndu-i pe întunecaţii "FIR-BOLGS". Perfecţiunea Tuatha-lor era într-adevăr atît de mare, trupele lor atît de puternice şi nenumărate, încît cîmpiile se văzură supraîncărcate de hoarde de combatanţi care se întindeau pînă acolo unde Soarele se ascunde la sfîrşitul zilei. Eroii săi s-au imortalizat înaintea TAREI, capitala magică a Irlandei.

Tuatha nu ajunseră la Erim pe o corabie cunoscută şi nimeni nu ajunse să determine clar dacă erau oameni născuţi pe pămînt sau coborîţi din ceruri sau dacă era vorba de entităţi diabolice sau chiar de o nouă naţiune care n-ar putea în nici un caz să fie umană, dacă în venele lor n-ar fi curs sîngele regesc al lui Berthach Neobositul, fondatorul Ceinnei Primitive.

In timpul Marii Catastrofe atlante, Tuatha De Danand s-au transferat definitiv în cea de-a patra Dimensiune.

Există în cea de-a patra Coordonată a planetei noastre Pămînt multe cetăţi magice, de o frumuseţe strălucitoare.

Putem descoperi, în cea de-a patra Verticală terestră, Paradisurile Elementare ale Naturii, cu toate templele lor, cu văile, lacurile fermecate şi pămînturile Djinne.

Acolo, fără îndoială, pe Pămîntul Promis, putem încă găsi, fericiţi, Ocultismul Innăscut şi Legea Naturală şi Paradisiacă.

Acei binecuvîntati Djinni care sălăşluiesc fericiţi în Cîmpiile Elizee pe pămîntul de unde ţîşneşte lapte şi miere nu cad, desigur, sub regenţa Deuteronomului sau a celei de-a doua Legi care-i frămînta atît pe muritori. Cu siguranta, multimile Djine, cum sînt cele cunoscute sub numele Tautha De Danand, locuiesc fericite în Eden Guvernate de prima Lege.

Tuatha De Danand iau întotdeauna cu ei cele 4 Simboluri Ezoterice Magice de-a lungul tuturor acelor pămînturi din exodurile lor legendare.

A) O gigantică cupă sau Graal (viu simbol al uterului feminin);
B) O enormă lance de fier pur (simbol falic masculin);
C) O mare spadă arzătoare (simbol al focului sexual);
D) Piatra Adevărului (simbol al Pietrei filosofale, sexuale)

Dacă Moise, marele conducător ebraic, ar fi ignorat înalta semnificaţie a acestor Patru

Simboluri Magice, nu s-ar fi putut converti niciodată în Jina pe Muntele Nebo...

Aceasta am înţeles-o cînd m-am prosternat în faţa Logos-ului Sistemului Solar, cerînd cu umilinţă, intrarea în cea de-a Doua Iniţiere a focului.

Imposibil de uitat acele clipe în care Bendito-ul şi-a început o anumită specializare, sacra misiune de a conduce conştient prin coloana mea vertebrală al Doilea Grad de Putere al Focului...

Eu doream sa cunosc în profunzime misterele celei de-a Patra Coordonate si sa pătrund victorios pe Pământul Promis.

Era necesar, cu o maximă urgenţă, restaurarea Puterilor Ignice ale Fondului meu Vital Eteric...

Cînd al Doilea Şarpe şi-a început ascensiunea în sus, de-a lungul Măduvei Spinării Eterice, am fost sărbătorit în Templu cu o mare sărbătoare cosmică.

O stare de Jina Specială m-a asistat în timpul Copulaţiei Metafizice. Litelantes şi eu îl percepeam cu al Şaselea Simţ. Era clar că n-am fost abandonat. Jina m-a ajutat cu puternice pase magnetice care au trecut peste coccis pînă la glanda pineală... Pe umerii acelui Maestru apasă o mare responsabilitate morală. Trebuia să mă conducă inteligent în Focul Viu şi Filozofal de-a lungul Canalului Medular spinal al faimosul Lingam Sarira Teosofia (Fondul vital al organismului uman).

Evident, asemenea vehicul e însăşi secţiunea superioară a Corpului Fizic, aspectul tetradimensional al Corpului nostru Fizic.

Această Iniţiere e mult mai greu de indeplinit, astfel mi-a spus Logosul Sistemului nostru Solar; atunci am aspirat cu o sete infinită să cunosc misterele Lumii Eterice, să intru în Pământul Promis.

Strălucitoarea ascensiune a celui de-al Doilea Şarpe Ignic de-a lungul canalului medular, din vertebră în vertebră şi din chakra în chakra s-a facut foarte lent, în acord cu Meritele Inimii.

Fiecare vertebră spinala de tip ezoteric implică anumite virtuţi; e clar că sîntem testaţi înainte de a trece de la o vertebră la alta. Ne amintim că "aurul se testează cu focul şi virtutea cu tentaţia".

Picioarele tronurilor zeilor au forme de animale. Tenebroşii atacă fără incetare pe cel care intenţionează să obţină un anume grad al Masoneriei Oculte în coloana vertebrală. "Cerul se ia cu asalt şi vitejii îl cuprind".

În ţara celor 1001 de nopţi, de asemenea, există agape mistice, mă aflăm în una din aceste cine. Noi Invitaţii am fost asteptati regeşte de lebede de un alb imaculat pe malurile unui lac cristalin...

Cu o altă ocazie am fost învăţat următoarea Lege Cosmică : "Niciodata sa nu amesteci în aceeaşi casă forţe contrarii, pentru că din amestecul a două curente opuse, rezultă o a treia forţă, care este distructiva pentru toţi".

Corpul Vital e constituit din "4 Eteruri" :

	ETERUL	Caracteristică			
1	REFLECTOR	în relaţie intimă cu diversele funcţionalisme ale voinţei şi imaginaţiei.			
2	LUMINOS	e asociat în secret cu toate percepţiile senzoriale şi extra-senzoriale.			
3	COSMIC	fundamentul tuturor proceselor biochimice organice.			
4	VIE[II	serveşte drept mediu Forţei care lucrează cu procesele reproducerii rasei.			

În timpul celei de-a Doua Iniţieri a Focului învăţai, să eliberez cele două eteruri superioare pentru a călători cu ele, departe de corpul fizic.

Indiscutabil, percepţiile clarvăzătoare şi de auz ocult se intensifică extraordinar cînd absorbi în corpul tău astral cele două eteruri superioare.

Aceste eteruri ne permit să ne aducem în creierul fizic totalitatea amintirilor suprasensibile.

Explicaţia ezoterică trăită - care mi se dădu într-o formă scenică - a decapitării mistice fu, desigur, extraordinară.

Am fost invitat la un ospăţ macabru şi ceea ce am văzut pe masa tragică a fost într-adevăr îngrozitor.

Un cap profan, însîngerat, pe o tavă de argint, totul fiind decorat cu ceva de care mai bine să nu vorbim ...

Semnificaţia sa profundă era clară: Ego-ul animal, Sinele, Eul, trebuie decapitat.

Putem deduce de aici acest fapt frapant şi definitiv: capul lui Ioan Botezatorul pe tava de argint posedă o semnificaţie identică.

Indiscutabil, Ioan, Precursorul, a învăţat acest adevăr teribil, urcînd pe altarul supremului sacrificiu.

Răscolind vechile cronici, cu aerul unui cleric în chilia sa, am descoperit acestea:

"Nazarinenii erau cunoscuţi ca Baptişti Sabeeni şi Creştini ai Sfîntului-Ioan. Credinţa lor era

că Messia nu era fiul lui Dumnezeu, ci pur şi simplu un profet care a vrut să-l urmeze pe Ioan."

Origene (vol. II pag. 150) observă că "există cîţiva care spun de Ioan că el era unsul (Cristos)."

Cînd concepţiile metafizice ale Gnosticilor - care vedeau în Ilisus LOGOS-ul şi unsul - începură să cîştige teren, creştinii primitivi se despărţiră de Nazaritenii care-l acuzau pe Ilisus de a perverti Doctrinele lui Ioan şi de a schimba, pentru o altă doctrină, botezul în Iordan. (Codex Nazareus, II, pag. 109).

Nu e de prisos să afirmăm insistent acest fapt transcendental că şi Ioan-Botezatorul era un Cristos.

Pe de altă parte, considerat din punctul de vedere al LOGOS-ului (UNITATE MULTIPLĂ PERFECTĂ), se poate spune că el i-a salvat pe cei care au murit în sine-însuşi, pe cei care au decapitat Ego-ul animal şi care au învins împărăţiile întunericului sau infernul.

In consecinţă, toate acestea - eu le înţelesei în mod integral, unitotal, văzînd masa macabră, în sala ospăţului.

Cînd au părăsit acea grotă insolită şi abisală, adepţii Frăţiei Oculte, îmi făcură un cadou foarte frumos.

Era vorba de un minuscul instrument de magie, cu ajutorul căruia se poate opera ca teurg (Mag care practică teurgia), şi se poate modifica înfăţişarea.

Cei care mi-au văzut fotografiile, vor putea constata singuri şi faptul concret că eu îmi modelez înfăţişarea în mod voluntar.

Mai multe trasaturi ale chipului meu îi dezarmează pe cei mai mulţi fotografi; mărturisesc totuşi sincer şi fără ocolişuri că nu eu sînt cel care posedă această putere, ci Intimul, Fiinţa mea Reală Interioară, Atman Inefabilul. El operează asupra Infăţişării cînd aceasta este indispensabil.

Neînsemnata mea persoană nu înseamnă nimic; Opera este totul. Nu sînt, desigur, nimic mai mult decît o simplă rîmă a pămîntului.

Dacă s-ar scrie minuţios tot ceea ce noi, misticii, am experimentat în cele 33 de Incăperi Sfinte ale lumii eterice, am umple un mare număr de volume... Iată de ce prefer să vorbesc în sinteză.

Cînd cea de-a doua putere a focului ajunse la înălţimea laringelui meu, am fost aruncat în închisoare.

Actul acuzator spunea textual aceasta: "Acest domn, în afara faptului de a comite delictul de a-i vindeca pe bolnavi, este autorul unei cărţi intitulate *Căsătoria Perfectă* care este un atentat la morala publică şi la bunele obiceiuri ale cetăţenilor."

Deci, într-o oribilă celulă a unei vechi închisori sud-americane, a trebuit să trec prin ceremonia clasică a decapitării.

O văzui atunci, la picioarele unui vechi turn, pe Divina mea Mamă KUNDALINI, cu spada strălucitoare în mîna sa dreaptă, decapitînd o creatură.

"Ah, înţeleg!" exclamai eu din înspăimîntătorul întuneric al acelei oribile celule. Intrai după aceea în starea aceea plăcută cunoscută în Yoga-Superioară ca NIRVIKALPA-SAMADHI.

In afara celeilalte închisori care se numeşte corp fizic, extaziat, experimentam în mine-însumi marea realitate interioară profundă.

Ea - Monada mea - intră în mine, în Sufletul meu şi atunci mă transfigurai total. Mă văzui în întregime pe mine-însumi, cu o lucidă plenitudine.

Ea este cel de-al Cincilea dintre cele 7 Spirite din faţa tronului mielului şi eu sînt BODDHISATWA sa. Aceasta ne aminteşte de următoarea frază: "Allah este Allah şi Mahomed este Profetul său."

Ieşind din închisoare, mă îndreptai spre casă; cei mai buni prieteni mă aşteptau acolo.

Cîteva zile mai tîrziu, cea de-a Doua Treaptă a Puterii Focului făcea contact direct cu Atomul Tatălui, situat în cîmpul magnetic de la rădăcina nasului; văzui atunci, într-o viziune nocturnă, steaua strălucitoare si Ochiul lui Dumnezeu, în centrul său.

Pentalfa strălucitoare se desprinse de Cristosul - Soare pentru a străluci pe capul meu.

Festivalul cosmic al nopţii Iniţierii a fost extraordinar. Imi văzui, de pe pragul Templului, Fiinţa Reală, Intimul crucificat pe crucea sa în străfundul preasfînt al Sanctuarului şi în faţă, Fraţii din Frăţia Ocultă.

In timp ce El primea Iniţierea, eu, în holul Templului îmi încheiam socotelile cu Stăpînii Karmei.

CAPITOLUL XV

CEA DE-A TREIA INI[IERE A FOCULUI

Moartea este indiscutabil ceva profund semnificativ. A adînci aceasta temă, a o aprofunda integral, sincer, cu o nesfîrşită răbdare, la toate nivelele mentalului, este desigur ceva foarte grabnic.

In consecinţă şi ca un luminos corolar, putem şi chiar trebuie să afirmăm următorul postulat: noi nu vom putea descoperi originea vieţii decît descoperind în întregime Misterele Morţii.

Dacă grăuntele nu moare, planta nu se naşte. Moarte şi concepţie se găsesc intim asociate.

Cînd ne dăm ultima suflare din existenţa noastră, proiectăm inevitabil - prin timp şi spaţiu - desenul electric al propriei noastre existenţe.

Desenul electro-psihic vine, evident, să impregneze mai tîrziu oul fecundat; astfel ne reîntoarcem.

Cărarea vieţii este formată din urmele copitelor calului morţii.

Ultimele clipe ale celui care agonizează se află în mod secret legate de bucuriile dragostei viitorilor noştri părinţi pămînteni.

Destinul care ne aşteaptă, dincolo de moarte, va fi repetarea vieţii noastre actuale, plus consecinţele ei.

Ceea ce stăruie dincolo de groapa mormîntului sînt sentimentele mele, înduioşările mele, urile mele. Eu vreau, eu nu vreau; invidiez; doresc; mă răzbun; omor; fur; sînt desfrînat; sînt furios; rîvnesc, etc...

Toată această legiune de Euri - veritabilă legiune de DEMONI - care personifică defecte psihologice, revine, se întoarce, se reîncorporează.

Ar fi absurd de a vorbi de un Eu individual; mai bine să vorbim cu întreaga limpezime de EUL PLURALIZAT.

BUDDHISMUL ezoteric ortodox învaţă că Ego-ul este o sumă de agregate psihice.

Cartea egipteană "Locuinţa Ocultă" îi menţionează insistent pe DEMONII ROŞII ai lui SETH (Eurile Diavoli care constituie Ego-ul).

Aceste EURI certăreţe şi zgomotoase constituie legiunile întunecate contra cărora trebuia să lupte Arjuna, din ordinele emanate direct de la Binecuvîntatul Domn KRISHNA (vedeţi "Bhagavad-Ghîta").

Personalitatea nu se întoarce; ea este fiica timpului; ea are un început şi un sfîrşit. Singurul lucru care continuă este, desigur, o grămadă de DIAVOLI.

Putem ajunge la nemurire în lumea Astrală, dar numai fabricînd EIDOLON-ul (CORPUL ASTRAL).

Diverşi autori de tip Pseudo-Ezoterist şi Pseudo-Ocultist cad în greşeala de a confunda Ego-ul cu Corpul Astral.

Literatura metafizică modernă vorbeşte mult de proiectările Corpului Astral; trebuie totuşi să avem curajul de a recunoaşte că amatorii de ocultism pot să se dedubleze în Ego pentru a călători în regiunile sublunare ale Naturii, prin timp şi spaţiu.

Corpul Astral nu este un complement indispensabil pentru existenţă; nu e de prisos să amintim că trupul fizic are, din fericire, un fond vital, LINGAM-ul SARIRA, care îi garantează integral existenţa.

Corpul Astral este indiscutabil un lux pe care puţini oameni şi-l pot permite; puţini sînt acei subiecţi care se nasc cu acest splendid vehicul.

"Materia Primă a Marii Opere", ELEMENTUL ALCHIMIC graţie căruia putem fabrica Trupul Astral este Hidrogenul Sexual SI-12. Hidrogenul în chestiune reprezintă evident produsul final al transformării alimentelor în minunatul laborator al organismului.

Este evident că aici este cea mai importantă dintre materiile cu care lucrează sexul; elaborarea acestei substanţe se desfăşoară în consonanţă ritmică cu cele şapte note ale scării muzicale.

Nu e de prisos să înţelegem că "ENS SEMINIS" şi Hidrogenul sau SI-12 personal este, în acelaşi timp, sămînţă şi fruct.

A transmuta acest miraculos Hidrogen pentru a-i da o inteligentă cristalizare într-o Octavă Superioară înseamnă, de fapt, a crea o nouă viaţă în organismul existent, a da "Corpului Astral" sau "Sideral" o formă evidentă de ALCHIMIST sau CABALIST.

"Trebuie să înţelegeţi că Trupul Astral se naşte din acelaşi material, din aceeaşi substanţă, din aceeaşi materie din care se naşte corpul fizic; singurul lucru care diferă este procedeul."

"Intregul corp fizic, toate celulele rămîn, ca să zicem aşa, impregnate de emanaţiile materiei care este SI-12. Şi cînd ele sînt saturate, materia SI-12 începe să se cristalizeze." Cristalizarea acestei materii constituie formarea Corpului Astral.

"Tranziţia Materiei SI-12 în emanaţii şi saturarea gradată a întregului organism cu aceste emanaţii este ceea ce se numeşte în alchimie TRANSMUTARE sau TRANSFORMARE."

"Această transformare a corpului fizic în Astral este exact ce Alchimia denumeşte: transformare a metalelor grosolane în metale preţioase adică, obţinerea aurului din metale obişnuite."

Putem descoperi procedeul ezoteric în YOGA SEXULUI, în MAITHUNA, în MAGIA SEXUALĂ: conectare a LINGAM-YONI, PHALO-UTERO fără ejaculare de ENS-SEMINIS.

Dorinţa înfrînată sta la baza minunatelor procese de cristalizare a Hidrogenului SI-12 într-o octavă superioară.

Alimentaţia este un alt lucru. Corpul Astral are, de asemenea, nevoie de alimentul său, de hrana sa, este evident.

Cum corpul fizic este, cu înţelepciune condus de 48 de Legi - fapt dovedit ştiinţific, cu cei 48 de cromozoni ai celulei germinale - este clar şi evident că Hidrogenul Capital al corpului celular este Hidrogenul 48. A economisi acest tip specific de Hidrogen devine, într-adevăr, relativ uşor cînd mergem pe cărarea în linie dreaptă.

Excedentul de Hidrogen 48, care nu este cheltuit în activităţile fizice ale lumii tridimensionale a lui Euclid, se converteşte miraculos în Hidrogen 24.

Evident, Hidrogenul 24 este în sfîrşit alimentul extraordinar al Corpului Astral.

Este grabnic să afirmăm insistent că Trupul Sideral sau Astral al ALCHIMISTILOR sau CABALISTILOR se desfăşoară şi se dezvoltă splendid sub controlul absolut a 24 de Legi.

Orice organ este clar cunoscut prin funcţiile sale şi se ştie că ai un corp astral cînd poţi călători cu el (vezi capitolul 6 al acestui tratat). Cazul meu particular este, desigur, extraordinar. Trebuie să afirm că mă născui cu un Corp Astral.

Il fabricasem în mod magnific înainte de a mă naşte, în vremile străvechi ale unei MAHAMVANTARA trecute, înainte ca răsăritul Lanţului Lunar să strălucească.

Cel mai important pentru mine era, desigur, să restaurez puterile ignice ale Corpului Sideral în chestiune; o înţelesei în acest fel, înainte de a solicita de la Logosul Sistemului solar intrarea în cea de-a Treia Iniţiere a Focului.

Trebuie să spun cititorilor mei prea iubiţi că MAREA FIIN[Ă, după ce mi-a dat această permisiune, îmi dictă o sentinţă specială pentru a mă ajuta.

Veţi putea deduce de aici că mi se dădu un anumit specialist în a treia treaptă a Puterii Focului.

Guru-Deva îşi îndeplini misiunea, îndreptîndu-l pe cel de-al 3-lea Şarpe Ignic prin canalul medular în Corpul Astral.

LITELANTES şi neînsemnata-mi persoană ce nu valorează nimic îl percepeam, cu al şaselea simţ, pe specialistul astral care ne ajuta în decursul împreunarii metafizice.

Trezirea focului în Corpul Astral este întotdeauna anunţată printr-un fulger teribil în noapte.

La origini, Cel de-al Treilea Grad de Putere a Focului, în acest vehicol atît de preţios, posedă o culoare, albul imaculat, extrem de frumos; mai tîrziu, el devine strălucitor, în aura Universului, de o culoare de aur magnifică.

Mărturisesc sincer şi fără ocolişuri că, în timpul muncii ezoterice cu cea de-a Treia Treaptă a Puterii Focului, trebuii să trăiesc, în mod simbolic, întreaga Dramă Cosmică.

Cum nu eşti nimic mai mult decît un urît vierme ce se tîrăşte în noroiul pămîntului, te simţi într-adevăr emoţionat cînd, deodată - şi fără să o meriţi - te vezi convertit în personajul central al acestei Drame - chiar dacă la modul pur simbolic.

Spre deosebire de cei doi şerpi anteriori, cea de-a Treia Treaptă a Puterii Focului, după ce a atins Atomul Tatălui, în cîmpul magnetic de la rădăcina nasului, îşi continuă drumul pînă la inimă.

Există, între “Cîmpul Magnetic” de la rădăcina nasului şi inimă, căi secrete, “Nadis-uri” sau Canale minunate.

Un anumit Drum Secret conectează rădăcina nasului cu Chakra Capitală care, din centrul creierului, controlează Cardias-ul. Pe această cale circulă Focul; mai tîrziu, el îşi continuă mersul spre inimă, circulînd misterios prin ANAHATA NADI.

A trăi Drama lui Cristos în Lumea Astrală... Iată, fără nici o îndoială, ceva care nu ar putea fi uitat niciodată.

Pe măsură ce a Treia Treaptă a Puterii Focului se dezvoltă şi se desfăşoară armonios în Corpul Astral, diferite evenimente ale Dramei Cristice sînt deschise.

Cînd Focul Sacru ajunge la portul miraculos al inimii liniştite, trăim atunci acel simbolism în legătură intimă cu moartea şi resurecţia lui Cristos.

Teribilă clipă aceea în care “Longinus”-ul simbolic ţintuieşte Lancea Sacră - extraordinară emblemă a forţei falice - în coastele Iniţiatului.

Cu această Lance, Parsifal vindecă rana arzătoare şi dureroasă din coastele Regelui Amphortes.

Intunecaţii Adepţi ai mîini stîngi, cînd am fost aprobat în secret de anumite puteri siderale, mă atacară, plini de mare ură.

Mormîntul-Sfînt nu lipseşte niciodată din Misterele Marilor Catedrale; şi este evident că al meu nu putea să lipsească din Iniţiere.

In momentul cînd scriu aceste rînduri, îmi vine în memorie momentul iniţiatic al lui Gines de Lara.

Nu exista efectiv, în acea clipă ezoterică a Iniţierii, nici o tînără de Inaltă - Ascendenţă, fiică a fondatorului Mănăstirii care să-l însoţească, nici vreun “Ome Bueno”, numai Maestrul Ghid care îl conduse pînă la Sancta-Sanctorum sau Adyita acestui templu unde neofitul găsi, în centrul unui lăcaş de marmură extrem de preţioasă, un mormînt somptuos, ermetic închis şi al cărui capac greu Gines îl ridică uşor cu propriile sale mîine - ascultîndu-l pe Maestru - şi el văzu, chiar acolo, spre marea sa surpriză, propriul său corp fizic.

Imi văzui în mormînt, spre deosebire de ceea ce văzuse Gines de Lara, propriul Corp Astral; înţelesei atunci că trebuia să trec prin resurecţia ezoterică. Indiscutabil, Marele Maestru Mason, HIRAM ABIF, trebuie să renască în noi. "Regele a murit, trăiască Regele".

O resurecţie realistă, crudă, legitimă, autentică nu e posibilă decît în cel de-al Doilea Munte. Ne vom referi acum insistent, în aceste paragrafe, la Resurecţia Simbolică Iniţiatică.

Trebuii să rămîn în mod astral timp de 3 zile în Mormîntul-Sfînt înaintea Resurecţiei Simbolice respective.

Coborîrea în întunecata Locuinţă a lui Pluton, a fost indispensabila după orice proces simbolic resurectiv.

Trebuii să iniţiez treceri în revistă întunecate în măruntaiele cele mai adînci ale Pămîntului, acolo unde Dante Florentinul găsi Cetatea Dite.

Ascensiunea mea progresivă se realiză lent, prin diferite straturi ale Regatului Mineral Scufundat.

O trecere în revistă scenică, trăită, progresivă, ascendentă a fost indispensabilă, pentru deplina cunoaştere de Sinelui, a Eului.

Cînd este vorba de a dizolva EGO-ul poate fi foarte utilă recapitularea greşelilor abisale.

A ne cunoaşte propriile greşeli psihologice este, desigur, lucru grabnic, foarte grabnic.

"Eu sînt un Sfînt!" exclamai eu în faţa unui grup de doamne elegante care, întunecate, luau loc într-un salon abisal somptuos.

Acele femei rîseră de mine, bătîndu-şi joc din tot sufletul, în timp ce repetau ironic, cu o expresie provocatoare: "Sfînt! Sfînt! Sfînt!"

Acele nefericite creaturi aveau dreptate.

Nu dizolvasem încă EGO-ul, în acea vreme; eram un BODDHISATWA căzut.

Este scris cu cărbuni aprinşi, în Cartea Tuturor Splendorilor, că "Adevărul se deghizează în întuneric în Lăcaşul lui Pluton"; "Demonius est Deus inversus "(Demonul este opusul lui Dumnezeu), scria Helena Petrovna Blavatsky.

Ascensiunea simbolică, iniţiatică, instructivă, dar diferită de Ascensiunea Logică a celui de-al Treilea Munte...

Adepţii Frăţiei Oculte, la 19 zile după ce a fost iniţiat mersul ascendent abisal, eliminară din pîntecele meu un anumit strat sau substanţă atomică de dedesubtul pielii asemănătoare organismului uman.

Acest strat atomic, în Micro-Cosmosul om, este ca o uşă mare care are acces în adîncurile abisale.

Atîta timp cît aceste elemente există în indivizi, Esenţa va rămîne totdeauna închisă în EGO.

Cînd această uşă atomică a fost scoasă din partea astrală opusă pîntecelui, adepţii trebuie să vindece zona respectivă a pîntecului.

Cînd cea de-a Treia Treaptă a Puterii Focului reuşeşte să iasă prin partea superioară a craniului, ea ia forma mistică a Spiritului Sfînt, albă porumbiţă, cu capul unui bătrîn venerabil.

Imaculată creatură Divină aşezată pe Turnul Templului, în pîndă mistică, ea aşteaptă, fericită, clipa supremă a Iniţierii...

Trebuii să trec - amintindu-mi vechi greşeli din reîncarnări anterioare - printr-un eveniment neobişnuit, timp de 33 de zile...

Trei dintre cele patru stări fundamentale de conştiinţă trebuiră să fie supuse încercării focului. Este urgent, pentru binele cititorilor iubiţi, să definim aceste patru stări de conştiinţă.

	Numele stării	**Starea de conştiinţă**
1	EIKASIA	inconştiinţă profundă, barbarie în desfăşurare, somn infrauman, cruzime, etc
2	PISTIS	corespunde exact tuturor proceselor raţionale, opinii, sectarisme, fanatisme etc...
3	DIANOIA	se manifestă ca sintetism conceptual, scientifism, sinteză intelectuală a credinţelor - inducţii, deducţii de tip reflexiv, studii foarte serioase asupra fenomenelor şi legilor etc
4	NOUS	stare a Turiyei, clarviziune cu adevărat obiectivă, iluminată, perfectă; vedere multiplă etc

Simbolismul Ermetic al încercării ezoterice respective a fost foarte interesant. "Trei Tinere" foarte senine, în foc. Victorie fu rezultatul.

Mă găsesc azi ferm stabilit în stările DIANOIA-că şi NOUS-iacă. Nu e de prisos să afirm că EIKASIA şi PISTIS au fost eliminate din natura mea, prin teribilele încercări ale Iniţierii.

37 de zile după ce au fost iniţiate recapitulările abisale, trebuii să studiez în mod direct cele 12 constelaţii zodiacale sub regenţa cărora evoluăm sau involuăm constant.

Fiecare dintre cele 12 constelaţii zodiacale străluceşte în tonul său particular. Lumina Astrală a Constelaţiei Leului este de culoarea aurului, extrem de frumoasă şi te simţi inspirat cînd o

contempli.

Sfîrşitul tuturor acestor procese în legătură cu Ascensiunea este întotdeauna anunţat de 4 îngeri care, întorşi spre cele patru puncte cardinale ale Planetei Pămînt, îşi sună fiecare trîmbiţa.

Mi s-a dat în Templu porumbiţa alba a Spiritului Sfînt ca pentru a mi se zice: "Munceşte intens în a Noua Sferă dacă vrei să-l încarnezi în tine pe cel de-a Treilea LOGOS". Toate aceste procese simbolice ale ascensiunii se încheiară în 40 de zile. Ceremonia finală se realiză în Lumea Cauzală; ceea ce simţii, ceea ce văzui atunci fu, desigur, extraordinar.

Marele Iniţiator a fost SANAT KUMARA, fondatorul Marelui Colegiu de Iniţiaţi ai Marii Loje Albe.

Această Mare Fiinţă, la Altar, cu Bastonul cu Şapte Noduri în mîna sa dreaptă, impozantă strălucea, extrem de divin.

CAPITOLUL XVI

CEA DE-A PATRA INI[IERE A FOCULUI

Acest trist homuncul raţional, pe nedrept numit om, este foarte asemănător unui vapor condus fatal de multi trecatori stîngaci si întunecati (vreau să mă refer la EURI).

Indiscutabil, fiecare dintre ele, în special, îşi are mentalul său, ideile sale proprii, conceptele, opiniile, emoţiile, etc. Fara îndoiala sîntem plini de infinite contradictii psihologice.

Dacă am putea să ne vedem în picioare într-o oglindă aşa cum sîntem în interior, am rămîne îngroziţi de noi însine.

Tipul de mental care, la un moment dat, se exprimă în noi prin diferite moduri de funcţionare cerebrale depinde exclusiv de calitatea EU-rilor în acţiune (vedeţi capitolul 3, intitulat "EGO-UL").

Existenţa interioară a numeroase mentaluri în fiecare dintre noi este evidentă, clară şi manifestă. Nu sîntem, desigur, posesorii unui mental individual, personal; avem multe mentaluri.

Avem o nevoie imperioasă de a crea urgent Corpul Mental; aceasta nu este posibil, totuşi, decît transmutînd Hidrogenul Sexual SI-12.

Putem şi chiar trebuie, prin SAHAJA MAITHUNA (Magie Sexuală) să facem să treacă excedentul de Hidrogen SI-12 neutilizat în fabricarea Corpului Astral, într-o a doua Octavă Superioară.

Cristalizarea acestui Hidrogen în forma splendidă şi minunată a Corpului Mental este o axiomă a înţelepciunii Ermetice.

Evident această cristalizare a Hidrogenului Sexual respectiv se desfăşoară solemn în acord cu notele: DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI, într-o a doua Octavă Transcendentă.

Alimentaţia este lucru diferit; este evident că un oarecare organism, venind pe lume, are nevoie de un aliment şi de o hrană specifice; Corpul Mental nu este o excepţie de la regula generală.

Excedentul de Hidrogen 24 care nu a fost folosit la fabricarea Corpului Astral se converteşte în Hidrogen 12 (nu se va confunda acesta din urmă cu Hidrogenul Sexual SI-12).

In consecinţă, ca un corolar evident, este permis să afirmăm clar că Hidrogenul 12 este alimentul Capital şi definitiv al Corpului Mental.

Nu este posibil să obţii individualizarea înţelegerii fără crearea Corpului Mental.

Noi nu posedăm un "MANAS INFERIOR ORGANIZAT", un Mental Concret personal, individual, decît creînd acest vehicul.

Fundamentul acestei creaţii se găseşte în a Noua Sferă (Sexul). Este indispensabil a lucra în "Forja Incandescentă a lui Vulcan".

Se ştie că posezi un corp mental cînd poţi călători cu el, în mod conştient şi pozitiv prin lumile supra-sensibile, aceasta este evident.

Cazul meu particular a fost desigur, foarte special: m-am născut cu Corpul Mental; îl creasem deja într-un trecut extrem de îndepărtat, cu mult înainte ca aurora MAHAMVANTARA ei de PADMA sau LOTUS-ul de AUR să strălucească.

Intr-adevăr, trebuie acum să recapitulez, cu o extremă grabă, cea de-a Patra Iniţiere a Focului şi să reîntronez puterile strălucitoare în aşa numitul vehicul.

Strălucitorul Dragon al Inţelepciunii, vreau să mă refer la Logosul sistemului Solar Ors, îi încredinţează unui specialist nobila misiune de a mă asista şi de a mă ajuta.

A ridica cel de-al Patrulea Şarpe de-a lungul canalului medular al Corpului Mental, din vertebră în vertebră, din chakră în chakră, este desigur o afacere foarte lentă şi îngrozitor de dificilă.

"Inainte ca Flacăra de Aur să poată arde cu o lumină senină, opaiţul trebuie bine păzit şi ţinut într-un loc fără nici un fel de vînt.

"Gîndurile pămînteşti trebuie să cadă moarte înaintea uşilor templului.

"Mentalul care este sclavul simţurilor schilodeşte sufletul ca vaporul pe care vîntul îl rătăceşte pe ape."

Percepui, mirat, multiplele splendori ale Pentalfei miraculoase pe candelabrele preasfinţite ale templului.

Fericit, trecui pragul Sanctuarului; gîndurile mele ardeau aprins. Inţelesei clar că, în timpul lucrului în cea de-a Noua Sferă, trebuia să fie separat cu grijă fumul de flăcări.

Fumul este groază, întuneric, bestialitate; flacăra este lumină, dragoste, castitate transcendentă.

Orice impact exterior produce reacţii ondulatorii în planul mental; acestea din urmă, în sine îşi au nucleul fundamental în EGO, Eu, Eu-însumi.

Este desigur indispensabil de a exersa un control absolut asupra acestor reacţii mentale. Trebuie să devenim indiferenţi la laudă ca şi la defăimare, la triumf ca şi la înfrîngere.

Este indispensabil să zîmbim celor care ne insultă, să sărutăm biciul călăului. Amintiţi-vă că vorbele jignitoare nu au altă valoare decît aceea pe care cel ofensat le-o dă.

Cînd nu dăm nici o valoare vorbelor celor care ne insultă, acestea ramîn ca un cec fără acoperire.

In Lumea Mentalului, Paznicul Pragului personifică EGO-ul, Eul.

In cea de-a Patra Iniţiere a Focului este indispensabil să sustinem în mod eroic teribila încercare sa-l învingem în mod real pe fratele teribil - cum este numit în Masoneria Ocultă.

Dispreţuii repede, fără nici o groază, spada strălucitoare, ceea ce se întîmplă apoi fu extraordinar: larva de pe prag fugi, înspăimîntată. Este evident că această încercare survine întotdeauna după ce "Aripile Ignice" au fost deschise.

Acesta este un adevăr teribil: cînd Focul Sacru ascendent ajunge la înălţimea inimii, aripile angelice iradiante se deschid totdeauna.

Aripile arzătoare ne permit indiscutabil să intrăm instantaneu în orice departament al Regatului:

Un alt eveniment cosmic pe care trebuii să-l trăiesc în mine însumi, în timpul multiplelor procese ale celei de-a Patra Iniţieri a Focului, a fost, desigur, cel al intrării victorioase a lui Ilisus în cetatea dragă a Profeţilor.

Cel ce vrea într-adevăr să intre în Ierusalimul de sus (Lumile Superioare) trebuie să se elibereze de corp, de sentimente şi de planul mental.

Este grabnic, foarte grabnic, indispensabil, să urcăm pe măgarul simbolic (mentalul), să-l îmblînzim, să-l dominăm; este singurul mod pentru noi de a ne elibera de el, pentru a intra în Lumile Spiritului (Ierusalimul Ceresc).

Simţii că trupul meu fizic, îmbătrînit, se dezintegra, murea; în acea clipă, Divinul Rabbi din Galileea exclamă cu voce puternică: "Acest corp nu-ţi mai foloseşte la nimic". Fericit evadai din forma de veştmînt distrusă cu "TO SOMA HELIAKON", "CORPUL DE AUR" al Omului Solar.

Cînd Focul Sacru străluci solemn în steaua arzatoare şi în Crucea înstelată, Mama mea Divină Kundalini personală, individuală, a fost sărbătorită în Templu.

KUNDALINI înflori pe buzele mele rodnice, sub forma Cuvîntului cînd Focul ajunse în laringele creator.

Imi mai amintesc încă acea clipă cînd s-a celebrat sărbătoarea. Adepţii Frăţiei Oculte mă recompensară printr-un simbol pe care încă îl păstrez.

Momentul cînd Focul lui KUNDALINI ajunse la înălţimea cerebelului fu extraordinar; corpul meu mental trecu atunci prin simbolica crucificare a Domnului. Ascensiunea Flăcării Erotice la cea de-a 32-a vertebră a fost notorie; înţelesei, în acele momente de mare solemnitate, Misterele relative la treapta Leului Legii.

"Cînd o Lege Inferioară este transcendată de o Lege Superioară, Legea Superioară o şterge pe cea Inferioară."

"Te lupţi cu Leul Legii, prin balanţă."

"Fă fapte bune pentru a-ti plati datoriile."

Cînd Focul Divin deschise Lotusul cu 1 000 de petale (Chakra Sahasrara), un clopoţel metalic făcu să se cutremure solemn toate ascunzişurile Universului. Auzii, în acele clipe de supremă beatitudine, coruri inefabile răsunînd în spaţiul sacru.

Mai tîrziu, trebuii să duc cu răbdare flacăra erotică pînă la cîmpul magnetic de la rădăcina nasului.

Profitînd inteligent de un anumit fir nervos secret, urmai, conducînd focul, drumul pînă la regiunea Thalamus-ului, regiune în care este situată chakra capitală ce controlează inima.

In sfîrşit, profitai inteligent de ANAHATA NADI pentru a duce flacăra sexuală pînă la TEMPLUL - INIMĂ.

Ceremonia finală a acestei Iniţieri a fost într-adevăr extraordinară sublimă, extraordinar de divină.

Templul, în acea noapte mistică, era acoperit de glorie; este imposibil de descris atîta frumuseţe.

SANAT KUMARA, Marele Hierofant mă aştepta, auster, pe tronul său regal; intrai în lăcaşul sacru, plin de o adîncă veneraţie.

Divina mea Mamă KUNDALINI, în faţa acestui Mare Sacrificat - cum îl numeşte Helena Petrovna Blavatsky - îmi puse pe cap, cu o dragoste nesfîrşită vălul galben al BUDDHAS-ilor cît şi extraordinara diademă pe care străluceşte ochiul lui SHIVA.

"Aceste este Fiul meu Preaiubit!" exclamă Mama mea şi adăugă: "El este un BUDDHA."

BĂTRÎNUL ZILELOR, SANAT KUMARA, ilustrul fondator al Marelui Colegiu al Iniţiaţilor Lojei Albe

pe Planeta Pămînt, apropiindu-se de mine, îmi puse în mîini simbolul Impăratului (sfera cu o cruce deasupra).

Se auziră în acel moment acorduri îngereşti, simfonii magnifice bazate pe ritmurile de MAHAVAN şi CHOTAVAN care menţin Universul neclintit în mersul său.

CAPITOLUL XVII

A CINCEA INI[IERE A FOCULUI

Afirmăm cu mare solemnitate şi fără multă vorbărie, realismul teribil, palpabil şi evident a trei tipuri specifice de acţiune:

a) acte bazate pe Legea Accidentelor;

b) acte fundamentate pe Legile Eternelor Reîntoarceri şi Recurenţe;

c) acte miraculoase născute din Voinţa Conştientă.

Baza primului tip de acţiune este, desigur, mecanismul natural al acestui tip de lucruri.

Elementul primordial al celui de-al doilea tip de acţiune este, fără nici o îndoială, neîncetata repetiţie a numeroase drame, comedii şi tragedii. Acestea trec totdeauna dintr-o viaţă în alta, prin timp şi spaţiu, în dureroasa Vale a SAMSAREI.

Drama revine oamenilor care sînt mai mult sau mai puţin buni; comedia aparţine clovnilor; tragedia, perverşilor.

Totul ajunge să se întîmple cum s-a mai întîmplat, la aceasta adăugîndu-se consecinţele pozitive sau negative.

Causa Causorum a celui de-al 3-lea tip de acţiune este, cu siguranţă, Corpul Cauzal sau Corpul Voinţei Conştiente.

In consecinţă sau ca un corolar, putem da enunţul următor: “Actele născute din Voinţa Conştientă nu sînt posibile decît atunci cînd ne-am acordat luxul de a crea, spre folosul nostru personal, un Corp Cauzal.”

Hidrogenul SI-12 - prin Yoga Sexului, cu faimosa SAHAJA-MAITHUNA (Magie Sexuală) - poate şi trebuie să treacă într-o a 3-a octavă superioară.

Cristalizarea hidrogenului respectiv, sub forma strălucitoare şi minunată a Corpului Cauzal, se desfăşoară cu notele DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI în octava respectivă.

Alimentaţia este un alt lucru. Corpul Cauzal are, de asemenea, nevoie de alimentul său şi acesta vine perfect din excedentul de Hidrogen 12 care nu a fost consumat în Corpul Mental. Evident, acest Hidrogen 12 (care nu va fi confundat cu Hidrogenul SI-12) poate şi trebuie să se convertească în Hidrogen 6 care este alimentul specific al Corpului Cauzal. Cum sărmanii oameni nu posedă în mod real Corpul Voinţei Conştiente, ei sînt totdeauna indiscutabil şi fatal victime ale împrejurărilor.

Imperativul categoric, facultatea hotărîtoare, cea care ne permite să producem noi împrejurări, nu este posibil decît în cazul cînd posedăm Corpul Cauzal sau Corpul Voinţei Conştiente.

Trebuie să afirmăm cele ce urmează, cu mare sinceritate şi teribilul realism GNOSTIC: animalul intelectual, numit om cu totul greşit, nu are corpurile Astral, Mental şi Cauzal. El nu şi le-a creat niciodată.

Deplina manifestare a omului - cînd mai sus numitele vehicule suprasensibile nici măcar nu au fost create - este imposibil de acceptat, de susţinut, este un fapt a cărui presupunere nu se poate admite.

Condiţia de bază, indiscutabilă, urgentă, cînd vrem într-adevăr să ne convertim în oameni autentici, este de a crea, în noi-înşine, vehiculele respective.

Este o gravă eroare să credem că bipedele tricefale sau tricentrate vin pe lume prevăzute cu aceste corpuri.

Există, în măduvă şi în semen, posibilităţi infinite care, cînd sînt dezvoltate, pot să ne transforme în oameni legitimi; totuşi, cînd nu lucrăm cu scara fundamentală a Hidrogenilor, se pot pierde posibilităţi şi este chiar normal ca ele să se piardă.

Humanoidul intelectual nu este om, ci numai se laudă că este; el presupune greşit că este om şi încearcă, din pură ignoranţă, să uzurpe un post care nu îi corespunde; el se crede Rege al Creaţiei, atunci cînd nu este nici măcar Regele lui însuşi.

Nemurirea este un lucru foarte serios, dar trebuie să ajungem la ea prin SAHAJA MAITHUNA (Magie Sexuală).

Cel ce-şi construieşte un Corp Astral devine de fapt şi de drept nemuritor în Lumea cu 24 de Legi.

Cel care-şi permite să-şi creeze un Corp Mental atinge în mod evident nemurirea în Lumea cu 12 Legi.

Cel care îşi făureşte Corpul Cauzal ajunge indubitabil la nemurirea dorită în Lumea celor 6 Legi.

Nu putem să încarnăm ceea ce se numeşte Suflet Uman decît fabricînd vehiculele solare

respective; vreau să mă refer la Trinitatea Hindusă “ATMAN - BUDDHI - MANAS”.

S-a spus mult acum despre faimosul “TO SOMA HELIAKON”, “CORPUL DE AUR” al omului solar.

Este vorba, indiscutabil, de haina de Nuntă a Sufletului, citat de Evanghelia Creştină biblică.

Evident, acest veştmînt este compus din corpurile supra-sensibile din acele extraordinare cristalizări ale Hidrogenului Sexual SI-12.

Fără Haina de Nuntă a Sufletului, este imposibil să pătrundem în *SANCTUM REGNUM, REGNUM DEI, MAGIS REGNUM.*

Transcriem apoi Parabola Sărbătorii de Nuntă în scopul sfînt de a lumina încă şi mai bine aceste paragrafe. “Iisus, răspunzînd, începu să vorbească în parabole; Regatul Cerurilor este asemănător unui rege care a făcut o sărbătoare de nuntă pentru fiul său şi care-şi trimise sclavii pentru a-i pofti pe cei ce erau invitaţi la Nuntă, şi aceştia n-au vrut să vină. El trimise şi pe alţi sclavi, spunînd: Ziceţi invitaţilor: Iată: am pregătit cina mea, taurii mei şi toate animalele grase au fost ucise şi totul este gata: veniţi la Nuntă. Dar ei, neţinînd seama de acestea, se duseră unul la cîmpul său, altul la comerţul său, şi ceilalţi punînd mîna pe sclavii lui îi ultragiară şi îi omorîră. Şi regele (auzind acestea) fu foarte tulburat; şi trimiţîndu-şi trupele, îi făcu să piară pe acei ucigaşi şi le arse oraşul. Atunci, el le spuse sclavilor săi: nunta este gata, dar invitaţii nu au fost demni de ea; mergeţi deci la răscrucile drumurilor şi atîţi oameni cîţi veţi găsi poftiţi-i la nuntă. Şi acei sclavi o dată ieşiţi (plecară) pe drumuri şi îi adunară pe toţi cei pe care îi găsiră atît buni, cît şi răi; şi sala de nuntă a fost umplută de oameni care erau aşezaţi la masă. Şi regele intrat fiind pentru a-i vedea pe cei ce erau la masă, zări acolo un bărbat ce nu era îmbrăcat cu haina de nuntă. Şi îi zise: Prietene, cum ai intrat aici, fără a avea îmbrăcămintea de nuntă? Şi acela rămase tacut. Atunci regele zise servitorilor: Legaţi-l de mîini şi de picioare, duceţi-l şi aruncaţi-l în întunericul de afară, acolo nu vor fi decît plînsete şi scrîşnete de dinţi. Căci mulţi sînt chemaţi şi puţini aleşi.”

Este fapt notoriu că acel oaspete care nu era îmbrăcat cu “Haina de Nuntă a Sufletului” nu putea să primească în mod legitim calificativul de Om şi că aceasta nu i se acordă decît prin dragoste şi respect faţă de semeni. Dacă s-ar fi spus că era acolo un animal care nu era îmbrăcat cu o haină de Nuntă, parabola ar fi fost grotescă.

Nici un animal - nici măcar animalul intelectual, nu este niciodată îmbrăcat cu “Haina de Nuntă a Sufletului”.

Să revenim totuşi la cazul meu personal, pentru a ne apropia puţin de scopul acestui capitol.

Trebuie să spun în numele adevărului şi cu întreaga claritate că m-am născut cu cele patru Corpuri: Fizic, Astral, Mental, Cauzal.

Mi-a fost desigur, indispensabil, urgent, foarte urgent de a reîntrona puterea focului în fiecare corp şi de a recapitula Iniţierile.

După cele 4 Iniţieri anterioare, trebuii să trec din nou, cu răbdare, cea de-a 5-a Iniţiere a Focului.

Vreau să dau termenului “să trec din nou”, în aceste rînduri, o semnificaţie intrinsecă transcendentă şi transcendentală.

Cum, în vieţile anterioare, trecusem deja prin iniţierile cosmice, trebuia numai să le trec din nou.

Cînd îi cerui Logosului sistemului nostru solar Ors permisiunea de a intra în misterele celei de-a 5-a Iniţieri a focului, el îmi răspunse: “Nu mai ai nevoie să ceri permisiunea de a intra în Iniţiere: ai pe deplin dreptul de a o face.”

Binecuvîntatul îi încredinţă atunci unui nobil specialist din Lumea Cauzală misiunea de a mă asista şi de a mă ajuta.

Specialistul respectiv trebui să conducă foarte inteligent Focul sacru, prin canalul medular spiral al Corpului Cauzal sau Corp al Voinţei Conştiente.

Trezirea celui de-al 5-lea şarpe ignic al puterilor noastre magice în Chakra Mulhadara din osul coccigian a fost sărbătorită în Templu, printr-o mare sărbătoare.

Ascensiunea lui KUNDALINI, din vertebră în vertebră şi din chakră în chakră de-a lungul şirei spinării a Corpului Cauzal se realiză foarte încet, în acord cu meritele inimii.

Cum m-am nascut treaz şi mă bucur, desigur, de ceea ce am putea numi “Conştiinţă obiectivă” şi “Cunoaştere obiectivă”, mi-a fost foarte uşor să-mi aduc amintirile din lumea cauzală în creierul fizic.

EXPLIC: Psihologia Revoluţionară modernă, a Noii Ere a Vărsătorului, foloseşte termenii “OBIECTIV” şi “‘SUBIECTIV” în felul următor:

a) OBIECTIV: Real, Spiritual, Adevărat, Divin etc., etc.

b) SUBIECTIV: Vag, incoerent, imprecis, iluzoriu, fantastic, absurd.

Am înteles, în lumea Cauzelor naturale, necesitatea de a învăţa să asculţi de Tată, pe Pămînt, ca şi în Cer.

Una dintre cele mai mari bucurii ale mele a fost, cu siguranţă, de a intra în templul muzicii sferelor, în această regiune cosmică.

Paznicul, pe pragul acestui templu, mă învăţă unul din saluturile secrete ale Frăţiei Ocultе.

Chipul acelui Paznic se asemăna cu un fulger, acel om, în timpul vieţii sale în lume, se numi:

BEETHOVEN.

In Lumea Cauzala întîlnii mulţi BODDHISATWAS lucrînd intens pentru omenire.

Aceşti Oameni Cauzali se comportă minunat de bine, fiecare sub conducerea Zeului său Intern.

Numai Omul Cauzal a ajuns definitiv la nemurire; acest fel de fiinţă este dincolo de bine şi de rău.

A trăi Drama Cristosului Cosmic în acele regiuni, a te converti în personajul central al întregului drum al crucii este, desigur, ceva ce nu ar putea fi vreodată uitat. Trebuie să ne rafinăm, să alegem în noi esenta, să ne purificăm în mod real, dacă este adevărat că aspirăm să trăim cu seriozitate teribilele realităţi cuprinse în divinul simbolism cristic.

Mărturisesc sincer, fără să-mi reprim în nici un fel aspiraţiile intime, că mă văzui în lumea cauzelor naturale, luînd pe umeri greutatea propriei mele cruci, înaintea mulţimilor profane care, furioase, aruncau cu pietre în mine. Chipul Adorabilului miraculos imprimat în valul sacru al Veronicăi îmi păru foarte remarcabil.

Nu e de prisos să amintim că arheologii au descoperit numeroase capete de piatră încoronate de spini; ele aparţineau vîrstei bronzului.

Aceasta vine să ne amintească, este clar, de Runa Spin de care am vorbit deja pe larg în Tratatul Ezoteric de Magie Runică.

Oricine, versat în Gnosticismul Universal, ştie foarte bine ce semnifică această Rună.

Semnificaţia chipului Divin, a capului încoronat cu spini este: "Voinţă Cristos". Văzui, extatic, pînza Veronicăi strălucind pe altarul Sfînt în noaptea Iniţierii, de o străvezime singulară şi o transparenţă divină.

Evenimentul cosmic final veni inevitabil cînd cel de-al 5-lea Şarpe, după ce a trecut prin Glanda Pineală şi cîmpul magnetic de la rădăcina nasului, ajunse în camera secretă corespunzatoare, în inima liniştită.

Simţii atunci, contopit cu Fiinţa mea Reală Interioară, că mă întorceam la o stare paradisiacă, copilărească.

Ceremonia finală o dată sfîrşită, mă prosternai înaintea Guru-ului meu "Adolfito", exclamînd: "Mulţumesc, Venerabile Maestru, ţie îţi datorez totul."

MAHATMA binecuvîntatul, ridicîndu-se în picioare, răspunse: "Nu-mi mulţumi! ceea ce trebuie să ştiu este cum te vei conduce acum în viaţă." "Faptele vor vorbi pentru mine, Venerabile Maestre, o vei vedea"; au fost vorbele mele în acel moment.

Un Mare Geniu Elemental mă vizită apoi; vreau să mă refer la acel Deiduso pe care îl personifică Sfinxul Deşertului din Egipt.

Acea fiinţă venea cu picioarele pline de noroi. Am înţeles sensul ezoteric ocult al acelui lucru.

"Veniţi cu picioarele voastre pline de noroi", îi spusei. Misterioasa creatură păstră tăcerea; îmi lipsea ceremonia spălării picioarelor, indiscutabil.

Cînd am vrut să pun pe obrajii săi sărutul păcii, el mă rechemă cu delicateţe la ordine zicînd: "Sărută-mă cu puritate" şi eu aşa am făcut.

Mai tîrziu, Isis, căreia nici un muritor nu i-a ridicat valul, mă vizită, Divina mea Mamă KUNDALINI. O întrebai imediat de rezultate. "O, Mama mea, oare cei 5 şerpi s-au ridicat atunci?" "Da, Fiul meu". "Vreau acum să mă ajuţi să ridic cea de-a 6-a şi a 7-a năpîrcă." "Pe acestea le-ai ridicat deja."

In acele momente, tîşni în mine perfecta amintire de mine-însumi. "Ah! Sînt un fost mic Maestru; acum îmi amintesc de asta. "Da, Fiul meu, eşti un Maestru."

"DEVI KUNDALINI, Tu eşti LAKSMI, soţia lui VISHNU."

"Mamă Adorabilă, tu eşti Divina promisă de SHIVA. Fecioară Venerabilă! Tu eşti diafana SARASVATI, soţia lui BRAHMA."

O, dragă cititorule, ascultă-mă. Ea este, desigur, eternul feminin reprezentat de LUNA şi de APA: Magna Mater de unde provine M-ul magic şi faimoasa hieroglifă a Vărsătorului.

Ea este indiscutabil şi Matricea Universală a Marelui Abis, Venus Primitiva, Marea Mamă Fecioară care se iveşte dintre valurile mării cu Cupidon - Eros, care este fiul său.

Trebuie să afirmăm cu sinceritate şi fără ocolişuri că, fără nici o îndoială, ea este PRAKRITI hindusă şi metafizic Aditi şi chiar MULAPRAKRITI.

Nu am putea niciodată, fără ajutorul Mamei Divine KUNDALINI să urmăm cărarea pietroasă ce conduce la eliberarea finală.

CAPITOLUL XVIII

O AVENTURĂ SUPRA-SENSIBILĂ

In pădurea misterelor, vorbind cu 2 prieteni, am ajuns încetişor, foarte încetişor, la colina sacră.

Furăm atunci martorii - fără cea mai mică teamă - a ceva insolit, neobişnuit; este grabnic să o

povestim, spre binele cititorilor noştri prea-iubiţi.

Roca milenară şi curată se sparse deodată în stîncă, ca şi cum s-ar fi rupt în două bucăţi perfect egale, lăsîndu-ne miraţi şi perplecşi.

Fără a fi avut timpul de a aprecia acest lucru la justa sa valoare, fără nici o reflecţie şi ca atras de o forţă ciudată, mă apropiai de misterioasa uşă de granit.

Şi fără nici o piedică exterioară, trecui curajos pragul templului, între timp, prietenii mei se aşezară senini, în faţa giganticei mese care se închidea în faţa lor.

Dacă am încerca să descriem în detalii amănunţite toate minunile acelui Sanctuar subpământean chiar şi un glosar extraordinar s-ar revela sincer insuficient.

Prefer deci să vorbesc de toate acestea, grosso modo, fără nici un fel de mondenitate, dar limitîndu-mă, sincer, la a expune ceea ce s-a întîmplat.

Inaintai, bine dispus, însufleţit de flacăra vie a spiritului, printr-un culoar strîmt, pînă cînd am ajuns într-un salonaş.

Acel lăcaş exotic se asemăna mai mult cu un birou, cu un birou de avocat. Găsii, aşezat la biroul său, pe un Arhonte al Destinului, personaj indescifrabil, ermetic Judecător al Karmei, profet mistic, îmbrăcat ca un om modern, elegant.

Cît de savant era acel Avocat; ghicitor sublim, infailibil ... şi extrem de divin ...

Mă apropiai de biroul său, plin de profundă veneraţie; Focul Sacru strălucea pe chipul lui.

Simţii imediat, în mod direct, profunda semnificaţie a acestui lucru. Mulţumesc! Venerabile Maestru, exclamai cu o nesfîrşită umilinţă.

Austerul Hierofant, pe un ton sibilin şi într-un mod parabolic, zise: "Acela - referindu-se în mod evident la unul dintre cei 2 prieteni care mă aşteptau afară, aparţine tipului zdrenţăros: el va trăi totdeauna în mizerie. Celălalt - se referea la celălalt prieten - aparţine tipului SAMURO." "Cum? SAMURO?" "Repet: SAMURO."

Prieten care luptă, spiritual, ca Samuraii Buddhişti ai Imperiului Soarelui Răsare.

In sfîrşit, adresîndu-se neînsemnatei mele persoane ce nu valorează nimic, el spuse: "Tu aparţii tipului militar, pentru că va trebui să atragi mulţimile: să formezi Armata Salvarii Mondiale, să iniţiezi Noua Eră a Varsatorului". El urmă: "Misiunea ta specifică este de a crea oameni, de a-i învăţa pe oameni să-şi fabrice Corpurile lor Astral, Mental, Cauzal pentru ca ei să-şi poată încarna Sufletul Uman."

Se ridică apoi de la biroul său, în scopul clar de a cauta în biblioteca sa, una din operele mele şi, cum o avea în mîini, el exclamă, îmbătat de extaz: "Cartea pe care ai trimis-o din fericire prin poştă lui X... i-a placut foarte mult."

Ceea ce se întîmplă apoi este uşor de dedus; cu o nesfîrşită veneraţie şi cu mare umilinţă, fără nici o vorbă zadarnică şi departe de orice infatuare, mă despărţii de Venerabil şi ieşii din Templu.

Este acum grabnic, indispensabil de a dezvălui, de a reflecta, de a medita serios asupra problemei esenţiale a istorisirii.

Excluzînd din lexicul nostru orice săgeată de prost gust, vom insista asupra postulatului următor: "Este indispensabil de a crea omul în noi înşine, aici şi acum."

Cum predau oamenilor Doctrina, sînt evident un creator de oameni.

Este necesar de a crea, în sine-însuşi, disponibilitatea pentru om. Nu e de prisos să amintim că vremurile sfîrşitului au sosit.

S-a vorbit mult acum în literatura ocultistă despre cele două cărări: vreau să mă refer în mod specific la cele două căi, cea în spirală şi cea directă.

Indiscutabil cele două drumuri nu se deschid maiestoase, decît înaintea omului autentic; niciodată înaintea animalului intelectual.

Niciodată nu voi putea uita momentele finale ale celei de-a 5-a Iniţieri a Focului. Trebuii, după toate acele procese recapitulative, să-l înfrunt pe Paznicul Nirvanic extrem de divin.

Preafericitul Domn al Perfecţiunii îmi zise, arătîndu-mi Cărarea Nirvanică în spirală: "Este o lucrare bună." Arătîndu-mi apoi Calea Directă, el exclamă cu o voce ca un răget de leu: "Aceasta este o lucrare superioară."

Il văzui apoi apropiindu-se de mine, cu acel teribil ton poruncitor al marilor stăpîni; mă întrebă şi îi răspunsei; se stabili următorul dialog: "Pe care dintre cele două drumuri le veţi urma acum?"

- Lăsaţi-mă să mă gîndesc la asta.
- Nu vă gîndiţi, spuneţi-o imediat, definiţi-vă.
- Iau drumul direct care conduce la ABSOLUT.
- Dar, ce spuneţi? Nu vă daţi seama că acest drum este foarte dureros?
- Repet: merg spre ABSOLUT.
- Cum v-a venit ideea de a merge pe acolo? Nu vreţi să înţelegeţi că urmează să suferiţi? Ce vi se întîmplă, Domnule?
- Merg spre ABSOLUT.
- Bine, sînteţi prevenit!" (Aceastea fură ultimele cuvinte ale Paznicului care se retrase apoi solemn).

Intr-o altă noapte: în afara Corpurilor mele Supra-sensibile, în exerciţiul total al funcţiilor ATMA sau OM-SPIRIT.

In plină NIRVANA: mă regăsii, singur, pe splendida terasă a lăcaşului plăcerilor, în adîncul dragostei.

Ii văzui pe locuitorii acestei regiuni, în număr mereu crescător, plutind în spaţiul sacru.

Ei luară loc, fericiţi, în grădina plină de flori parfumate - Divină Algoritmie, sublimă inspiraţie; divinitate de neuitat.

ATMA-BUDDHI-MANAS. Trinitate a perfecţiunii. In momentul cînd scriu aceste rînduri, îmi vine în mnte ideea de a repeta acest verset al cărţii *Lăcaşul Ocult* care zice exact:

Sînt crocodilul sacru SEBEK, Sînt flacăra cu trei feştile
Şi feştilele mele sînt nemuritoare.
Mă întorc în regiunea SEKEM,
Mă întorc în regiunea flăcărilor
Care mi-au derutat adversarii.

Una din creaturile ignice luă cuvîntul în numele confreriei sacre şi spuse acestea: "Frate al meu, de ce te duci pe calea aceasta aspră? Aici, în Nirvana, noi sîntem fericiţi, rămîi aici cu noi."

Şi răspunsul meu plin de energie a fost următorul: "Animalele intelectuale nu au putut face nimic cu tentaţiile lor; voi, Zeii, nici atît. Mă duc spre ABSOLUT." (Inefabilii tăcură şi mă retrăsei repede din acel lăcaş).

Vocea Tăcerii spuse: 'BODDHISATTWA care renunţă la Nirvana, din iubire pentru omenire, este confirmat, de trei ori cinstit şi apoi dintre numeroşii Nirvana cîştigaţi şi pierduţi pentru această cauză, el cîştigă dreptul de a intra în lumea Fericirii SUPRA-NIRVANICE ..."

NIRVANA are cicluri de activitate şi Cicluri de repaus adînc; în acest secol al XX-lea, ea se găseşte în activitate.

Nirvanicii care se reîncarnară în timpul celor dintîi rase, s-au reîncarnat numai acum; această epocă o dată trecută, ei se vor scufunda în bucuria nesfîrşită pînă la viitoarea MAHAMVANTARA.

Cărarea datoriei, lungă şi amară, se deosebeşte de cea de mai sus; ea implică o renunţare totală, dar conduce direct la ABSOLUT.

Intr-una din acele nopţi, cum eram fericit, în stare de Shamadi, văzui planeta Marte strălucind, în nuanţe purpurii.

Vibraţiile sale erau, desigur, de un caracter telepatic; simţii în inima mea liniştită că eram chemat în mod insistent, din miezul central al acelei mase planetare; acea scînteiere este unică ...

Imbrăcat cu "TO SOMA HELIAKON", mă transportai în grabă în măruntaiele vii ale acelei lumi.

Imbrăcat în haina armatelor cereşti, strălucind mă aştepta SAMAEL, propria mea Monadă Individuală, Fiinţa mea Reală Intimă, Divinul Regent al acelei planete.

Mă prosternai, plin de respect, înaintea ATOTSTIUTORULUI, ilustru Domn al acelui loc şi, luînd cuvîntul, spusei acestea:

"- Iată-mă, Tatăl Meu. De ce m-ai chemat?
- Tu, Fiul meu, tu mă uiţi.
- Nu, Tatăl meu, nu te uit.
- Ba da, Fiule: dacă ţi se dă paza porţii Universului, mă uiţi.
- O, Tată, am venit să-ţi sărut mîinile şi să-ţi primesc binecuvîntarea."

Atotmilostivul mă binecuvîntă şi eu, îngenunchiat, îi sărutai dreapta. In adîncul Templului Planetar apărea un pat al durerii...

Intrai apoi într-o adîncă meditaţie.

De ce mi-am ales eu însumi drumul?

De ce, înaintea Paznicului drumurilor, mi-am uitat Tatăl?

IIISUS, Marele Preot Gnostic, ne-a dat o mare lecţie pe Muntele Măslinilor cînd a exclamat: "Tată... Fie ca Voinţa Ta să se facă şi nu a mea."

După 18 ani: tunînd şi strălucind, îmi sfîşiai hainele, protestînd pentru atîta durere, vai, vai, vai...

O Fecioară din Nirvana îmi răspunse: "Acolo este drumul pe care tu-însuţi l-ai ales. Pentru noi, locuitori ai Nirvanei, triumfurile sînt minore şi, deci, noi suferim mai puţin.

"Totuşi, cu cît vor fi mai mari triumfurile tale, cu atît mai mari îţi vor fi şi suferinţele."

Cum voiam să mă odihnesc puţin, agenţii Karmei mă certară spunînd: "Ce vi se întîmplă, Domnule? Aveţi de gînd să mergeţi? Circulaţi, prietene, circulaţi, circulaţi!"

Cu răbdare îmi continuai mersul pe cărarea pietroasă care conduce la eliberarea finală.

CAPITOLUL XIX
PERSECU[II

Pe versanţii tropicali din Sierra Nevada, la marginea "Macuribei" sau Mare a Caraibelor, trebuii să recapitulez cu răbdare diferitele procese esoterice iniţiatice ale celor de-a 3-a, 4-a şi a 5-a Iniţiere

a Focului.

Trăiam acolo, auster, cu un anumit grup foarte select de studenţi Gnostici, foarte departe de atîta nerozie, prostie, imbecilitate sau zadarnic intelectualism.

Gnostici cinstiţi, ireproşabili, anahoreţi, îmi construiseră recunoscători o locuinţă simplă din lemn, în acea pădure.

Vreau acum să-i evoc - fie şi numai pentru o clipă - pe toţi acei oameni de care vorbeam; unii dintre ei sînt acum misionari internaţionali notorii ...

Din străvechiul meu Pămînt mexican, vă salut, domni eroici ai Sierrei Nevada Sud-Americane!

De asemenea, vreau să includ în urările mele pe soţiile lor, pe copiii lor şi pe copiii copiilor lor ...

Cît de fericit trăiam în acel refugiu din lemn, în crîngul adînc, în afara tumultului monden!

Mă întorsei atunci la paradisurile esenţiale elementare ale naturii şi prinţii focului, ai aerului, ai apelor şi ai pămîntului parfumat îmi dezvăluiră secretele lor...

Intr-o zi, puţin contează care, unii dintre cenobiţii Gnosticismului Universal bătură, nerăbdători, la uşa mea rugîndu-mă să sting focul.

Neîncetatul pîrîit al elementului ignic înainta, teribil, prin umbrarele dese, arzînd totul în calea sa.

Incendiul înspăimîntător ameninţa culturile şi cabanele; se făcură şanţuri, canale pentru a reţine mersul triumfal al focului; zadarnic. Elementul ignic trecea arzînd orice şanţ, orice prăpastie, ameninţînd fără milă orice împrejurime, orice vecinătate.

Evident, n-am fost niciodată pompier sau "înghite-fum" - cum sînt, în mod simpatic, numiţi aceşti eroici slujbaşi publici...

Totuşi, mărturisesc cu sinceritate şi fără ocolişuri, că în acele clipe, soarta tuturor acelor fraţi Gnostici era în mîinile mele. Ce să fac?

Doream să-i servesc cît mai bine şi atunci era, fără nici o îndoială, cea mai bună ocazie pentru a o face.

Ar fi fost ruşinos, absurd şi chiar ingrat să le refuz un ajutor atît de urgent. Nu se plăteşte KARMA numai , pentru răul pe care-l faci, ci şi pentru binele pe care nu-l faci - atunci cînd l-ai putea face.

Mă hotărîi deci să acţionez prin magie; îmi întinsei picioarele pînă la rugul titanic, mă aşezai foarte aproape de acolo şi mă concentrai apoi asupra Intimului. Rugîndu-mă în taină, îl implorai să-l invoc pe AGNI, enormul şi ilustrul Zeu al Focului.

Intimul îmi ascultă rugămîntea şi exclamă cu voce puternică precum răgetul leului, chemînd AGNI şi 7 tunete îi repetară vocea.

Strălucitorul Domn al Focului, strălucitorul Fiu al Flăcării, Atotmilostivul veni lîngă mine.

Il simţii în întreaga prezenţă a Fiinţei mele şi îl rugai în numele Milosteniei Universale să stingă acel incendiu.

Binecuvîntatul Domn al Perfecţiunii, evident, recunoscu justeţea şi perfecţiunea cererii mele.

Şi, ivi în mod neobişnuit, din misterul albastru al crîngului adînc, o blîndă briză parfumată care modifică total cursul acelor limbi de foc; şi pîrjolul se împrăştie în întregime.

Intr-o altă zi, în timp ce vorbeam înaintea cenobiţilor Gnostici într-un luminiş foarte frumos din desişul pădurii, foarte aproape de căsuţe, ne văzurăm deodată ameninţaţi de o aversă torenţială.

Mă concentrai, plin de năzuinţă, asupra Intimului, rugîndu-l intens şi cerîndu-i să-l invoce pe "PARALDA", Geniul Elemental al silfilor neliniştiţi ai aerului.

Deva sosi, olimpian, în scopul evident de a mă ajuta; profitai de minunata ocazie care mi se oferea şi îl rugai să îndepărteze din acele împrejurimi norii neliniştiţi.

Aceştia din urmă se deschiseră, deasupra capetelor noastre, în formă de cerc şi apoi plecară, înaintea misticilor miraţi, din acel ascunziş al dragostei.

In acea vreme, fraţii gnostici călătoreau în fiecare săptămînă pînă la plajele nisipoase ale mării tumultoase.

LITELANTES le recomandă acelor sinceri penitenţi să aducă cu ei peşte şi chiar legume şi fructe pe care nu e posibil să-le cultive în Sierra Nevada din cauza foamei vorace a furnicilor neîndurătoare.

Acele creaturi involuante devorau nesăţios flori, fructe şi verdeţuri; nimic nu le putea, cu siguranţă, opri. Asa este vîrtejul pădurii şi aceasta, Zei şi oameni o ştiu foarte bine. Horele nocturne ale "Tambockas" sau furnici sînt, desigur, îngrozitoare.

Şerpii veninoşi, ca teribilul "Talla X" şi ceilalţi cunoscuţi din antichitate sub numele de "Crotal", "Coral", "Mapana" prosperă în mod înspăimîntător, ici şi colo, pretutindeni.

Imi aduc aminte şi de un bătrîn vindecător de la munte, numit Juan. Acel om locuia cu soţia sa în adîncul pădurii.

Acel bun Samaritean din Vechiul Testament, acel om cu balsamurile lui preţioase îi vindeca pe toţi muntenii mărunţi de muşcăturile de şerpi.

Acel domn, din nefericire, detesta şerpii; implacabil şi răzbunător el îi omora fără nici o consideraţie.

"Prietene Juan, îi zisei într-o zi. Vă aflaţi în război cu şerpii şi aceştia se pregătesc să se apere. Vom vedea cine va cîştiga bătălia."

"Detest şerpii."

"Ar fi mai bine să îi iubiţi; amintiţi-vă că şerpii sînt clarvăzători; în aura astrală a acestor creaturi străluceşte minunatul Zodiac şi ei ştiu, din experienţă directă, cine îi iubeşte cu adevărat şi cine îi detestă."

"Nu pot să-i iubesc. Cînd îi văd, îmi simt corpul că se descompune. Dacă un şarpe îmi taie calea îl omor."

"O, bunule bătrîn, 12 şerpi v-au muşcat şi cînd cel de-al 13-lea vă va rani veţi muri!"

Puţin mai tîrziu, lîngă cabana sa singuratică, bătrînul fu muşcat de un îngrozitor şarpe care îl aştepta, ascuns, înfăşurat de 3 ori şi jumătate.

Profeţia se împlini; bătrînul vindecător muri cu Arcanumul 13 al Cabalei; nici unul dintre prietenii săi nu putu să găsească şarpele veninos.

Bătrînul medic purta totdeauna cîteva plante miraculoase în sacul său; să ne amintim cele 5 capitanas:

- Capitana Solabasta
- Capitana Generale
- Capitana Silvadora
- Capitana Pujadora
- Capitana Lengua de Venado

Sînt nişte vegetale miraculoase neclasate de botanică, cunoscute numai în Sierra Nevada, lîngă apele tumultoase ale Maricubei; plante extraordinare cu ajutorul cărora bătrînul vindecător din pădurea solitară le vindeca pe victimele şerpilor.

Nu există nici o îndoială că bătrînul le folosea cu înţelepciune, în mod terapeutic, prescriindu-le, fie în priză orală, în tizane sau "ceaiuri", fie în mod extern, spălînd rana sau rănile cu sucul obţinut din fierberea lor. Ermiţii Gnostici din Sierra Nevada nu omorau niciodată şerpii periculoşi; ei învăţară să-i iubească sincer. Consecinţa acestui procedeu este că au cîştigat încrederea teribililor şerpi; acei şerpi s-au convertit acum în paznici ai templului.

Cînd acei anahoreţi ai muntelui vor să-i îndepărteze pe şerpi, ei cîntă mantra-ele următoare, plini de credinţă: "OSI...OSOA...OSIAS..."

De fiecare dată cînd acei ermiţi doreau să-i farmece pe teribilii şerpi, spuneau aceste cuvinte misterioase, silabisind cuvintele: "OSI... OSOA... OSIAS...".

Niciodată nici un mistic din acel munte nu lua viaţa nici unui şarpe. Acei cenobiţi învăţară să respecte orice existenţă... Totuşi, există anumite excepţii, cum este cazul preţiosului şarpe crotal.

CANCER

Vreau, în numele Adevărului, să las bine înfipt în această carte enunţul următor: s-a descoperit leacul infailibil contra groaznicului cancer şi acesta se găseşte în şarpele-crotal.

Formula salvatoare:

A se sacrifica animalul respectiv; eliminaţi clopoţelul şi capul (aceste părţi sînt inutile). Se pune la uscat la soare sau la caldura (pe pamîntul rece)

A se măcina carnea utilizabilă pînă la reducerea ei în praf fin.

A se închide substanţa respectivă în capsule goale - care se vor obţine cu siguranţă într-o farmacie.

DOZA: A se lua o capsula în fiecare oră.

OBSERVA[IE: A se continua tratamentul pînă la vindecarea radicală.

AVERTISMENT: Bolvanul va trebui să elimine radical orice medicament şi să se limiteze exclusiv la tratamentul prin şarpe.

ŞOIMI

Reminescenţe silvestre mi se ivesc în minte în această clipă: amintiri de la munte, evocări sălbatice...

Cît suferă aceşti penitenţi cu aceste crude păsări de pradă! Şoimi cruzi devastau coteţele luînd între ghiarele lor găini şi pui. Le-am văzut de multe ori pe aceste zburătoare sîngeroase pe crengile copacilor vecini, pîndindu-şi victimele lipsite de apărare.

A înghiţi şi a fi înghiţit este Legea eternului "TROGO-AUTO-EGO-CRATICO-COSMICO-COMUN", adică reciproca alimentare a tuturor organismelor.

Indiscutabil, aceasta reciprocitate, corespondenţă sau mutualitate vine în mod intim din elementul activ omniprezent "OKIDANOKH".

PERSECU[II

Cît de fericiţi trăiam în cabanele noastre din pădurea singuratică. Din nefericire, noi persecuţii se produseră.

Oamenii profani din satele vecine se dedară unei sarcini - nu prea frumoasă, desigur - de a

răspîndi împotriva noastră minciuni defăimatoare.

Bîrfelile doamnelor, minciunile domnilor, “sforăriile”, “trucurile”, “cancanurile” toate acestea luară o înfăţişare monstruasă şi furtuna se dezlănţui.

Indiscutabil, mă convertii în personajul central al acelei drame, cel contra căruia se lansară fulgere, scîntei, licăriri.

Ordinea lucrurilor merse în fiecare zi din rău în mai rău şi, în sfîrşit, turnătorul, denunţătorul, ieşi de aici.

Poliţia, alertată, mă caută pretutindeni cu ordinele categorice de a-mi aplica legea, privind fuga de sub escortă.

Eu nu eram desigur pentru acei bieţi jandarmi numai un scandalagiu de sat, în genul lui Paul de Tarso, ci ceva cu mult mai rău: un vrăjitor din infern, scăpat din misterioase sabate, un zburător de rău augur, un monstru pe care era indispensabil să-l închida sau să-l omoare.

Intr-o noapte înstelata, cum mă aflam în stare de extaz, primii vizita unui MAHATMA care luă cuvîntul spunînd: “Mulţi oameni înarmaţi vin să te caute, trebuie să te duci pe un alt drum.”

Nu este de prisos să asigur cu o oarecare emfază că ştiu întotdeauna să ascult ordinele Frăţiei Universale Albe.

Profitînd de liniştea nocturnă, coborîi muntele pe un drum povîrnit şi dificil, în “Plan”, (cum îl numesc ermiţii Gnostici ai pămînturilor de coastă), de dincolo de Sierra am fost primit de Venerabilul Maestru Garga Kuichiness. El ne transportă cu maşina sa pînă într-un minunat oraş.

CAPITOLUL XX
SECRETUL ABISULUI

Mărturisesc sincer şi fără ocolişuri - excluzînd deci din spiritul meu orice ficţiune posibilă, fără nici o lăudăroşenie - că, deoarece urcasem cele 5 trepte ale iniţierilor ignice, dezvoltarea întru lumină, cu cele 8 trepte ale Iniţierii Venuste, devenea pentru mine ceva urgent.

Cînd se vrea cu adevărat trezirea completă a primului şarpe de lumină, lucrul în Forja Incandescentă a lui Vulcan (Sexul) este imposibil de amînat. Se află scris în cartea tuturor splendorilor: “KUNDALINI se dezvoltă, se împlineşte şi urcă în interiorul aurei minunate a MAHACHOAN”.

Lucrăm mai întîi, indiscutabil, cu focul şi apoi cu Lumina; nu trebuie să confundăm niciodată şerpii Focului cu şerpii Luminii.

Extraordinara ascensiune a primului şarpe al luminii spre interior şi în sus, de-a lungul canalului medular spinal al corpului fizic îmi permise să cunosc secretul abisului.

Fundamentul acestui secret se găseşte în Legea Căderii, cum a fost formulat de Sfînt-VENOMA.

Iată formulare pe care Maestrul respectiv o dă acestei legi cosmice descoperite de el.

“Toate lucrurile care există în lume cad spre adînc. Şi adîncul, pentru orice parte a Universului, este stabilitatea sa cea mai apropiată şi aşa numita stabilitate este locul sau punctul în care converg toate liniile de forţă provenind din toate direcţile”.

Centrii tuturor sorilor şi ai tuturor planetelor din Universul nostru sînt chiar aceste puncte de stabilitate. Nu sînt decît punctele inferioare ale acestor regiuni din spaţiu, spre care tind definitiv forţele ce provin din toate direcţile a acestei părţi date din Univers. Astfel se concentrează în aceste puncte echilibrul care permite sorilor şi plantelor să-şi menţină poziţia”.

“Tigrul din Turkestan” spune, în chip de comentariu:

“Enunţîndu-şi principiul, Sfînt-Venoma spune, în plus, că lucrurile, căzînd în spaţiu - oriunde ar cădea - tind să cadă spre un soare sau altul sau spre o planetă sau alta, în funcţie de faptul că acel soare sau acea planetă aparţin acelei părţi date din spaţiu unde cade obiectul, fiecare soare sau planetă constituind în acea sferă determinată stabilitatea sau adîncul”.

Paragrafele anterioare citate între ghilimele, fac o aluzie clară la două aspecte, extern şi intern, ale Legii Gravităţii.

Exteriorul nu este decît proiecţia interiorului. Gravitaţia secretă a sferelor se repetă întotdeauna, sub formă tridimensională.

Nucleul central al acestei mase planetare unde trăim este, în afară de orice îndoială, locul sau punctul matematic în care converg toate liniile de forţă provenind din diverse direcţii.

In centrul de stabilitate planetară se găsesc şi se echilibrează reciproc forţele involuntive şi evolutive ale naturii.

Valuri esenţiale îşi iniţiază evoluţia în regatul mineral; ele continuă cu starea vegetală; urmează apoi în scară animală şi ating în sfîrşit nivelul de tip humanoid-intelectiv.

Valuri de viaţă coboară apoi, involuînd în acord cu Legea Căderii, retrăiesc procesele animale, vegetale şi minerale pînă la centrul de gravitate terestră.

Roata SAMSAREI se învîrteşte: prin partea dreaptă, urcă ANUBIS evoluînd şi, prin cea stîngă, coboară THYPHON involuînd.

Şederea în stare "HUMANOID-INTELECTIV" este extrem de relativă şi de supusă împrejurărilor.

Ni s-a spus, cu multă dreptate, că orice perioadă "HUMANOIDĂ" numără întotdeauna 108 vieţi de tip evolutiv şi involutiv care se desfăşoară şi se repetă totdeauna în spirale, fie mai ridicate, fie mai joase.

Explic: în fiecare perioadă "HUMANOIDĂ RA[IONALĂ" sînt totdeauna fixate 108 existenţe care păstrează o strictă concordanţă matematică cu numărul pe care-l formează colierul lui BUDDHA.

După fiecare epocă "HUMANOIDĂ", roata Arcanum-ului 10 al TAROT-ului se învîrteşte inevitabil în acord cu legile timpului, ale spaţiului şi ale mişcării; este atunci evident şi manifest că valurile de viaţă involutivă coboară în regatul mineral scufundat, spre centrul de stabilitate planetară, pentru a urca din nou Evolutiv, puţin mai tîrziu.

Orice reînălţare evolutivă din centrul de gravitaţie terestră cere o prealabilă dezintegrare a lui "EU-INSUMI"; aceasta este a Doua Moarte. Cum Esenţa este inclusă în EGO, dizolvarea acestuia din urmă devine indispensabilă pentru ca ea să se elibereze.

Puritatea primară, originară a oricărei esenţe se reîntronează în centrul stabilităţii planetare.

Roata Samsarei se învîrteşte de 3000 de ori. Dacă este adevărat că aspirăm în mod real la eliberarea finală, este indispensabil şi urgent să înţelegem semnificaţia profundă a acestui lucru.

Cum continuăm prezentul capitol, este necesar să atragem atenţia cititorului, în scopul de a afirma cele ce urmează: cele 3000 de perioade ale marii rotaţi terminate, orice tip de AUTO-REALIZARE devine imposibil.

Este necesar să afirmăm, în alţi termeni, acest fapt ineluctabil, că se atribuie oricărei Monade 3000 de perioade - matematic - pentru AUTO-REALIZAREA sa interioară profundă. Este neîndoielnic că, după ultima învîrtire a roţii, porţile se închid.

Dacă acest lucru se produce, Monada, Scînteia Nemuritoare, Fiinţa noastră Reală, îşi primeşte atunci Esenţa şi principiile, pentru a fi absorbită definitiv în sînul Spiritului Universal de Viaţă (Supremul PARABRAHATMAN).

Acest fapt concret clar şi definitiv este înscris cu misterioase caractere de foc în Testamentul Inţelepciunii Antice, şi anume că Monadele Divine sau Scînteile Virginale care vor în mod real Măestria sînt într-adevăr foarte puţin numeroase.

Cînd o oarecare Monadă aspiră efectiv la Măestrie, este indiscutabil că ea o obţine lucrînd intens la ESEN[A sa.

Orice Esenţă, lucrată intim, din interior, de Monada sa Divină, este foarte uşor de recunoscut în lumea formelor compacte. Este cazul oricărei persoane care are mari nelinişti spirituale.

In mod evident, acest tip specific de nelinişti mistice n-ar putea în nici un caz să existe la persoanele a căror esenţă nu a fost lucrată din interior, de Monada sa Divină corespunzatoare.

Intr-o zi, cum mă aflam în vacanţă în portul Acapulco, pe coastele Pacificului, în Mexic, trebuii să intru în stare yogină de NIRVIKALPA-SAMADHI.

Am vrut atunci să ştiu ceva despre acele Monade care, după ce au trecut prin cele 3000 de învîrtituri ale roţii SAMSAREI, şi-au pierdut orice oportunitate cosmică.

Ceea ce am văzut cu această ocazie, departe de trup, de sentimente şi de mental, a fost într-adevăr extraordinar.

Complet scufundat în "curentul sunetului", în strălucitorul ocean imaculat al supremului PARABRAHATMAN-ATMAN, intrai pe uşile unui templu inefabil.

Nu a fost necesar să întreb, să caut sau să anchetez; am putut trăi, în întreaga prezenţă a Fiinţei mele, teribila realitate a acestor Monade sublime; ele sînt dincolo de bine şi de rău; minuscule creaturi inocente, fragmente ale Divinităţii, fără AUTO-REALIZARE, fiinţe fericite, dar fără Măestrie.

Nobilele creaturi pluteau fermecător în albul imaculat al Marelui Ocean; ele intrau în templu sau ieşeau din el; se rugau şi se prosternau în faţa zeilor BUDDHA, înaintea Zeilor Sfinţi, înaintea MAHATMA-şilor.

Indiscutabil, Monadele Divine îi văd pe Maeştri aşa cum furnicile îi văd pe oameni.

AGNISVATAS-ii, BUDDHAS-ii compasiunii, Hierofanţii sînt pentru acest gen de Monade fără măestrie, ceva de neînţeles, sînt Fiinţe stranii, enigmatice, extrem de Divine.

In Sanctum sau în Bisericile Vieţii libere în mişcarea sa, Monadele respective ascultă de Zeii Sfinţi şi îi slujesc cu o nesfîrşită umilinţă.

Bucuria acestor Monade este bine meritată, căci Esenţa fiecărei dintre ele a cunoscut groaza abisului şi s-a învîrtit de 3000 de ori în roata SAMSAREI.

Fiecare din cele 3000 învîrtituri ale roţii Samsarei, cuprinde multiple procese evolutive de-a lungul Regnului mineral, vegetal, animal şi humanoid. Fiecare din cele 3000 de învîrtituri fatale ale numitei roţi semnifică de fapt involuţii descendente spre centrul de stabilitate planetară, coborînd lent pe scarile: humanoidă, animală, vegetală şi minerală. Specificînd date concrete subliniem următoarele: 3000 de urcări de la centrul de gravitate planetară, 3000 de coborîri spre centrul de gravitate planetară. 3000

de urcări de la piatra dură pînă la animalul raţional. 3000 de coborîri de la animalul raţional pînă la piatră. De 3000 de ori nereuşite şi repetate cicluri de 108 vieţi umane.

Incontestabil, acele Monade Divine excluse raţional din Măiestrie, fie pentru respingerea intenţionată sau doar pentru eşecul lor in efortul de a reuşi au suferit nespus în Valea dureroasă a Samsarei şi în Lăcaşul infernal al lui Pluton. (Regatul Mineral Scufundat)

Aceste ultime date demonstrează infinita Mila Divină şi dă un sens straniu de Fericire Elementară pe care îl au aceste Monade în Firul Spiritului Universal al Vieţii.

CAPITOLUL XXI
BOTEZUL LUI IOAN

Cea de-a doua treaptă a Iniţierii Venuste, Octavă Superioară a Iniţierii Focului corespunzătoare, se iveşte, transcendentă, ca rezultat ezoteric al ascensiunii, miraculoase a celui de-al 2-lea şarpe ce răspîndeţe Lumina, spre înăuntru şi în sus, prin canalul medular spinal al fondului vital organic (LINGAM SARIRA).

Intîlnirea pe care trebuii s-o am cu Ioan, în Grădina Hesperidelor, unde rîuri de apă vie ţîşnesc lapte şi miere, a fost, desigur, neobişnuită, magică.

Vreau să mă refer, foarte solemn la Botezător, foarte vie reîncarnare a lui Ilie, acel colos care trăia în vitregiile Muntelui Carmel, doar în tovărăşia fiarelor sălbatice şi de unde ieşea ca un fulger pentru a întrona sau a detrona regii, creatură supraomenească, cînd vizibilă cînd invizibilă, pe care moartea-însăşi o respecta.

Ezotericul Botez Divin al Christosului Ioan are, în mod evident, rădăcini arhaice foarte adînci.

Nu este de prisos să amintesc, în acest capitol, Botezul lui RAMA, CHRISTOSUL-YOGI al Indiei.

"Cînd ei fură la o jumătate yodjana de rîul meridional Sarayni:

"RAMA - spuse cu blînteţe Visvamitra - se cade ca tu să te stropeşti cu apă conform riturilor noastre. Pentru a nu pierde timp, tu voi învăţa salulurile noastre. Primeşte mai întîi aceste 2 ştiinţe miraculoase: PUTEREA şi ULTRA-PUTEREA. Ele vor împiedica oboseala, bătrîneţea şi orice alt rău să-ţi invadeze vreodată mădularele."

Acest discurs pronunţat, Visvamitra, omul mortificărilor, îl iniţie în cele două ştiinţe pe RAMA, care fusese deja purificat în apele fluviului, în picioare, cu capul aplecat şi cu mîinile împreunate." (Text din RAMAYANA şi care îi invită pe bunii Creştini la meditaţie).

Fundamentul diamantin baptismal se găseşte indiscutabil în SAHAJA-MAITHUNA (Magie Sexuală).

Era Grabnic ca cel candidat, înainte de a primii apele baptismale, să fie pe deplin informat asupra YOGA a Sexului.

RAMA, înainte de a fi botezat, trebui să fie informat de Visvamitra; el cunoscu astfel ştiinţa PUTERII şi a ULTRA-PUTERII.

Cheia botezului se găseşte în transmutaţia ştiinţifică a apelor spermatice ale primei clipe.

Sfinţirea botezului este în sine, plină de o semnificaţie profundă: este în fapt, un angajament sexual.

A boteza echivalează, de fapt, cu a semna un pact de Magie Sexuală. RAMA a ştiut să îndeplinească acest teribil angajament; el a practicat SAHAJA-MAITHUNA cu soţia sa preoteasă.

RAMA transmută apele seminale în vinul de lumină al Alchimistului şi el găsi în sfîrşit "cuvîntul pierdut". KUNDALINI înflori pe buzele sale fecunde, ca Verb. El putu atunci să exclame din toate forţele Sufletului său: Regele a murit! Trăiască Regele!

Inaintea lui Christos IOAN , am putut simţi, în întreaga prezenţă a Fiinţei mele cosmice, profunda semnificaţie a botezului.

Nazaritenii erau cunoscuţi în calitate de Botezători, *Sabeens* şi Creştini ai Sfîntului Ioan. Credinţa lor era că Messia nu era fiul lui Dumnezeu, ci pur şi simplu un profet care a vrut să-l urmez pe Ioan.

Origene (vol.II, pag. 150) observă că "există unii care spun de Ioan Botezătorul că el era unsunl (Christos)."

"Cînd concepţiile metafizice ale Gnosticiilor, care vedeau în Ilisus Logosul şi pe cel Uns, începură să cîştige teren, creştinii primitivi se separară de Nazariteni -care îl acuzau pe Ilisus de a perverti Doctrinele lui Ioan şi de a schimba cu altul Botezul în Iordan (Codex Nazareus II, pag.109).

Voi închide acest capitol punînd accentul pe aceasta : Cînd cel de-al doilea Şarpe de Lumină luă contact cu atomul Tatălui, în cîmpul magnetic de la rădăcina nasului, CHRISTOSUL - SOARE străluci deasupra apelor vieţii şi veni ceremonia Iniţiatică finală.

Fie ca binecuvîntările lui AMENZANO să fie, în esenţa lor inalterabilă, veşnică. Amin!

CAPITOLUL XXII
TRANSFIGURAREA LUI IIISUS

Luminoasa ascensiune a celui de-al treilea Şarpe de Lumină, spre interior şi în sus, prin strălucitorul canal medular spinal al Corpului Astral, îmi dădui liber acces la Octasa Superioară Venustă a Iniţierii Focului corespunzătoare...

Nu este posibil să descriu, în strîmtele limite ale acestui tratat, tot ceea ce am învăţat altădată în toate şi în fiecare dintre cele 33 de camere sfinte. Extraordinara revoluţie a celei de-a 3-a năpîrci strălucitoare se desfăşură lent, în acord cu meritele inimii liniştite.

Cînd şarpele luminos trecu pragul celei de-a 3-a Cameră Secretă a Templului -Inimă, mă simţii, evident, transfigurat.

Să fie oare, din întîmplare, un lucru ciudat? Nu a fost oare la fel cu Moise, pe muntele Nebo? Nu sînt primul, indiscutabil, căruia i se întîmplă acestea, nici ultimul.

Am fost transportat, în acele momente de noroc, în prezenţa omului ilustru, cu inteligenţă renumită şi figură nobilă, care mă cunoscuse altădată, pe cînd eram un adolescent crud.

Vreau să mă refer sincer şi fără ocolişuri la profesorul aspiranţilor Rozicrucieni, citat în cel de-al cincilea capitol al acestui tratat...

Acel ilustru domn nu a putut, din nefericire, nici măcar să mă vadă în plină transfigurare.

Emoţionanta şi sublima scenă a Transfigurării lui Ilisus asupra căreia, ca şi asupra înălţării, cei care îşi zic creştini n-au meditat niciodată destul, este descrisă deLuca (IX, 18-37) în termenii următori:

"Şi se întîmplă, cum el se ruga de o parte, că discipolii săi erau cu el. Şi el îi întrebă, spunînd: Cine spun gloatele că sînt eu? Şi răspunzînd ei ziseră: Ioan Botezătorul (IOAGNES, RA sau Mielul lui Dumnezeu) alţii: Elie; şi alţii că e unul dintre vechi profeţi a reînviat în tine. Şi el spuse: Si voi, ce spuneţi că sînt? Şi Petru răspunzînd zise: Christosul lui Dumnezeu! Şi certîndu-i, el le porunci să nu mai zică aceasta la nimeni, spunînd: Trebuie ca Fiul Omului să sufere mult şi să fie respins de bătrîni şi de nobili, de preoti, principali sacrificatori şi de scribi şi să fie omorît şi a treia zi să învie. Şi el zicea tuturor: Dacă cineva vrea să vină după mine, să se lepede de sine şi să-şi ia cruce în fiecare zi şi să mă urmeze (să se nege pe sine-însuşi: -să-şi dizolve EGO-ul, -să-şi poarte crucea zi după zi, -să practice la Magia Sexuală, -şi să mă urmeze, -să se sacrifice pentru omenire); căci cel ce va vrea să-şi salveze sufletul (egoistul care nu se sacrifică niciodată pentru semenii săi) îl va pierde; şi oricine îşi va pierde sufletul pentru iubirea de mine (altruistul care se ridică la altarul sacrificiului suprem pentru omenire) îl va salva. Căci ce-i foloseşte unui om să cîştige lumea întreagă dacă se distruge pe sine sau se pierde pe sine-însuşi? Căci oricui îi va fi ruşine cu mine şi de cuvintele mele, de acela îi va fi ruşine Fiului Omului cînd va veni întru mărirea şi a Tatălui şi a sfinţilor îngeri. Şi va zic vouă: într-adevăr că din cei care sînt aici de faţă sînt cîţiva care nu vor gusta moartea pînă ce nu vor fi văzut împărăţia lui Dumnezeu".

Şi după acest pasaj care, considerat literalmente în mod simbolic, sau în spirit, se referă într-adevăr la toţi oamenii, după cum o vom vedea mai departe; textul continuă cu scena transfigurării, spunînd:

"Şi se întîmplă, la vreo opt zile de la aceste cuvinte" şi ca şi cum faptul, adăugăm noi ceilalţi, ar fi fost o coroborare practică şi tangibilă a acestora, că îl lua cu el pe Petru şi Ioan şi Iacob şi urcă pe un munte pentru a se ruga. Şi cum se ruga el, chipul feţei lui deveni cu totul altul şi haina sa deveni albă (şi) strălucitoare ca un fulger; şi iată că doi bărbaţi, care erau Moise şi Elie, vorbeau cu el şi arătîndu-se plin de mărire vorbeau de moartea sa la Ierusalim. Şi Petru şi cei care erau cu el erau copleşiţi de somn; şi cînd se treziră, ei văzură mărirea lui şi pe cei doi bărbaţi care erau cu el. Şi se întîmplă, cum ei se despărţiră de el, că Petru nestiind ce spune îi spuse lui Ilisus: Învăţătorule este bine ca noi să fim aici şi să facem 3 colibe: una pentru tine şi una pentru Moise şi una pentru Elie. Şi cum spunea el aceste lucruri, un nor mare veni şi îi acoperi, şi le fu frică cînd intrară în nor. Şi se făcu un glas venind din nor care zise: Acesta este Fiul meu iubit, ascultaţi-l. Şi vocea făcîndu-se auzită, Ilisus se află singur. Şi ei tăcură şi nu spuseră în acele zile nimănui nimic din cele ce văzuseră şi auziseră." (Luca 9-33-36).

CAPITOLUL XXIII

IERUSALIM

Extraordinara dezvoltare, ascensiune a celui de-al patrulea Şarpe Venust, spre interior şi în sus, prin canalul medular al Corpului Mental, mi-a permis să trăiesc întregul realism evanghelic al intrării magistrale a Marelui KABIR Iisus în Ierusalim.

Am putut atunci să verific, prin mine-însuşi şi în mod direct aspectele inferioare (Infernul) şi superioare (Cerul) ale Lumii Mentale.

Indiscutabil, această PROSTITUATA a tuturor fatalităţilor -sau Mare Prostituată apocaliptică al cărui număr este 666, involuează, îngrozitoare, în infernurile mentale...

Nu am nimic dintr-un iconoclast perfid care se străduieşte să distrugă, cum se străduieşte vandalul intelectual să distrugă idealurile dragi, trebuie totuşi să mărturisesc, sincer şi fără ocolişuri, tot ce am trăit în acele regiuni MANASICE ale naturii.

Raţiunea celor fără-raţiune apare fără podoabe, în regiunea inferioară a mentalului concret planetar...

Ceea ce am perceput în infernurile mentale, cu ajutorul simţului spaţial, a fost deja spus de Sfîntul Iaon în Apocalipsă: "Marfă, marfă de aur şi de argint şi de pietre preţioase şi de perle şi de in fin şi de purpură şi de mătase şi de roşu şi orice lemn de thuya şi orice articole de fildeş şi orice articol din lemn preţios şi din aramă şi din fier şi din marmură, şi mirodenii şi parfumuri şi ulei aromatic, şi tămîie, şi vin, şi ulei, şi făină fină, şi grîu şi vite şi oi şi cai, şi căruţe şi sclavi şi suflete de oameni".

Oribile edificii şi paturi ale lui Procust unde Maria Prostituata corupe neîncetat...

Groaznice culoare de prostituţie: străzi dezgustătoare, grote de cinematografe unde se exhibă filme pornografice etc... etc... etc...

A trece dincolo de Corp, de Afecte şi de Minte, este indispensabil când se doreşte intrarea triumfală în Ierusalimul de sus (Cerul lui Mercur iar apoi Lumea Spiritului)

Să vedem acum capitolul XX din Matei (6-20):" Şi cînd s-au apropiat de Ierusalim şi au ajuns la Betleem, pe Muntele Măslinilor, Iisus îşi trimise doi discipoli spunîndu-le: Mergeţi în satul ce se află înaintea voastră şi veţi găsi un măgar legat şi un măgăruş lîngă el; dezlegaţi-l şi aduceţi-mi-l. Şi dacă vă va spune cineva ceva, spuneţi-i: Îi trebuie Domnului. şi atunci vă vor lăsa."

"Şi toate acestea s-au întîmplat pentru a se împlini ceea ce spusese profetul: puneţi-i fiicei Sionului: Iată, vine Regele la tine, blînd şi aşezat pe un măgar (simbolul mentalului) şi pe un .... Fiul unui animal de povară."

" Şi discipolii se duseră şi făcură cum a spus Iisus (Marele Kabir). Şi aduseră catîrul şi ..... puseră pelerinele deasupra lor şi el se aşeza deasupra lor."

"Şi cum Iisus (Marele Kabir) le poruncise... (V.8). Şi o gloată imensă îşi întinse veşmintele pe drum (ezoteric) şi alţii tăiau ramuri decopaci şi le răspîndeau pe drum. Şi mulţimile care veneau înaintea lui şi cele ce urmau (cărarea pe muchie de cuţit) strigau, spunînd: Osna fiului lui David! Binecuvîntat fie cel ce vine, în numele Domnului! Osana în cele de sus. Şi, cum el intra în Ierusalim, întregul oraş fu emoţionat, spunînd: Cine este acesta? Şi gloatele spuneau: Acesta este Iisus profetul, care este din Nazareth din Galileea.

Şi Iisus intră în templul lui Dumnezeu (Templul pe care fiecare dintre noi îl poartă înlăuntrul său) şi-i dădu afară pe toţi cei ce vindeau şi cumpărau în templul (vînzătorii, Eurile ce ne personifică defectele de tip psihologic) şi el răsturnă mesele cămătarilor (demoni care înşeală tot ce este bun) şi scaunele celor care vindeau porumbei (diavoli care vînd cel de-al treilea Logos, care fac negoţ profanînd Sfîntul Duh, desfrînaţi, Prostituate, Lesbiene, Homosexuali) şi le zise: Este scris: Casa mea va fi numită casa de rugăciune, dar voi aţi făcut din ea o cavernă de hoţi (Astfel mentalul fiecărui personaj este un bîrlog de perversitate). Şi orbi şi schiopi veniră la el în templu şi el îi vindecă (oameni incapabili de a vedea adevărul şi persoane care nu puteau merge pe drum) şi conducatorii preotilor şi scribi sau intelectuali, văzînd minunile pe care el le făcea şi copiii care strigau în templu zicînd: Osana fiului lui David! fură indignaţi şi îi ziseră: Auzi ce zic aceştia! Dar Iisus le zise: adevărat, n-aţi citit niciodată că din gura copiilor şi-a sugarilor voi întocmi lauda ta? Şi lăsîndu-i ieşi din oraş şi se duse le Betania şi rămase noaptea acolo.

Şi dimineaţa cum se întorcea în oraş i se făcu foame. Şi văzînd un smochin pe drum (forţa sexuală), se aproprie de el; şi nu găsi nimic pe el în veci. Şi smochinul se uscă îndată."

Este scris cu cărbuni aprinşi în "Cartea Splendorilor": "Copacul ce nu va da rod va fi tăiat şi aruncat în Foc".

Cînd Adam şi Eva (omenirea paradisiacă) mîncară din fructul oprit, ochii fiecăruia dintre ei au fost deschişi şi ei ştiură că sînt goi; ei au cules atunci frunze de smochin şi îşi făcură din ele haine. Gauthama (BUDDHA) aşezat 4 zile şi apoi 4 nopţi în adîncă meditaţie, la umbra unui smochin, atinse Iluminarea finală.

Smochinul, în vechiul Egipt al Faraonilor, a fost întotdeauna venerat ca simbol viu al energiei creatoare a celui de-al TREILEA - LOGOS.

Creaturile involuante ale Lumilor Infernale sînt, desigur, smochini sterpi care nu au dat niciodată rod.

S-ar putea scrie, relativ la acel smochin veşnic verde, o ciudată epigramă, căci unul dintre amănuntele cele mai tipice care corespunde cu anumite viziuni astrale, este că el este o plantă întotdeauna verde şi care se învîrte vertiginos.

Un bun prieten al lui Jumilla îmi spuse: “Există, la capătul acestui sat, o peşteră întinsă şi înaltă unde creşte un smochin care nu-şi pierde niciodată frunza şi nu rodeşte şi conform unei credinţe comune -fondată pe mărturia mai multor persoane care ziceau că au văzut aceasta - în ziua de Sfîntul Ioan, la ivirea zorilor o mare cohortă militară de fantome, cu cai de război bogat înhămaţi, iese din acea peşteră; acei războinici, precedaţi de stindarde fantastice se îndreaptă spre sud şi dispar în depărtare ca şi cum ar evoca un fapt istoric străvechi”. (Aceaste este tipic pentru copacul Hesperidelor).

Iisus, Marele Preot Gnostic spuse:

“Piatra Filosofală (Sexul) pe care o distruseră cei ce construiau (oamenii numeroaselor religii) a fost făcută pentru un cap de unghi.

Aceasta este făcută de Domnul şi este un lucru minunat pentru ochii noştri. De aceea, vă zic că regatul lui Dumnezeu vă va fi retras şi dat oamenilor care rodesc întru el (persoane ce sînt capabile de a practica Magia Sexuală; de adizolva EGO-ul şi de a se sacrifica pentru semenii lor). Şi acela care va cădea pe piatră se va frînge şi cel asupra căruia ea va cădea va fi frînt”.

Indiscutabil este posibil să ardem toate agregatele psihice perverse pe care le purtăm în noi, pentru a intra în Ierusalimul Ceresc, în Duminica Floriilor, numai prin Focul Sexual (Vedeţi cartea mea intitulată “Misterele Infloririi Aurite”).

CAPITOLUL XXIV

MUNTELE MĂSLINILOR

Ascensiunea minunată acelui de-al 5-lea Şarpe de Lumină spre interior şi în sus, prin canalul medular al Corpului Cauzal, îmi dădu acces deschis la Misterele Iniţiatice ale celei de-a cincea Treaptă a Înţelepciunii Venuste.

A scrie amănunţit tot ce am învatat în cele 33 de Camere Sfinte ale Lumii Cauzale ar umple un volum extrem de gros, cu siguranţă.

Aşezat cu multă umilinţă, ca Om Cauzal, îmi încrucişai braţele pe piept pentru a asista la ceremonia finală.

Din nefericire, aveam prostul obicei de a-mi încrucişa braţele în aşa fel încît stîngul rămînea pe cel drept.

"Nu trebuie să-ţi încrucişezi braţele în felul acesta", îmi spuse un Adept al Templului şi el adăugă: "braţul drept trebuie să vină peste braţul stîng". Şi ascultai indicaţiile.

Aţi văzut sarcofage egiptene? Braţele morţilor, încrucişate pe piept, ilustrează această afirmaţii.

Un anumit craniu între 2 tibii, semn de pericol, spune la fel.

A înfăptui Voinţa Tatălui, pe pămînt ca în cer, a muri întru Domn, aceasta este semnificaţia adîncă a acestui simbol.

Marele Kabir Iisus se rugă astfel pe Muntele Măslinilor: "Tată, fie ca voia ta să fie împlinită şi nu a mea". "Şi cum era în agonie. el se rugă intens; şi sudoarea sa fu ca nişte picături de sînge care cădeau pînă la pămînt. Şi acum se ridica din rugăciune, el veni la discipolii săi şi îi găsi dormind de supărare" (cu Conştiinţa adormită).

"Şi el le zise: De ce dormiţi? (De ce aveţi Conştiinţa adormită). Ridicaţi-vă, pentru a nu cădea în ispită (căci cei care dorm cad în ispită, este clar).

Într-adevăr, într-adevăr, vă spun, că conştiinţa voastră trebuie să rămînă întotdeauna trează şi vigilentă, ca o santinelă în timp de război.

Este scris că Înainte să cînte cocoşul (Verbul) (înainte ca el să se încarneze în noi) tu mă vei renega de trei ori".

Hierofantul, PATAR sau PETRU, cînd se uită pe sine, renegă de trei ori pe Christosul Intim.

PETRU, PETRA, sau PIATRA era Hierofantul -însuşi- sau interpretul în feniciană - de aici faimoasa frază evanghelică: Tu eşti Petru şi pe această Piatră îmi voi înalţa Biserica" (Templul nostru Interior).

Bunsen, în al său "Loc al Egiptului în Istoria Universală" (vol.5 pag.90), comentează, la rîndul său, inscripţia găsită în sarcofagul unei regine din a II-a Dinastie (2250 î.e.n.) care este numai o transcriere a Cărţii Morţilor (4500 î. IC) şi înterpretează hieroglifele PETRE, REVELA[IE, INI[IERE, etc...

Din întregul -INCOGNOSCIBIL sau ZERO RADICAL emană, cînd o manifestare sau un Univers începe, Monada Pitagoreică, Verbul, Arhi -Magul sau Hierofantul, UNUL-UNIC, AUNA-AD buddhist, AINSOPH, EN-SOPH sau Pneuma -EIKON caldean, RUACH-ELOHIM sau Sfîntul Duh al Domnului, zburînd deasupra apelor Genezei, existînd prin sine, ANUPADAKA, sau Manu-Swayambu, Narayana, Asio.

Aceasta, Monadă personală a fiecăruia dintre noi se transformă în DUADA cea mai eminentă, Mamă noastră Divină KUNDALINI personală, individuală. EL şi EA constituie în mod real "TATĂL-MAMA Gnostic", "ZERU-ANA" persan, PROTOGONOS-ul DUAL sau ADAM-KADMON, THEOS-HAOS-ul Teogoniei lui Hesiod, "UR-ANA" sau focul şi apa caldeean, OSIRIS-ISIS egiptean, JAH-HOVAH, JEHOVA sau IOD-HEVE semit etc... etc... etc...

ROMA inversat este AMOR; taina Bisericii lui AMOR sau ROMA este SAHAJA-MAITHUNA (Magia Sexuală).

Trebuie să învăţăm să îndeplinim Sfînta-Taină, vibrînd pe tonul Perechii Divine.

El, el trebuie să se convertească în expresia vie a lui Iod ebraie; ea, ea trebuie să fie manifestarea vie a lui Heve.

ADAM-KADMON-ul cabalist, RHA-SEPHIRA sau eternul MASCULIN-FEMININ împăcîndu-se în perfectă armonie, sus şi jos, în infinitul mare şi în infinitul mic, constituie nota culminantă a Muntelui Măslinilor.

CAPITOLUL XXV

FRUMOASA ELENA

Ascensiunea sublimă şi minunată a celui de-al 6-lea Şarpe strălucitor spre interior şi în sus, de-a lungul canalului medular spinal al Corpului Buddhic îmi dădu, de fapt şi de drept, trecere deschisă a 6-a Iniţiere Venustă...

Trebuie să trăiesc în acea perioadă, în Lumea BUDDHICĂ sau INTUI[IONALĂ UNIVERSALĂ, cîteva capitole transcendentale, din Evanghelia Christică.

Vreau să mă refer acum, cu o extremă delicateţe, la anumite pasaje mirifice şi secrete, intenţionat eliminate din textul originar de către scribii şi învăţaţii Legii.

Este, desigur, deplorabil că Sfînta Biblie ebraică a fost atît de crud mutilată, adulterată,

deformată.

Ceea ce am experimentat atunci în regiunea cosmică Intuiţională păstrează concordanţe multiple, ritmice, perfecte cu diversele procese ezoterice Iniţiatice pe care trebuie să le trăim aici şi acum...

Scene extraordinare, referitoare la alte planete ale sistemului Solar ORS în care trăim, ne mişcăm şi fiinţăm.

Cînd al 6-lea Şarpe de Lumină Strălucitoare trecu augustul prag al camerei sale din inima liniştită corespunzătoare Soarele Miezului Nopţii străluci glorios în infinitul inalterabil.

Însoţit de mulţi oameni, intrai în templul Iniţierii; noi, fiecare dintre cei ce compuneau cortegiul, purtam în mîna dreaptă o lumînare, o candelă sau o torţă aprinsă.

Am simţit că trăiesc, în acele clipe, aceste versete ezoterice christice care spun literal acestea: “Şi apoi, cum el încă vorbea, veni Iuda care era unul din cei doisprezece şi cu el o adunare cu lopeţi şi bîte din partea Prinţilor Preoţilor (sau oameni constituiţi prin autoritatea umană) şi scribi (fie: cei caresînt luaţi înţelepţi în lume) şi bătrîni (fie: cei care sînt consideraţi drept fiinţe prudente, cu judecată, discrete). Şi cum venea Iuda (Demonul Dorinţei) el se aproprie de el şi îi spuse: “Stăpîne” şi îl sărută. Atunci, ei puseră mîinile pe el şi îl luară”.

Beat de extaz, exclamai: “Eu sînt Christos!” O DOAMNĂ-ADEPT mă chemă la ordine, zicînd: “Atenţie, nu spune aceasta, este o lipsă de respect”.

“În acest moment eu îl reprezint”, replicai eu. Doamna Sacră păstră o tăcere respectuoasă.

Drama Cosmică, în templul cu pereţi transparenţi avu, desigur, o savoare de Majestate foarte gravă, teribil de Divină...

Convertit în personajul central, trebuii să experimentez, în mine-însuşi, următoarele pasaje evanghelice: “Şi ei îl duseră pe Iisus la Marele-Preot, Caiafa (Demonul Relei Voinţe) şi lui i se alăturară toţi prinţii Preoţilor (autorităţile oficiale ale acelei lumi) şi bătrînii (persoanele foarte respectabile şi pline de experienţă) şi scribii (intelectualii).

Şi Prinţii Preoţilor şi întregul Sfat căutau mărturii împotriva lui Iisus (Salvatorul Intern) pentru a-l trimite la moarte, dar nu găseau nici unul.

Căci mulţi făceau mărturii mincinoase împotriva lui, dar ele nu concordau între ele.

Atunci, unii se ridicară şi făcură o falsă mărturie împotriva lui zicînd: “L-am auzit zicînd: voi dărîma acest templu făcut cu mîinile (se referea la corpul animal) şi în trei zile, voi ridica un altul nu cu mîna făcut (Corpul Spiritual, TO SOMA HELIAKON)”>

Dar chiar aşa mărturia lor nu concorda.

Atunci, Marele-Preot (cu reaua sa voinţă) ridicîndu-se în mijloc îl întrebă pe Iisus zicînd: “Tu nu răspunzi nimic? Ce dovedesc aceştia împotriva ta?” Dar el tăcea şi nu răspundea nimic (Tăcerea este elocvenţa Înţelepciunii) Marele Preot să-l întrebe zicînd: “Tu eşti Christos Fiul lui Dumnezeu?” (Cel de-al doilea Logos). Şi Iisus îi spuse: “Eu sînt (EL ESTE) şi veţi vedea pe Fiul Omului (orice adevărat Christificat sau Osirificat) aşezat la dreapta puterii lui Dumnezeu (PRIMUL LOGOS) şi venind în norii cerurilor”. Atunci Marele Preot (Demonul Relei Voinţe) îi sfîşie veşmintele şi spuse: “Ce nevoia mai avem de mărturia lui? Aţi auzit blasfemia, ce părere aveţi de aceasta?” Şi ei, toţi îl condamnară la moarte. Şi unii începură să-l scuipe şi să-i acopere chipul şi să-l pălmuiască şi să-i zică: “Propăvăduieşte!” Şi servitorii îl răneau cu lovituri. Şi apoi, dimineaţa, Prinţii Preoţilor, după ce au ţinut sfat cu bătrînii şi cu scribii şi cu tot Sfatul îl duseră pe Iisus, legat şi î-l dădură lui Pilat. Şi Pilat (Demonul Mentalului) îl întrebă: “Tu eşti regele Evreilor?” Şi răspunzînd el spuse: “Tu ai zis-o”. Şi Prinţii Preiţilor îl acuzau mult. Şi Pilat îl întrebă încă o dată: “Nu răspunzi nimic? Priveşte de cîte eşti acuzat” (Toţi oamenii îi acuză pe Christosul Intim chiar şi cei care spun că-l urmează). Dar Iisus (Christosul Intim) nici măcar nu răspunse (Repet: tăcerea este elocvenţa Înţelepciunii). Pilat (DEMONUL MENTALULUI) se mira. Totuşi în ziua de sărbătoare se elibera un prizonier, cel pe care ei îl alegeau. Şi era unul care se numea Barabas (demonul perversităţii pe care fiecare dintre noi o poartă în sine) întemniţat cu tovarăşii săi de revoltă care omorîseră într-o răzmeriţă (pentru că EGO-ul este totdeauna homicid şi rău). Şi veni mulţimea cerînd să se facă aşa cum s-a făcut totdeauna. Şi Pilat le răspunse zicînd: “Vreţi să-l eliberez pe Regele Evreilor?” Pentru că el ştia că Prinţii Preoţilor i-l predaseră din invidie (autorităţile de orice tip apără EGO-ul. Ele spun: În primul rînd Eu, în al Doilea rînd Eu, în al Treilea rînd Eu) si incitasera multimile sa-l elibereze mai întîi pe Barabas. Şi Pilat răspunzînd le zise: “Ce vreţi să fac cu numitul rege al Evreilor?” Şi ei începură să strige: “Crucificaţi-l” (crucificaţi, crucificaţi, crucificaţi)!

Ieşii din Sanctum inefabil, extatică, după ce am experimentat în mod direct, teribilul realism intim al tuturor acestor versete şi alineate citate mai sus.

Îmbrăcat cu o nouă tunică de Glorie, veşmînt lung şi splendid, ieşii din Marea Catedrală a Sufletului>

Cît de fericit mă simţii contemplînd de acolo ampla panoramă. Văzui atunci fluxul şi refluxul tuturor lucrurilor.

BUDDHISTUL este ca un vas de ALABASTRU fin şi transparent în care străluceşte flacăra PRAJNEI.

ATMAN, FIIN[A, are două Suflete> Primul este Sufletul Spiritual şi el este feminin (BUDDHI). Cel de-al doilea este Sufletul Uman şi este masculin (MANAS SUPERIOR).

ANIMALUL INTELECTUAL pe nedrept numit OM nu are, încarnată în sine, decît ESEN[A.

În mod evident aceasta din urmă este Buddhate o fracţiune minimă din Sufletul Uman materialul psihic cu care se poate şi trebuie să se făurească Embrionul Aurit (Vedeţi "Misterele Înfloririi Aurite").

IZVORUL şi BAZA Inaltei-Magii se găseşte în uniunea perfectă dintre BUDDHI-MANAS în regiunile pur spirituale sau în lumea pămîntească.

HELENE înseamnă clar: nunta lui NOUS (ATMA-BUDDHI) cu MANAS (Sufletul Uman sau Cauzal), unirea prin care CONŞTIIN[A şi VOIN[A se identifică, cele două Suflete se regăsesc din acest motiv, înzestrat cu Puteri Divine.

Esenţa lui ATMAN, a primordialului, eternului, universalului Foc Divin este conţinută în BUDDHI. Deplina sa unire cu MANAS-CAUZAL (SUFLETUL UMAN) determină MASCULIN-FEMININ-ul.

FRUMOASA HELENA din Troia, este însăşi ELENA din "Faust" de Goethe, SHAKTI sau puterea Feminină a Fiinţei Eterne.

EL şi EA, BUDDHI-MANAS, sînt Sufletele Gemene, în noi (cu toate că ANIMALUL INTELECTUAL nu le-a încarnat încă), amîndouă adorabilele fete ale lui ATMAN (INTIMUL). Soţul şi Soţia, veşnic îndrăgostiţi.

Această iubire este în corelaţii infinite cu perechile unite ale Sorilor Dubli din cer şi al Pămîntului cu Luna, cu ANFIASTER-ul protoplasmic al celulelor care determină -după cum se ştie- misterioase fenomene ale CARIOCHINEZEI sau diviziunii morfologice a celulei unice -cu simbolul universal al apopeelor şi al oricărei literaturi, în care dragostea ideală dintre două fiinţe de sex opus constituie "Alma Mater" al producţiei literare.

Indiscutabil, SAHAJA-MAITHUNA, ca Taină a Bisericii din Roma, se repetă cu gemenii în AKASHA TATTWA şi continuă glorios cu OSIRIS-ISIS, în regiunea ANUPADAKA.

EXPLIC: cînd vorbim de Biserica din Roma aşezăm invers literele şi aceasta se citeşte astfel: AMOR, SEXUL este evident Biserica DRAGOSTEI.

Teoria Sufletelor Gemene cînd i s-a pătruns semnificaţia profundă nu implică nici un pericol.

Coitul Chimic, Copulaţia Metafizică străluceşte glorios la zenitul idealului, fără cea mai mică umbră de necurăţenie.

Dragostea legitimă nu este niciodată separată de SEX. Actul sexual este, desigur, consubstanţializarea dragostei, în realismul PSIHO-FIZIOLOGIC al naturii noastre.

Nunţile BUDDHI-MANAS nu sînt posibile decît prin Coitul Chimic. Bucuria Sexuală este un drept legitim al omului.

RENATO a comis grava greşeală de a afirma cu emfază că ELENA lui SIMON MAGICIANUL era o minunată femeie în carne şi oase pe care o întîlnise într-un lupanar din Tyr şi care ar fi fost, după părerea biografilor săi, reîncarnarea Elenei Greceşti.

Această idee nu rezistă unei analize de fond: Colegiile Iniţiatice autentice învaţă foarte clar că Frumoasă ELENA este BUDDHI, SUFLETUL SPIRITUAL al celei de-a 6-a INI[IERI VENUSTE, SHAKTI, potenţial feminin.

CAPITOLUL XXVI
ÎNTÎMPLAREA DE PE GOLGOTA

Strălucitoarea ascensiune a celui de-al 7-lea Şarpe Venust, spre interior şi în sus prin canalul spiritual medular spinal al Vehicolului Divin (ATMAN) îmi permise să trăiesc întîmplarea de pe Golgota.

Trebuie, fără îndoială, să mărturisesc sincer şi fără ocolişuri acest fapt concret, clar şi definitiv: mă văzui convertit în personjul central al "DRAMEI COSMICE".

A experimenta în sine-însuşi întîmplarea Cosmică a Cavalerului, în întreg realismul transcendental al Lumii Spiritului Divin (ATMAN) iată ceva ce e cu siguranţă extraordinar!

Nu sînt primul care trăieşte întîmplarea de pe Muntele Golgota şi nu voi fi nici ultimul.

Şi mă văzui, după crucificări, întins pe pămînt.

Atunci, Shakti, Divina Soţie a lui Shiva, MAMA mea KUNDALINI perfectă mă adora, posternată într-o nesfîrşită umilinţă.

"O Mamă!", exclamai "Tu eşti Mama mea! Eu sînt cel care trebuie să îngenunchiez înaintea ta! Nu este posibil ca tu să te aşezi în genunchi înaintea mea! Nu merit aceasta! Sînt un vierme urît al Pămîntului, un păcătos, un nedemn!"

Totuşi este evident că în acele clipe ale DRAMEI COSMICE îl reprezentam pe CHRIST, VISHNU, al Doilea Logos, pe FIU.

În momentul în care scriu aceste paragrafe îmi vine în minte, o rugăciune inefabilă din Dante Alighieri, care zice textual:

"Mamă Fecioară, Fiică a Fiului Tău, cea mai umilă şi cea mai înaltă dintre toate creaturile, termen fix al Voinţei Eterne, tu eşti cea care a înnobilat natura umană în aşa fel încît Infăptuitorul ei nu dispreţui să se convertească în opera sa proprie.

Dragostea se aprinse la sînul tău a cărui căldură a făcut să încolţească această floare, în Pacea Eternă.

Tu eşti aici, pentru noi, Soarele Caritătii la meridian şi jos, pentru muritori, viu izvor de speranţă.

Tu eşti atît de mare, Doamnă şi tu valorezi atît încît acel ce doreşte să atingă vreo favoare şi nu recurge la Tine, vrea ca dorinţa sa să zboare fără aripi.

Blîndeţea ta nu-i vine în ajutor numai celui care te imploră ci, de multe ori, ea anticipează încă rugămintea. În tine se unesc mila, pioşenia, măreţia şi tot ce este bun în creatură". (Fiecare Fiinţă îşi are, indiscutabil, Divina sa Mamă KUNDALINI originară, personală, individuală).

Deci, cel ce, din cea mai adîncă lagună a universului a văzut pînă aici, una cîte una, toate existenţele spirituale, te imploră să-i acorzi favoarea de a dobîndi această virtute şi aceasta să poată să se ridice, văzînd cu ochii, pînă la suprema mîntuire.

"Şi eu, care n-am dorit niciodată să văd mai mult decît doresc ca el să vadă, îmi îndrept spre tine rugăciunile mele şi te implor ca ele să nu fie deşarte, ca tu să împrăştii cu ale tale toate ceţurile.

Te rog, în plus, o, Regină care poţi ceea ce vrei! ca tu să-i păstrezi puritatea sentimentelor după ce ai văzut acestea; fie ca paza ta să triumfe asupra elanurilor pasiunilor omeneşti".

Aici se închide această sublimă rugăciune Dantescă; să continuăm acum tema acestui capitol: să studiem cîteva versete christice:

"Soldaţii preşedintelui îl duseră pe Ilisus pînă la tribunal şi i se alăturată, întreagă trupă.

Şi, dezgolindu-l, ei aruncară peste el o haină de granat (Piatra Filosofală este mai întîi neagră, apoi albă şi la urmă roşie).

Şi ei îi puseră pe cap o coroană împletită din spini -diadema clasică şi dureroasă în orice astral cristificat- şi un băţ în mînă dreaptă -ca bastonul lui Aeron sau Bastonul Patriarhilor, simbol viu al şitei spinării şi, îngenunchiînd înaintea lui, ei îşi băteau joc de el -căci acolo era drumul Sexului- îl dezbrăcară de haină spunînd: "Salutare Rege al Evreilor" -pentru că ei, cei întunecaţi, nu vor ca Iniţiatul să îmbrace purpura Logosului său intim- şi îl îmbrăcară cu hainele lui şi îl duseră să-l crucifice.

Şi ieşind, găsiră un cireneu care se numea Simon şi îl însărcinară să ducă crucea (Guru-ul apare totdeauna pe drum pentru a ne ajuta).

Şi cum ajungeau ei la locul care se numeşte Golgotha care este locul Calvarului (sinonim al morţii).

Şi ei îi dădură oţet cu fiere; şi cum el le gustă nu a vrut să le bea (Este evident că muchia de cuţit este foarte amară).

Şi după ce l-au crucificat cu o cruce sexuală, căci Phallus-ul pus în UTERUS formează acest semn foarte sacru, ei distribuiră hainele lui trăgîndu-le la întîmplare (Aluzie clară la eliminarea posesiunilor omeneşti).

Şi, aşezaţi, ei îl aşteptau acolo.

Şi îi puseră pe cap cauza sa scrisă: INRI: IGNIS NATURA RENOVATUR INTEGRA (Focul reînoieşte neîncetat natura).

Atunci, ei îi crucificară împreună cu el pe 2 hoţi, pe unul la dreaptă, pe celălalt la stînga

(pungaşul bun este Puterea Divină Secretă care fură energia sexuală pentru christificare. Hoţul rău este duşmanul secret care fură rezerva de Hidrogen Sexual SI-12 pentru rău).

Şi cei care treceau (profanii şi profanatori dintotdeauna) le aruncau injurii, clătinîndu-şi capul.

Şi zicînd: Tu care ai dărîmat templul şi l-ai reconstruit în 3 zile (tu care-l anihilezi pe Adam al păcatului pentru ca Adam cel Ceresc să se nască) salvează-te pe tine-însuţi. dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce -căci întunericului nu-i place inserţia lemnului transversal care formează cele două braţe ale tale, ca două mîini enorme care se întind pentru a alunga forţele sinistre şi puterile inferioare.

De asemeni, prinţii Preoţilor -autorităţile- bătîndu-şi joc împreună cu scribii -sau intelectuali- şi cu fariseii -care se lăudau că sînt Virtuoşi şi Sfinţi- şi cu Bătrînii -persoane de lume, foarte respectabile ziceau:

El îi salvează pe alţii, nu poate să se salveze pe sine: dacă este regele Israelului, să coboară de pe curce, acum (să părăsească Drumul Muchiei de Cuţit şi SAHAJA MAITHUNA) şi noi vom crede în el.

El avea încredere în Dumnezeu. Să îl elibereze acum Dumnezeu, dacă o vrea, căci el a spus: Eu sînt fiul lui Dumnezeu. (El se christifică şi deci se făcu Fiu celui Veşnic. Noi ceilalţi, noi sîntem Fiii Diavolului, pentru că sîntem rodul desfrînarii).

Şi la a şase oră (Tentaţia) s-a făcut întuneric pe pămînt pînă la a noua oră (A Noua Sferă). (Dacă adăugăm Kabalistic 6+9 aceasta dă 15. Este Arcanum-ul lui Typhon Baphomet Diavolul. Această valoare ezoterică corespunde constelaţiei Balenei sub influenţa căreia se găseşte Iniţiatul pînă cînd ajunge la resurecţie. Să ne amintim semnul lui Ioan).

Şi după a noua oră, Iisus exclamă cu voce puternică zicînd: ELI ELI ELI LAMA SABACHTANI (Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit. Orice Iniţiatul înainte de resurecţie, se simte în mod evident abandonat).

Şi cîţiva din cei ce se aflau acolo şi-l ascultau spuneau: ELIS (Helias Elui, Elie, Helios-Soarele Christos Logos-ul Intim este suprema noastră aspiraţie).

Şi apoi unul dintre ei fugi, luă un burete, îl udă în oţet şi înfingînd-o pe un băţ (simbol al şirei spinării) îi dădu de băut (ca pentru a zice: lucrul cu focurile sexuale spinale este mai amar decît fierea).

Dar Iisus, exclamînd încă o dată cu voce tare, îşi dădu sufletul (Aşa noi Iniţiaţii murim în noi ca morţi pe cruce) (Vedeţi cartea mea intitulată: Misterele Infloririi Aurite).

Şi iată că vălul templului (faimosul Văl al lui Isis sau Vălul Sexual Adamic, produs al păcatului originar) -se sfîşie în două din cauza morţii supreme a EGO-ului) şi pămîntul se cutremură (şi pietrele cărării pe muchie de cuţit se crăpară)”.

CAPITOLUL XXVII
MORMÎNTUL SFÎNT

Este scris cu litere de foc în cartea splendidelor că atunci cînd IIisus -Marele Preot Gnostic- şi-a dat ultima suflare, pămîntul filosofic, foarte omenească sa persoană se cutremură înţelegînd, sarcina grea pe care destinul i-o hărăzea; şi pietrele de pe Cărarea pe Muchie de Cuţit se crăpară, drumul devenind încă şi mai dificil (Aceasta numai Maeştrii o înţeleg integral, cei care, după ce au murit în ei-însuşi, se pregătesc pentru resurecţie).

Mercur, ca Planetă Astrologică, este mult mai misterioasă decît Venus însăşi şi identică cu Mithra Mazdeen, BUDDHA, Geniul sau Zeul stabilit între Soare şi Lună, tovarăşul perpetuu al Soarelui Înţelepciunii.

Pausanius, în a V-a carte a sa, îl arată ca avînd un altar comun cu Jupiter. El îşi deschidea aripile pentru a arăta că el asista Soarele în cursa sa şi era numit Nunţiul şi Lupul Soarelui. SOLARIS LUMINIS PARTICEPS El era conducătorul şi Evocatorul Sufletelor, Arhimagul şi Hierofantul.

Virgilius îl descrie luîndu-şi caduceul pentru a evoca din nou la viaţă nefericitele Suflete aruncate în Orc sau Limb. "TUM VIRGAM CAPIT HAC ANIMAS ILLE EVOCAT ORCO', în scopul sfînt de a le face să intre din nou în Armatele Cereşti.

Versetele următoare, după această explicaţie, devin clare (explicate).

"Şi morintele se deschiseră şi multe trupuri de Sfinţi care dormiseră în Orcus sau Limb, se sculară.

Şi, ieşiţi din mormintele lor, după resurecţia lor ezoterică, ei veniră la cetatea sfîntă, Ierusalimul de Sus şi apărură înaintea multor persoane".

Mulţi Sfinţi au vrut indiscutabil să se AUTO-REALIZEZE INTIM fără Sfînta Taină a Bisericii DRAGOSTEI (SAHAJA-MAITHUNA).

Acele Suflete nefericite cad totdeauna în ORCUS sau LIMBUL ignoranţei, al întunericului şi al durerii.

Resurecţia nu este posibilă decît cu condiţia de a muri în sine-însuşi, prin moartea pe cruce, acest simbol fiind în întregime sexual.

Dacă sămînţa nu moare, planta nu se naşte. Cărarea vieţii este formată din urmele copitelor cailor morţii.

Mercur este Planeta Aurită, inefabilul pe care Hierofanţii interziceau să fie numită şi ea este simbolizată, în mitologia greacă, de faimoşii ogari, cîini paznici ai turmei cereşti care se adapă din fîntînile foarte limpezi ale Înţelepciunii oculte.

Mercur este, de asemenea, HERMES-ANUBIS, inspiratorul sau AGATHODAEMON. Ca pasărea din Argos, el zboară deasupra pămîntului care îl ia greşit drept Soare, el este amîndoi în acelaşi timp, respectiv SARAMA şi SARAMEYA hinduşi.

Împăratul Iulian se ruga la Soarele Ocult, în fiecare noapte, pentru mijlocirea lui Mercur, căci după cum spunea Vossius: Toţi teologii fiind cel mai elocvent şi cel mai înţelept dintre Zei, ceea ce nu trebuie cu nimic să pară straniu, căci Mercur se găseşte atît de aproape de Înţelepciune şi de cuvînt (LOGOS) încît a fost confundat cu amîndouă.

Mercur este al Treilea LOGOS, SHIVA, SPIRITUL SFINT, (primo-genitu) al creaţiei, Monada noastră autentică personală.

Zei Sfinţi! Cît de tristă ar fi, în Limb, soarta Sfinţilor dacă Mercur i-ar abandona!

Mercur SHIVA, Mare Hierofant, Nunţiu şi Lup al Christosului Intim, speranţă supremă a celor ce dorm în Mormîntul Sfînt.

Trecînd prin a 8-a Iniţiere Venustă, recunoscui semnul falic în barca lui Ra; exclamai atunci cu voce tare: Cînd va răsuna prima trîmbiţă voi învia din morţi.

Te salut, o, mare Divinitate care navighezi în barcă! adus pînă aici îţi apar înainte.

Lasă-mă să urc la postul de comandament şi să ţin cîrma bărcii, cum o fac servitorii tăi, Arhonţii Planetelor.

LITELANTES se întristă puţin, contemplîndu-mi Sfîntul-Mormînt. Nu te teme de nimic, îi spuse un MAHATMA, corpul lui fizic nu va muri încă. Aceste cuvinte o liniştiră pe deplin.

În acea vreme a prezentei mele existenţe, nu murisem în mine-însuşi; continuăm să am Ego-ul foarte viu; mormîntul era atunci pur simbolic ca sicriul oricărei Loje Masonice.

Da, înţelegeam în mod integral simbolismul sepulcral; ştiam că trebuie să mor în mine-însumi pentru a avea drept le resurecţia lui HIRAM ABIF, Maestrul secret, în Templul meu Inimă.

Sfîrşii această Iniţiere cu instrucţiuni precise referitoare la misiunea pe care o îndeplinesc acum în lume.

Copilăria Mea ..... *Cap.I* *Pag.2*
Religia ..... *Cap.II* *Pag.4*
Spiritismul ..... *Cap.III* *Pag.12*
Teozofia ..... *Cap.IV* *Pag.17*
Frăţia Rozi-Cruciană ..... *Cap.V* *Pag.19*
Corsarul ..... *Cap.VI* *Pag.22*
Meditaţia ..... *Cap.VII* *Pag.27*
Stadiile de Djinn ..... *Cap.VIII* *Pag.28*
Unda Dyonisiacă ..... *Cap.IX* *Pag.32*
Focul Sexual ..... *Cap.X* *Pag.35*
Vaca Sacră ..... *Cap.XI* *Pag.40*

PRIMUL MUNTE.

Biserica Gnostică ..... *Cap.XII* *Pag.54*
Prima Iniţiere a Focul ..... *Cap.XIII* *Pag.58*
A Doua Iniţiere a Focului ..... *Cap.XIV* *Pag.65*
Cea De-A Treia Iniţiere a Focului ..... *Cap.XV* *Pag.72*
Cea de-A Patra Iniţiere a Focului ..... *Cap.XVI* *Pag.78*
A Cincea Iniţiere a Focului ..... *Cap.XVII* *Pag.82*
O Aventura Supra-Sensibilă ..... *Cap.XVIII* *Pag.88*
Persecuţii ..... *Cap.XIX* *Pag.92*
Secretul Abisului ..... *Cap.XX* *Pag.97*
Botezul Lui Ioan ..... *Cap.XXI* *Pag.101*
Transfigurarea Lui IIisus ..... *Cap.XXII* *Pag.102*
Ierusalem ..... *Cap.XXIII* *Pag.104*
Muntele Măslinilor ..... *Cap.XXIV* *Pag.107*
Întîmplarea de pe Golgota ..... *Cap.XXVI* *Pag112*
Mormîntul Sfînt ..... *Cap.XXVII* *Pag.115*

AL DOILEA MUNTE

CAPITOLUL XXVIII
SENINĂTATE ŞI RĂBDARE

Este evident că noi, Fraţii Templului, cei de două ori-născuţi, am eliminat din psyche-ul nostru mai multe elemente subiective infra-umane; totuşi, după ce am trecut prin cele 8 Iniţieri, sperăm din toate puterile Sufletului să intrăm în lucrările ezoterice Magice ale Muntelui Resurecţiei.

Ni se spuse în Templu că trebuie să-l aşteptăm pe Abatele Mănăstirii cu o răbdare nesfîrşită; dar orele, evident, se scurgeau, lungi şi copleşitoare, cu o monotonie insuportabilă: Venerabilul nu părea cu adevărat grăbit.

Cîţiva dintre Veteranii Primului Munte se mişcau în toate direcţiile, ici-colo, protestînd cu nerăbdare împotriva întîrzierii Superiorului.

Există cazuri surprinzătoare în viaţă, unul dintre acestea fu uimitoare intrare a Abatelui în Templu. Noi toţi, Fraţii Ordinului Sacru, rămaserăm stupefiaţi, căci cîţiva dintre noi îşi pierduseră deja speranţa de a-l vedea pe Maestru.

Venerabilul vorbi înaintea Conferinţei spunînd: “Vouă, Fraţilor, vă lipsesc două Virtuţi pe care acest Frate le posedă”; el spune acestea desemnîndu-mă cu arătătorul.

Îmi porunci apoi, cu o voce blîndă şi în acelaşi timp imperativă: “Spuneţi-le, Frate, care sînt aceste două Virtuţi”.

“Trebuie să ştii să fii răbdător, trebuie să ştii să fii senin”, spusei cu o voce fermă şi limpede.

“Vedeţi? V-aţi convins?” -tună Abatele, cu mare Solemnitate. Toţi Adepţii, înspăimîntaţi şi miraţi în acelaşi timp, optară pentru o tăcere respectuoasă.

Indiscutabil, toţi membrii Congregaţiei -cu excepţia mea- fură atunci eliminaţi, căci numai neînsemnata mea persoană care nu valorează nimic ieşi victorioasă din dificila încercare.

Austerul Hierofant îmi oferi apoi o portocală minunată, căruia îi receptai imediat semnificaţia profundă.

Mult mai tîrziu în timp, trebuii să apar înaintea frăţiei unei alte Mănăstiri a Frăţiei Universale Albe în scopul de a primi instrucţiuni şi de a semna documente.

Am fost atunci prevenit cu ajutorul acestor cuvinte: “Trebuie să te fereşti bine de frigul Lunar”.

A fost grabnic pentru mine, după o lungă vacanţă să revin în Făurăria Învăpăiată a lui Vulcan.

Indiscutabil, între Munte şi Munte, există totdeauna lungi perioade de abstinenţă sexuală.

CAPITOLUL XXIX
CELE NOUĂ GRADE ALE MĂESTREI

A pricepe, a înţelege, a capta în mod integral, unitotal, adînca semnificaţie a celor 9 Maeştri care s-au dus în căutarea lui HIRAM şi a asasinilor săi, este grabnic lucru, imposibil de amînat.

Nici unul din cei 9 Maeştri nu au luat-o prin regiunile din Nord, indiscutabil, dar, în mod inteligent ordonaţi în grupuri de 3, ei se repartizează astfel în Orient, în Sud şi în Occident. În mod evident, aceştia din urmă au fost cei care ajunseră să descopere mormîntul şi pe ucigaşi.

Acest pelerinaj simbolic şi ezoteric al celor 9 Maeştri se referă, în consecinţă, în mod specific, la pelerinajul individual pe care orice Iniţiat trebuie să-l efectueze în Cel de-al Doilea Munte, trecînd prin 9 etape sau trepte succesive, total enumerate şi definite în cele 9 sfere:

LUNA
MERCUR
VENUS
SOARE
MARTE
JUPITER
SATURN
URANUS
NEPTUN

Putem şi chiar trebuie să emitem enunţul următor: “Numai prin aceste pelerinaje intime, din sferă în sferă, vom fi în stare de a verifica şi de-al face să apară din nou în fiecare din noi pe Meastrul Secret HIRAM, SHIVA, soţul DIVINEI noastre MAME KUNDALINI, ARHIHIEROFANTUL şi ARHIMAGUL, Monada personală, individuală a Fiinţei noastre reale.

A fi Maestru este un lucru, a atinge perfecţiunea în Maestrie este un altul, foarte diferit cu siguranţă.

Orice ezoterist, făurind în “Făurăria Ciclopilor”, “TO SOMA HELIAKON”, “veşmintul de nuntă al Sufletului”, se converteşte din chiar această cauză în Om şi, în consecinţă, în Maestru; perfecţiunea în Maestrie este totuşi distinctă de aceasta.

Numărul 9, aplicat Retoricii, ne pune în relaţie intimă mistică cu cele 9 Muze Eterne.

Nu e de prisos să o citez, în acest capitol, pe fiecare aceste zeităţi inefabile ale clasicismului antic.

1. CLIO
2. ERATO
3. MELPOMENE
4. CALIOPE
5. EUTERPE
6. TALIA
7. URANIA
8. POLYMNIA
9. TERPSICHORA

Faptele trăite sînt foarte importante pentru o mai bună înţelegere a Doctrinei de către prea iubiţii noştri cititori.

Ascultaţi-mă: Într-o noapte, puţin contează data, ziua şi ora, ieşii după voie din corpul fizic, splendid îmbrăcat în “Haina de Nuntă a Sufletului”.

Experimenînd, în toată prezenţa Fiinţei mele cosmice anumită voluptate spirituală încîntătoare, pluteam în aura Universului cu o blîndeţe deplină.

Am avut şansa supremă de a-mi aşeza picioarele, aşa cum ar fi făcut-o pasăre cerească, pe ţărînă, sub frunzişul verde al unui copac tăcut...

Exclamai cu voce tare, invocînd Adepţii Frăţiei Oculte...

Indiscutabil, am fost asistat...

Fraţii mă conduseră cu amabilitate pînă la minunatul Templu cu pereţi transparenţi...

MAHATMA rămînea aşezat înaintea biroului său ca şi cum ar fi avut să primească multă lume...

“Vreau să ştiu, spusei, ce îmi lipseşte”...

Venerabilul, scoţînd dintr-un sertar o anumită carte secretă, îi consultă foile şi răspunde:

“Vă lipsesc 58 de minute.

Trebuie să prezentaţi aici 36 monede a 23 de kilograme fiecare. Şi cele 8 Iniţieri primite trebuie să fie calificate”.

“Mulţumesc, Venerabile Maestru”; mă retrăsei apoi din Templu cu o umilinţă ş o veneraţie nesfÎrşită.

Analiză cabalistică a acestei întrebări:

58 minute: 5+8=13 Acest Arcanum înseamnă moartea a tuturor elementelor subiective care constituie EUL.

36 monede: 3 + 6 = 9. A rupe lanţurile şi cătuşele în Lumile scufundate a celor 9 planete citate în acest capitol... Muncă foarte intensă în “Făurăria Invăpăiată a lui Vulcan”.

23 kilograme: 2 + 3 = 5 Muncile de eliberare vor trebui să fie perfecte sub splendorile stelei cu 5 braţe.

(Nu e de prisos să amintesc în acest punct, de RISHI Baha -Deva şi de cei 23 de Profeţi ai săi.)

CALIFICARE: Înaintea autenticei resurecţii, fiecare dintre cele 8 Iniţieri trebuie să fie calificată. Aceasta se desfăşoară pe parcursul a 8 ani; în timpul cărora noi trebuie să experimentăm Cartea Patriarhului IOV în întregul său realism. Insistăm solemn asupra enunţului următor: “Niciodată nu s-ar putea califica cele 8 Iniţieri într-un răstimp inferior celui de 8 ani, indicat mai sus”.

Fiecăruia dintre cele 8 Iniţieri îi corespunde, în mod evident, un an; în consecinţă, sînt 8 ani pentru 8 Iniţieri.

EXPLIC: timpul deja menţionat corespunde exclusiv epilogului unei întregi serii mistice de profunde lucrări ezoterice, realizate în toate şi în fiecare dintre cele 9 Planete citate mai înainte.

Aceste munci, neîndoielnic, se desfăşoară în momente diferite şi pot fi extrem de delicate, într-adevăr.

Este evident că acel ce intră în Al Doilea Munte nu primeşte pentru aceasta mai multe grade sau mai multe Iniţieri.

Perfecţiunea Măestriei nu vine decît cu Resurecţia Ezoterică transcendentală.

Deplina manifestare a Monadei, în Maestrul Reînviat, îi conferă extraordinare puteri magice...

CAPITOLUL XXX
PATRIARHUL ENOCH

Simbolul timpului la care face cu insistenţă referinţă inelul de bronz, conduce ciclic Arhat-ul

Gnostic pînă la acea epocă Patriarhală numită de asemenea Vîrsta de Bronz sau Dvapara Yuga care precedă neîndoios vîrsta noastră de Fier sau KALI-YUGA.

Cei mai buni autori de tratate ocultiste au afirmat întotdeauna că între cele două Vîrste se întîmplă Marea Catastrofă Transalpină care modifică total fizionomia geologică a Planetei Pămînt.

Al 7-lea, printre cei 10 sublimi Patriarhi antediluvieni este -în afară de orice supoziţie- total diferit de cei 6 care îl precedă, de-a lungul secolelor (Adam, Set, Enos, Cainan, Malalel, Iared) ca şi de cei 3 care îi urmează (Mathusalem, Lamech, Noe).

Este, totuşi, clar că ceea ce ne miră cel mai mult din toate acestea este numele sacru al lui Enoch care, tradus, înseamnă "Iniţiat, Dedicat, Consacrat, Maestru".

Geneza ebraică (V.24) asigură în mod foarte solemn că Enoch nu a murit fizic, în realitate, ci că "umblase după Dunmezeu, şi nu se mai văzu, pentru că Dumnezeu îl luă cu el".

Tradiţii extrem de vechi, care se pierd în noaptea secolelor, spun clar că, cînd ENOCH se găsea pe culmea Muntelui Moria, avu un Shamadi clarvăzător în timpul căruia conştiinţa lui obiectivă, iluminată fu luată şi dusă în cele 9 ceruri citate de Dante, în Divina sa Comedie şi în ultimul dintre acele ceruri -cel al lui Neptun- Patriarhul găsi Cuvîntul Pierdut (Propriul său Verb, monada sa particulară, individuală).

După acestea, Marele Hierofant vru să exprime această viziune, într-o amintire permanentă şi nepieritoare.

Astfel el hotărî categoric şi cu mare Înţelepciune că se va face, chiar sub acel loc binecuvîntat, un templu secret şi subteran cuprinzînd 9 bolţi dispuse succesiv, una sub alta, în măruntaiele vii ale Muntelui.

Mathusalem, fiul său, fu desigur Arhitectul însărcinat din punct de vedere material cu aceatsă extraordinară Sfînta.

Nu se menţionează nici conţinut, nici finalitate specifică, definită a fiecărei dintre aceste bolţi sau peşteri magice care comunicau una cu alta prin intermediul unei scări în spirala.

Ultima dintre aceste peşteri este totuşi cea care absoarbe întreaga importanţă ocultă, în aşa fel încît celelalte constituie numai calea secreta indispensabilă prin care se ajunge la aceasta, în străfundurile Muntelui.

În această ultima peşteră, "Penetral" sau "Sancta" cea mai intimă, Patriarhul Enoch depuse comoara sa ezoterică cea mai bogată...

"Lîna de Aur" a anticilor, Comoara Inefabilă şi Nepieritoare pe care o căutăm, nu se găseşte, deci, niciodată la suprafaţă; trebuie să săpăm, să scormonim măruntaiele pămîntului pînă cînd o întîlnim...

Iniţiatul, coborînd vitejeşte în măruntaiele Infernurilor din Muntele Revelaţiei găseşte comoara Mistică, (Monada sa Divină), care este păstrată pentru el, de-a lungul a nenumărate secole care ne preced în desfăşurarea Istoriei.

În capitolul II al Apocalipsei Sfîntului Ioan putem încă să citim cele ce urmează: "Biruitorului îi va da din mana (ofranda) cea ascunsă şi-i voi da o pietricică albă şi pe pietricică un nume nou scris, pe care nimeni nu-l cunoaşte, decît numai cel care-l primeşte".

CAPITOLUL XXXI
CERUL LUNAR

Marea Operă Individuală se împlineşte în Domeniul Zodiacal al Puterilor titanice...

Cele 12 munci ale lui Hercule, prototip al Omului autentic, arată, indică, semnalează calea secretă care trebuie să ne conducă pînă la gradele de Maestru Perfect şi Mare Ales.

Cea dintîi dintre toate este capturarea si omorîrea Leului din Nemeea, forţa instinctelor şi a pasiunilor necontrolate, care devastează şi devorează totul.

Am fost transportat, în stare de extaz, în Lumea Lunară (Astrala), în mod conştient şi pozitiv; am fost sfătuit atunci, cu o nesfîrşită înţelepciune.

Sufletul meu se zgudui pînă-n cele mai intime profunzimi, găsind acolo pe Batrînul din templul celor născuţi de două ori; dragul nostru Rector, Batrînul Sfînt părea să aibă toate caracteristicile lămîiei, dar el iradia în mod evident dragoste nesfîrşită.

Înţelesei că, pentru a avea dreptul la ascensiune la Cerul Lunar (Astral Superior), trebuie mai întîi să cobor în Infernurile Selenare (Astral Inferior) şi să le înfrunt vitejeşte pe cele trei Furii.

În momentul cînd scriu aceste rînduri, îmi vine în minte acel pasaj iniţiatic în care Gines de Lara, îndrumat de Maestrul său contemplă mirat apele oţetite ale lacului.

"Priveşte aici, acum!" exclamă MAHATMA.

Şi Gines privi; părul său se zburli, căci el văzu 2 lucruri pe care nici un muritor nu le-a văzut, dar care nu sînt, pentru aceasta, mai puţin uimitoare şi adevărate.

El îi văzu mai întîi, ca într-un gigantic telescop, pe locuitorii acelei părţi a Lunii, fiinţe nefericite dizgraţiate, dincolo de orice măsură şi a căror natură, ca şi originea lor, este păstrată în mare mister printre "cei ce ştiu totul".

El văzu apoi un lucru şi mai minunat: secretul celeilalte părţi a satelitului -adică emisfera care este totdeauna întoarsă de cealaltă parte şi de unde nu se vede niciodată mizerabilul pământ- loc unde un oarecare mistic a vrut să situeze, chiar de aceea, Paradisul lui ENOCH şi ILIE, paradisurile DJINILOR poporului ebraic.

Vom continua, după această lungă disgresiune, tema prezentului capitol: cînd vrui să urc pe scara simbolică a lui Iacob, bătrînul sacru al Templului smulse o ramură fermecătoare -pe care mă făcu să o miros- din copacul cunoaşterii (sau copacul binelui şi al răului). Acea mireasmă era, desigur, Nirvanică. Mirosiţi mereu această ramură pentru a putea urca", acestea fură vorbele Adeptului.

Indiscutabil, trebuie să practicăm "SAHAJA MAITHUNA', să respirăm delicioasa mireasmă a fructului oprit, dar trebuie să nu îl mîncăm, aceasta este Legea.

Mi-am început lucrul în abisurile Selenei, dezintegrîndu-l pe JUDAS, Demonul Dorinţei.

Este oportun de a spune că, din fericire şi graţie ajutorului direct al Divinei mele Mame KUNDALINI, îngrozitorul demon al Dorinţei se se pomeni prefăcut în cenuşă.

Puţin mai tîrziu, trebuii să-mi continui munca cu Demonul neliniştit al Mentalului, care ne aduce atîta amărăciune, Pilatul tuturor timpurilor... Anihilare!... Cuvînt teribil... Fu sfîrşitul catastrofei al Pilatului fatal care mă chinuia...

Îmi continuai după aceea munca în abis (infern), atacîndu-l pe Caiafa, demonul Relei Voinţe, cel mai detestabil dintre cele 3 Furii clasice din interiorul fiecăruia dintre noi.

Cea de-a treia Furie muri efectiv după ce a primit în trup mai multe lovituri de lance... Nici una nu egala oribila ei înfăţişare, niciuna nu avea, în părul ei, atîţia şerpi... chiar şi surorile ei se temeau de ea; nefericirea avea în mîini toate veninurile Gorgoneene ale Infernului.

Putui să verific, cu o claritate uimitoare, întreg procesul morţii celor 3 Furii...

Este indiscutabil că ele trecură prin toate transformaţiile magice cîntate de Ovidiu.

Dacă ele fură, la început, gigantice şi oribile, precum monstruosul Polifem de pe pământul blestemat, care îi devora implacabil pe tovarăşii lui Ulise, cîteva clipe înainte de sosirea Parcei Suverane ele nu mai aveau decît înfăţişarea unor copii nou născuţi...

Acele umbre abominabile, acei 3 Trădători, pe care îi purtăm în mine, muriră, din fericire!

Vai, vai, vai! Ce s-ar fi întîmplat cu mine fără ajutorul Divinei mele Mame KUNDALINI.

O invocam pe Mama mea, din adîncul prăpastiei şi ea luă în mînă Lancea lui Eros...

CAPITOLUL XXXII
GUENIEVRE

Doamna eternă (Sufletul - Spirit - BUDDHI) pretinde totdeauna de la cavalerul său noi sacrificii, de orice gen, si probe (dovezi) de curaj.

Ea, Divina Soţie Perfectă este GUENIEVRE, Regina DJINILOR, aceea căreia Lancelot îi turna vinul...

Vin delicios al spiritualităţii, transcendente, în cupele iniţiatice, ale lui SUKRA şi MANTI...

Cupe care nu sînt, în fond, decît Sfîntul-Graal în înţelesul său de Potir al Băuturii supreme sau nectar iniţiatic al Zeilor Sfinţi...

Fericit cavalerul care, după bătălia grea, îşi celebrează nunta cu Regina Djinilor!

Este scris cu litere de foc, în cartea vieţii că în BUDDHI (Suflet Spiritual) -asemenea unui pahar de alabastru fin şi transparent- arde flacăra PRAJNEI (FIIN[A).

Într-o noapte de adevărate delicii, am avut bucuria de a o întîlni pe iubita mea, în secretele vecinătăţi ale celui de-al doilea munte.

Caleaşca promisei mele înainta încet pe cărarea singuratică...

Legenda secolelor povesteşte că Marchiza de Reaupré se plimba într-o trăsură d o rară frumoseţe -căci era făcută din porţelan pur; dar caleşca triumfală a Walkiriei mele se asemăna mai mult cu o caleaşcă din timpurile "rococo" pe care o folosea soţia Ducelui de Clermont, splendid atelaj cu sase cai cu harnasament de argint, roţile caleştii fiind din acelaşi metal...

Caleaşca triumfală a adoratei mele se opreşte îneintea unui palat de porfir a cărui bogăţie şi splendoare orientale strălucesc.

Splendidul vehicol staţionează în faţa porţilor de bronz strălucitoare care înspăimîntă prin atîta măreţie.

Se vede curînd caleaşca înconjurată de un cor plăcut: cavaleri distinşi, nobili şi prinţi, frumoase doamne şi copii delicaţi.

Cineva face un semn şi eu îl ascult; înaintez pînă la caleaşca dragostei, o văd, prin geamurile bucuriei, pe WALKIRIA mea (BUDDHI).

Promisa mea, îmbracată cu veşmîntul nupţial, haina de nuntă a SUFLETULUI, a sosit pentru nuntă în trăsura strălucitoare.

A mă căsători cu Sufletul meu Geamăn în faţa Altarului Sfînt, cu Buddhi teozofic, Dumnezeul

Meu, ce fericire! Mi se spuse totuşi că trebuia să mai aştept puţin. Virilul furnizor al puterii de sus mă amîna şi eu sufeream într-un mod de nedescris...

Trebuii, în acea vreme, să mă adîncesc în Misterele Sacre ale Minnei, în înspăimîntătoarele întunecimi lunare ale unei iubirii ce este soră geamănă cu moartea...

Muncii intensiv în SUPER-OBSCURITATEA tăcerii şi în augustul secret al înţelepţilor.

Trebuii să aştept încă o vreme, vremi întregi şi încă mai mult...

Suspinai totuşi pentru Guenievre, Regina Djinilor (SUFLETUL meu SPIRITUAL).

Într-o noapte, stelele licărind în spaţiul infinit părură să aibă un aspect nou...

Departe de tumultul modern, mă pomeni în extaz; uşa camerei mele rămînea închisă ermetic...

Atunci, cu siguranţă, mi-am celebrat Nunta cu adorata mea (Buddhi) ea intră în mine şi eu mă pierdui în ea...

În acele clipe fericite, Soarele Miazului Nopţii (LOGOSUL SOLAR) străluci intens.

Mă simţii transformat în mod integral; faimoasa chakră SAHASRARA, Lotusul cu 1000 de Petale, Coroana Sfinţilor, străluci victorios în Glanda mea Pineală şi intrai în acea stare cunoscută de hinduşi sub termenul sanscrit de PARAMANANDA (supremă Fericire Spirituală).

Tocmai atunci am simţit nevoia de a mă converti într-un autentic şi legitim BRAHMAVIDVARISHTA.

Cele 1000 de Yoga -Nadi ai SAHASRAREI îmi conferiră, de drept puterea anumitor forţe subtile ale naturii.

BUDDHI, Guenievre a mea, Sufletul meu Spiritual, în afara faptului de a-l duce pe SHIVA-SHAKTI-TATTWA la maximum de activitate vibratorie, pusese PADMA coroană într-o stare de funcţii mistice intensificate.

Mă trezii atunci convertit în Mesagerul Noii Ere a Vărsătorului, învăţînd omenirea o nouă Doctrină atît de nouă şi atît de revoluţionară şi totuşi atît de veche...

Cînd deschisei uşa camerei mele, Ochiul de Diamant (Glanda Pineală) îmi permise să văd numeroşi duşmani. Este evident că difuzarea Gnozei în forma sa revolutionara va creşte totdeauna numărul adversarilor mei...

Nu e de prisos să spun că după acest mare eveniment Cosmic, trebuii să realizez un anumit ritual nupţial în templu. Mulţi oameni asistară la acest festival al dragostei.

În a cincea Iniţiere a Focului, incarnasem indiscutabil SUFLETUL meu UMA (MANA SUPERIOARA A TEOZOFIEI).

Dar acum -O, Zei!- cu aceste nunţi alchimice şi cabaliste, îmi încarnam, de asemenea, SUFLETUL meu SPIRITUAL (BUDDHI).

În mod evident, în aceasta din urmă arde totdeauna, în mod inalterabil, flacăra PRAJNEI (Intimul).

CAPITOLUL XXXIII
DRAGONUL INTUNERICULUI

Mă gîndii că, după Nunta Chimică a Sufletului meu Spiritual, voi intra deplin într-o Lună de Miere paradisiacă; nici măcar nu bănuiam, nici de departe, că în vizuinele scufundate ale Subconştientului uman se ascundea sinistrul şi întunecatul Mara al Evangheliei Buddhiste, faimosul dragon al întunericului, citat de Apocalipsa Sfîntului Ioan, tatăl acestor trei trădători... gigantic monstru abisal cu şapte capete infraumane, personificînd totdeauna cele 7 păcate capitale: mÎnia, avariţia, desfrîul, invidia, orgoliul, lenea şi lăcomia.

Şi bestia scoase un răget înfiorător, ca leul, şi puţurile întunericului se înfioară de groază.

Nu se poate distruge, reduce la praf cosmic, acest înfiorator avorton abisal decît cu elctricitate sexuală transcendentă, în plină Magie Sexuală.

Am şiut, din fericire, să profit la maximum de “Coitus Reservatus” pentru a o implora pe DEVI KUNDALINI Şarpele Ignic al puterilor noastre magice.

Monstrul prinde în mîna sa stîngă îngrozitoarea lance, el încearcă zadarnic, de trei ori, să mă rănească; disperat el îşi aruncă suliţa sa spre mine; Divina mea Mamă KUNDALINI intervine în aceste clipe, ea pune mîna pe relicva singulară şi îl răneşte mortal cu ea pe Dragonul Roşu...

MARA, oribila bestie infernală îşi pierde atunci statura gigantică, se micşorează puţin cîte puţin, se transformă într-un punct matematic şi dispare pentru totdeauna, în peştere întunecoasă...Dupa aceea, acea fracţiune din Conştiinţa mea mai înainte închistata în groaznicul monstru se întoarse la mine.

Sînt teribile secretele bătrînului abis, ocean întunecat şi fără margini, în care noaptea cea dintîi-născută şi Haosul, strămoşi ai naturii, menţin o perpetuă anarhie, în mijlocul zvonurilor unui veşnic război, susţinîndu-se cu ajutorul confuziei.

Căldura, frigul, umiditatea, uscăciunea, 4 campioni teribili, îşi dispută, acolo, superioritatea şi

duc la luptă embrionii lor de atomi care, grupîndu-se în jurul însemnelor legiunile lor, reuniţi sau rotunjiţi, rapizi sau înceţi, mişună, nenumăraţi, precum firele de nisip din Barca, sau acelea de pe arzătoarea plajă din Cirene, antrenate pentru a se lupta cu vînturile şi pentru a servi de lest la aripile lor iuţi...

Atomul la care aderă un număr şi mai mare de atomi domină pentru o clipă Haosul, conduce ca un arbitru şi hotărîrile sale vin în acele din urmă să sporească încă şi încă, dezordinea graţie căruia domneşte el; după el, este evident că, în aceste Lumi Infernale, hazardul este cel care conduce totul...

Înaintea acelui abis salbatic, leagan si mormînt al Naturii, înaintea acestui sălaş care nu este nici mare nici pămînt, nici aer, nici foc, dar care este alcătuit din toate aceste elemente -care, amestecate confuz în cauzele lor fecunde, trebuie să lupte mereu în acelaşi fel, afară numai dacă Demiurgul Creator dispune de negrele sale materiale pentru a forma noi lumi. Înaintea acestui Tartarus barbar, Dragonul Întunericului îşi dădu ultima suflare.

Este uşor să cobori în "Lumile - Infernale"; nu este la fel de uşor să revii din ele. Acolo este munca grea, acolo este dificila încercare!

Cîţiva eroi sublimi, foarte puţini într-adevăr, au reusit întoarcerea triumfală. Paduri de nepătruns separă Iadul de Lumea Luminii; şi apele fluviului palid, Cocyte, trasează încolăciri labirintice în acea penumbră a cărei imagine numai mă face să mă înfior...

CAPITOLUL XXXIV
CONCLUZIE A MUNCILOR LUNARE

Cînd MARA, tatăl celor 3 Furii Clasice, a fost preschimbat în pulbere cosmică, trebuii să fac faţă bestiilor secundare ale abisului.

Ziua se încheia încet; aerul fermecător al nopţii invita pe fiinţele vii care populează suprafaţa pămîntului să se odihnească; iar eu, urît vierme din tina pămîntului, voiam doar să susţin luptele drumului şi ale lucrurilor demne de compasiune pe care memoria mea le-ar scrie fără să se înşele..

O, Muze Inefabile! O subtil Zeu! Veniţi-mi în ajutor! Inspiraţi-mă pentru ca stilul meu să nu fie nedemn de natura acestei afaceri...

Un puternic tunet îmi întrerupse somnul adînc, ca omul ce se trezeşte dintr-o dată, mă ridicai şi îndreptîndu-mi privirea în jurul meu, mi-o fixai pentru a recunoaşte locul unde mă găseam; mă văzui atunci într-o casă singuratică, lîngă drumul întunecos...

Aşezat într-un fotoliu rustic lîngă fereastră, de unde, puteam contempla cărarea povîrnită, evocai în mod foarte sincer vremurile trecute.

M-am pomenit desigur în alte vremuri, în lăcaşul abisului şi înaintea aceluiaşi drum...

Nimic din toate acestea nu-mi păru nou; înţelesei că eram pe cale să recapitulez Misterele; ridicîndu-mă de pe scaunul meu, deschisei uşa acelei case şi ieşii mergînd încet... încet... încet; pe drumul singuratic.

Dintr-o singură privire, privirea mea străbătînd un spaţiu atît de îndepărtat pe cît îi este dat pătrunderii vederii spirituale, văzui un loc trist, devastat şi întunecat...

Solul era umed şi trebuii să mă opresc pe neaşteptate înaintea unui cablu electric ce se găsea acolo, întins pe pămînt.

Un cablu de aramă, încărcat cu înaltă tensiune? Ce grozăvie! Eram pe punctul de a cădea peste el!

"Este preferabil de a muri, fiind liber, decît de a trăi fiind prizonier", zice vocea tăcerii în noaptea Misterului.

Iar eu care, alarmat, încercam să dau înapoi chiar în acea clipă, mă simţii îmbărbătat.

Înaintai cu hotărîre prin acele locuri Sub-Lunare, de-a lungul sinuoasei cărări abisale.

Cărarea povîrnită, cotind deodată spre stîngă, pătrunse în anumite coline foarte pitoreşti.

Acolo, văzui ceva ca un parc public de duminică; o adunare pestriţă de creaturi umane care păreau să profite în mod foarte plăcut de verdeata...

Cîţiva vînzători ambulanţi se duceau şi veneau ici şi colo, spre amuzamentul mai multor persoane, vînzînd baloane colorate.

Simbol viu al vieţii profane... aşa am înţeles! este evident că am vrut totuşi să trăiesc toate acestea cu intensitate...

Eram absorbit de aceasta, contemplînd mulţimile dintotdeauna, cînd deodată se întîmplă ceva insolit, neobişnuit; mi se păru că timpul s-a oprit într-adevăr o clipă.

Momente de groază în care un lup sîngeros se ivi din tufişuri, un lup feroce, cu privirea pătrunzătoare, care încerca în zadar să-şi prindă prada; cîteva găini gălăgioase şi disperate fugeau de Parca nemiloasă. Extraordinară simbolistică ocultă! păsare de coţet, laşă, timidă... un lup sîngeros, crud, nemilos...

Oroare, groază, spaimă!... stări omeneşti Sub-Lunare ale infra-conştienţei umane... iar eu, care mă credeam mort în mine-însumi, ignoram existenţa acestor agregate psihice în interiorul propriilor mele infernuri atomice... Din fericire, nu am uitat niciodată Sfînta Suliţă în lupta aspră; am

putut, graţie Mamei mele Divine, Kundalini, să întrec mulţi oameni în forţă şi dibăcie în luptă cu lancea.

Principalii Demoni-Euri, urîte personificări ale oribilelor mele defecte intra-umane căzuseră deja, muncile mele Lunare se încheiară, în mod epic, cu moartea, prin Sfînta-Lance, a multor alte bestii infernale.

Nu este de prisos să spun că am avut de adunat o bogată pradă de război, după numeroase bătălii sîngeroase...

Vreau să mă refer insistent la aceste multe şi preţioase geme ale propriei mele existenţe, la aceste grăunţe de conştiinţă ascunse, ferecate în acele înfioratoare avortoane din Infern...

Ultima parte a muncii avu un caracter pe deplin atomic; a expulza inteligenţele maligne din lăcaşurile lor nucleare nu este deloc uşor...

Aceasta este, desigur, ceea ce se înţelege prin: a transforma apele negre în ape albe...

Aceşti atomi s-au convertit acum în minunate vehicole a anumitor inteligenţe luminoase.

Magnifice scîntei, atomi capabili de a informa asupra activităţilor duşmanului secret. Într-o noapte glorioasa am avut onoarea cea mai mare pe care o poate primi o fiinta umana: am fost vizitat de Cristul Cosmic. Adorabilul aducea cu el o carte mare în mîna dreapta ca pentru a-mi spune: "Intrati acum în Sfera lui Mercur."

Văzîndu-l pe Maestru, nu putui decît să exclam: “Stăpîne, Tu ai venit mai repede decît mă gîndeam. Nu Te aşteptam încă”...

Christosul viu răspunse cu blîndeţe:

“Întîrzii cîteodată cînd trebuie să vin în luna martie. Trebuie încă să continui să mori”.

“Cum? Să continui să mor? Încă?” “Da, răspunse Adorabilul. Trebuie să continui să mori”, repetă el.

Ceea ce se întîmplă apoi fu miraculos. Maestrul se ridică încet pînă la Soarele Miezului nopţii, detaşindu-se apoi puţin de Astrul-Rege pentru a mă binecuvînta şi a-mi ierta greşelile trecute.

Astfel am ajuns la intrarea în Primul Cer, Lăcaşul Ingerilor Inefabili...

Eram un înger căzut, indiscutabil, dar era evident că fusesem iertat.

Este mai multă bucurie, în Catedrala Sufletului, pentru un păcătos care se căieşte, decît pentru 1000 de drepţi care nu au nevoie de căiinţă.

CAPITOLUL XXXV
CERUL LUI MERCUR

A doua muncă a lui Hercule devine acum transcedentală şi transcedentă: distrugerea Hidrei din Lerna, Monstrul simbolic, de origine nemuritoare, înzestrat cu 9 capete ameninţătoare care se regenerează de fiecare dată cînd sînt distruse, ameninţînd turmele de animale, semănăturile ca şi recoltele.

Luptă grea în care Eroul Solar se întovărăşeşte cu “Yolas”, îndrumătorul şi inspiratorul său, al cărui rol notoriu este foarte asemănător cu cel al lui Sri Krishna, în relaţia sa cu Arjuna (vedeţi BHAGAVAD-GÎTA, CÎNTUL DOMNULUI).

Chiar dacă această magnifică muncă poate fi interpretată ca o operă fertilizatoare într-o Deltă mlăştinoasă, ca aceea a Nilului Sacru, această Hidră cu multe chipuri este, de asemenea, o imagine alegorică care personifică clar Planul Mental, cu toate defectele sale psihologice.

În calitate de Constelaţie, această Hidră simbolică îşi are partea sa din faţă între Leu şi Cancer şi se întinde la Sud pînă la picioarele Fecioarei.

“Yolas”, cu cărbuni încinşi, arde capetele care se regenerează, pe cînd Hercule le zdrobeşte cu măciuca sa -după care, tăind capul nemuritor- extraordinar simbol al iubirii autentice- el îl ascunde sub o stîncă care trebuie în mod evident să slujească drept Piatra Filosofală a vieţii sale regenerate, fermecător spirituale.

Este scris cu litere de foc în cartea vieţii: “Cel ce vrea să urce trebuie mai întîi să coboare. Fiecare înălţare este întotdeauna precedată de o grozavă umilire”.

Aspirăm, indiscutabil şi într-adevăr, din toate puterile Sufletului meu, să ajung la Cerul lui Mercur, DEVACHAN al hinduşilor, Lumea Mentală Superioară, Lăcaşul Arhanghelilor. Dar a fost indispensabil înainte să cobor în Infernurile Planului Mental pentru a distruge acolo Hidra din Lerna.

Aceste defecte psihologice, cu multe faţete pe care le prefăcusem în pulbere cosmică în Infernurile Lunare, continuau să existe, ca şi nelegiuitele capete ale Hidrei fatale, în diverse ascunzişuri ale Planului Mental.

Aceste oribile creaturi animalice, dezgustătoare avortoane abisale, personificau în mod limpede fiecare din propriile-mi defecte psihologice.

Se poate să ne oferim luxul de a înţelege orice greşeală psihologică, fără, cu toate acestea, să-i captăm semnificatia profunda.

Indiscutabil, avem urgentă nevoie, imposibil de amînat, nu numai de a înţelege, ci şi de a capta înţelesul adînc a ceea ce dorim să eliminăm.

Nu este posibil să se elimine Capetele (defectele psihologice) Hidrei din Lerna, decît prin

electricitatea Sexuală Transcendentă, în timpul "SAHAJEI MAITHUNA", în "FĂURARIA CICLOPILOR".

Cum Copulaţia metafizică în Cea de-a Noua Sferă este o formă a rugăciunii, o implorai pe Devi KUNDALINI în acele clipe.

Goethe, Marele Iniţiat german, adorînd-o pe a sa Mamă Divină KUNDALINI exclamă, plin de extaz:

"Fecioară pură, în cele mai frumos înţeles,
Mamă demnă de veneraţie
Regină de noi aleasă
Şi de condiţie egală cu aceea a Zeilor".

[inzînd să moară în sine-însuşi, aici şi acum, în decursul Coitului Chimic, Marele Bard spunea:

"Săgeţi strapungeti-ma
Lăncii, urmariţi-mă!
Măciuci, răniţi-mă!
Fie ca totul să se topească, sa dispara
Să strălucească steaua veşnică,
Focar al iubirii veşnice".

Indiscutabil, am procedat întotdeauna în mod foarte similar şi Hidra din Lerna îşi pierdu cuncetul fiecare dintre abominabilele sale capete..

Odată, pe cînd mă găseam în Tibetul Oriental într-o mănăstire, avui ocazia de a spune Divinei mele Mame KUNDALINI cele ce urmeaza:

"Tu şi cu mine, noi vorbim şi părem două persoane diferite şi totuşi sîntem aceeaşi fiinţă". Nu este de prisos să afirm cu emfază că răspunsul fu extraordinar, desigur:

"Da, Fiul meu! TU şi EU, noi sîntem aceeaşi Fiinţă, dar DERIVATĂ".

Mărturisesc cu sinceritate şi fără ocolişuri, în Numele Adevărului că fără ajutorul imediat al Divinei mele MAME ADORABILE nu aş fi putut, în nici un fel, să elimin radical Hidra din Lerna... (Defectele mele psihologice, din Subconştientul Intelectual).

Înainte ca flacăra de aur să poată arde cu o lumina senină, lampa trebuie să fie bine pazita într-un loc fara vînt. Gîndurile pamîntene trebuie sa cadă moarte la porţile Templului.

Mentalul, care este sclavul simţurilor, face Sufletul tot atît de neajutorat ca barca pe care vîntul o rătăceşte pe ape.

Cînd Soarele Miezului Nopţii străluci victorios pe cerul spiritual, revenii la stadiul arhanghelic pe care-l pierdusem altădată şi intrai fericit în Cerul lui Mercur...

CAPITOLUL XXXVI
CERUL LUI VENUS

Urmează acum cea de-a treia isprava a lui Hercule, Eroul Solar: vreau să mă refer insistent la prinderea a două animale, unul pe cît de blînd pe atît de iute celălalt, turbulent şi ameninţător. Căprioara Cereniţă şi mistreţul din Erymanthea.

Putem şi chiar trebuie să identificăm aceste faimoase patrupede cu cele două constelaţii australe, cele mai apropriate de stelele Gemenilor, care se situează lîngă cei 2 Centauri -cu care Hercule poartă o sîngeroasă ceartă.

Putem vedea în căprioara cu picioare de bronz şi cu coarne de aur, sacră pentru Diana şi disputată de Apollo, Zeul Focului, o clară aluzie la Sufletul Uman (Soţul WALKIRIEI), MANAS SUPERIOARĂ a Teozofiei.

În grozavul mistreţ pervers ca nici un altul se găseşte tot simbolul viu al tuturor pasiunilor animale josnice.

Nu e de prisos să afirm, în aceste clipe, că aspiram foarte sincer şi din toate puterile Sufletului meu, să intru în Cerul lui Venus, în Lumea Cauzală, Lăcaşul PRINCIPATELOR.

Este limpede, cu toate acestea, că trebuie să am mai întîi merite, că trebuie să îl prefac în pulbere cosmică pe înspăimîntătorul Mistreţ...

Pentru a urca, este necesar să cobori; orice reînalţare este totdeauna precedată de o grozavă umilire.

Mi-a fost indispensabil, grabnic, foarte grabnic, înainte de ascensiune să cobor în Infernurile Venuste.

Aveam nevoie de o informaţie prealabilă şi era în sine, desigur, urgentă, hotărîtoare.

Indicaţii precise, extraordinare, îmi veniră în timpul meditaţiei; este evident că Iniţiatul este întotdeauna asistat de cineva.

Văzui, pe o masă mare destul de asemănătoare atrăgătoarei table de şah şi în locul respectivelor piese de joc binecunoscute multe figuri animaliere cu aspect dezgustător.

Indiscutabil eliminasem, cu ajutorul Divinei mele Mame KUNDALINI, defectele psihologice în Lumea Astrală, în Lumea Mentală, dar germenii lor cauzali continuau să existe în interiorul meu, aici şi acum...

Pe terenul celei mai pure Psihologii experimentale, putem afirma cele ce urmează:

Eliminarea radicală a oricarui defect psihologic eşuează neapărat, dacă nu i se dizolvă cauza secretă...

Sarcina mea, în Infernurile Venuste, fu, desigur, să extirpez din Psihicul meu aceste cauze intrinseci...

Este evident că trebuie să trec victorios prin înspăimîntătoare tentaţii trupeşti, ca acelea pe care le-a avut de suferit Patrirhul Gnostic Sfîntul Augustin, la picioarele Crucii...

"Misterul Gnostic este prezent
În zborul liniştit al porumbiţei
Şi păcatul lumii în şarpele
Care muşcă piciorul Ingerului ce-l îmblÎnzeşte.
Peste veşnica noapte a trecutului
Se deschide veşnica noapte de mîine,
Fiecare oră, o larvă a păcatului
Şi simbol lui, şarpele şi mărul".

Multitudinea de delicte, ale căror germeni cauzali trebuie să-i elimin este imensă; şi chiar dacă aş avea 100 de guri, 100 de limbi şi de voci de fier, n-aş putea să le enumăr pe toate...

Găsii astfel în Tartar, unde se pedepsesc cei răi, pe doi prieteni din tinereţe, unul încă trăieşte, celălalt deja a murit.

Nu e de prisos să-i amintesc pe acei titani ai timpurilor străvechi care au vrut să se urce în Cer; ei suferă acum în abisuri, înlănţuiţi de mînia lui Jupiter...

Acolo sălăşluieşte, de asemenea, insolentul Lapitas şi obraznucul Ixion care a atentat împotriva Junorni şi a lui Piritoo, care a vrut s-o răpească pe Proserpina.

În lumea subpămînteană trăieşte şi orgoliosul Salmoneus, Regele Elidei, care a cerut pentru el onoruri divine, nefiind decît un simplu muritor, o urîtă rîmă a pămîntului...

Cîteva clipe înainte de a părăsi definitiv lăcaşul lui Pluton, văzui ceva înspăimîntător, groaznic, ca un gigantic monstru, nesfîrşit care voia să sfîşie omenirea întreagă. Vai! Vai! Vai!

Mă simţii transformat după aceea în acele infernuri atomice; Christosul Cosmic intră în mine şi eu mă pierdui în el...

Atunci, mulţimi de mame îmi aduseră copiii lor şi eu, plin de extaz exclamai "Lăsaţi copiii să vină la mine! căci a lor este Împărăţia Cerurilor!"

Corpul Cauzal odată transformat, cît mă simţii de fericit! După ce i-am binecuvîntat pe toţii acei fragezi copii, părăsii Regatul Mineral Scufundat şi pătrunsei victorios în Cerul lui Venus (Lumea Cauzală).

Aşa m-am întors în starea Principatelor pe care o pierdusem cînd, pe platoul central din Asia, am comis aceeaşi greşeală cu Contele ZANONI.

Greşeala respectivă fu, desigur, aceea de a cădea învins la picioarele paradisiace ale încîntătoarei frumuseţi feminine, de a bea licoarea din Mandragore, de a mînca merele de aur din Gradina Hesperidelor. Trebuii cu toate acestea, muncind apoi cu electricitatea transcendentă sexuală, să mă întorc pe Drumul pe care-l abandonasem altădată...

Această Lume Cauzală minunată sau Lumea Voinţei Conştiente, atît de citată de domnul Leadbeater, Annie Besant, Arthur Power, Rudolf Steiner, Helena Petrovna Blavasky etc... este culmea dragostei si a legii, aceasta este evident...

Fără îndoială, Cerul lui Venus nu aparţine timpului şi este dincolo de planul mental.

Este evident că substanţa AKASHICĂ, ca element natural şi Vibraţie sau TATTWA, constituie în sine fondul viu şi filosofal al Lumii de Cauzalitate Cosmică...

În această regiune, albastrul electric adînc străluceşte minunat ici, colo, aici jos, saturîndu-ne de o voluptate spirituală încîntatoare, de nedescris...

Este Lumea Cauzelor Naturale, ocean fără ţărmuri, fără margini... necontenita mişcare de valuri de acţiune şi consecinţă, flux şi reflux, din clipă în clipă.

Este evident că nu există cauză fără efect, nici efect fără cauză; orice acţiune este urmată de o reacţiune; din orice act se desprinde totdeauna o consecinţă... sau, mai degrabă, o serie de consecinţe.

Primii, în acea vreme a existenţei mele actuale, o informaţie obiectivă, demonstrată şi demonstrabilă...

EXEMPLU: Mă prezint, în plină adunare, înaintea oratorului unui anumit auditoriu: nu ştiu să iau poză, îmi vîr nasul unde nu trebuie, resping idei...

REZULTAT: conferenţiarul, un om din Lumea Cauzală -se retrage indignat... Acel conferenţiar, mai tîrziu, îmi comentă atitudinea cu alte persoane- şi aceasta se converti, în fapt, într-o întreagă serie înlănţuită de consecinţe.

Văzui, de asemenea, în Lumea Cauzală, viitorul pe care-l aşteaptă Pămîntul şi creaturile care trăiesc în aceasta lume fizică.

Îmbrăcat cu corpul cauzal, mă văzui curînd în holul unei gări...

Mişcarea Gnostică este un tren în mişcare, desigur... Cîţiva pasageri urcă la o staţie sau alţii coboară; rari sînt cei ce ajung la destinaţia finală...

Trebuii, după aceea, să mă scufund în infinitul spaţiu înstelat; aveam nevoie să fac cercetări în Amfiteatrul Ştiinţei Cosmice...

Surprins, mirat -căci încă nu pierdusem facultatea mirării- putui să percep ceva neobişnuit, ceva insolit cu ochiul lui Dangma sau "Ochiul lui Shiva".

Pământul apăru înaintea vederii mele spirituale, asediat de moarte de 12 giganţi imenşi, negri, sinistri, ameninţători... (Cele 12 Constelaţii Zodiacale, realizînd cristalizarea definitivă a KARMEI Mondiale).

Oamenii din alte lumi nu ignoră Marea Catastrofă care se va petrece şi se vor apropria, în navele lor, pentru a înregistra sau fotografia cataclismul.

Acolo este Apocalipsul Sfîntului Ioan, în plină desfăşurare; ciocnire a Lumilor. Vai! Vai! Vai!

Este oportun să citez în acest loc cîteva versete extraordinare din Coran.

"Printre semnele care trebuie să preceadă sosirea ultimei ore este că Luna se va diviza în două. Cu toate acestea, necredincioşii nu vor da nici o crezare la ceea ce ochii lor vor vedea".
(Este evident că nu poate fi în nici un caz vorba de o diviziune geologică sau fizică a satelitului nostru învecinat. Interpretaţi acestea în mod politic şi militar. Marile puteri îşi vor disputa Luna).

"Cînd se va suna trîmbiţa pentru prima dată,
Cînd Pământul şi munţii vor fi luaţi
De aer şi făcuţi fărîme dintr-o singură lovitură...
Cînd Cerul se va sfîşia şi va cădea în fîşii
Acea zi va fi ziua Inevitabilă".
(Ciocnire este termenul exact. Planeta Pământ se va lovi de o altă lume care se aproprie periculos).

"Ce lovitură! Va fi Ziua Judecăţii de Apoi
Cei ale căror opere trag greu în balanţă
Vor avea o viaţă plăcută. Cei ale căror opere vor fi uşoare
Vor avea drept lăcaş groapa arzătoare (Lumile Infernale)
Cînd Pământul se va cutremura, cu acest cutremur ce i se rezervă
Cînd va da afară morţii ce i se odihnesc în măruntaie
Omul se va pregăti să fie judecat.
Soarele va fi sfîşiat, stelele vor cădea,
Munţii vor fi puşi în mişcare şi vor sfîrşi prin a exploda pe pământ. Cerul va exploda în 1000 de bucăţi şi mările şi rîurile îşi vor amesteca apele.
Mormintele se vor deschide şi morţii vor învia.
Cei ce vor fi facut binele vor avea fericire fără de margini; dar cei damnaţi vor fi de asemeni Pedepsiţi fără măsură".

CAPITOLUL XXXVII

CERUL SOARELUI

Fapta lui Hercule, Eroul Solar, care urmează, este, desigur, extraordinara curăţire a faimoaselor grajduri ale lui Augias, regele Elidei, a carui fiica cunoscatoare a virtutilor planetelor, prepara din ele leacuri magice.

În aceste renumite Staule (reprezentare simbolica a propriilor noastre Adîncimi subconstiente, scufundate) care gazduiau nenumarate turme (aceste multiple agregate psihice bestiale care constituie Eul) si printre ele 12 tauri nevinovati alegorizînd Karma zodiacala, s-a acumulat murdaria de multe generatii.

Incontestabil, Hercule trebuia sa curete aceste grajduri într-o singura zi.

Vechile tradiţii care se pierd în noaptea secolelor povestesc că el reuşi acest lucru făcînd o gaură în zid şi deviind apoi cursul unui rîu pentru ca el să le inunde.

Această muncă insolită poate, deci, să se identifice cu Vărsătorul, Casa zodiacală a lui Uranus UR-ANAS, Focul şi Apele Primordiale -simbolizînd în mod clar curenţii sexuali ai organismului uman.

Uranus, ca prim Rege Divin al Atlantidei primitive, este regentul glandelor noastre sexuale.

Uranus, ASURA-MAYA, este într-adevăr primul revelator al destinelor Vieţii şi Morţii.

UR-ANAS este desigur cel care, Foc şi Apă primordiale, determină intrinsec primul cult LUNI-SOLAR al Androginei IO (IIIOOO...).

10 Pitar este Soarele.

MENES sau Mani este Luna.

"OM MANI PADRE HUM', ca Mantră cu imensă putere ezoterică, îşi are echivalentul în Zeii Soare şi Lună, din Sînul Lotusului Sacru, miraculos ivit din apele spermatice ale primei clipe.

Legenda secolelor spune că URANUS avu 45 de fii de la diferite femei şi că el avu, în plus, 18 fii de la TITAEA. Aceştia din urmă primiră numele colectiv de Titani, din cauza mamei lor.

Dacă adunăm separat fiecare dintre cantităţile cabalistice, vom obţine rezultatul următor: 45

4+5=9. Ermitul Tarotului, A Noua Sferă, SEXUL.

1+8=9 Arcanumul 18 al TAROTULUI este Apusul. El include de două ori Arcanumul 9; semnificaţia sa este: duşmani secreţi, oculţi, luptă subpămînteană în domeniile celei de-a Noua Sfere; ceea ce este întunecat.

URANUS este în mod evident Regele absolut al funcţiilor sexuale, Maestrul Noii Ere a Vărsătorului.

Cum TITAEA le întrecea în frumuseţe şi în virtuţi pe toate femeile, ea fu de asemenea, pusă în rîndul Zeilor. Ni s-a spus că credincioşii săi, recunoscători pentru tot binele pe care-l primiseră de la ea, o numiră Pămînt.

Trebuie să mărturisesc sincer şi fără ocolişuri, în numele adevărului, că a patra Muncă fu pentru mine grozav de uşoară; trebuii cu toate acestea să trec mai întîi printr-o încercare delicată.

Mă văzui într-un parc din oraş, pe cale să vorbesc cu o nobilă doamnă, cineva care a fost, fără nici o îndoială, o mare prietenă.

Ne aşezăm pe o bancă foarte aproape unul de altul, simţind o mare dragoste unul pentru celălalt. Pentru o clipă, părem îndrăgostiţi, dar...

Deodată, îmi amintii de Divina mea Mamă KUNDALINI! Atunci, deviai acest curent de Dragoste spre interior şi în sus, spre Adorabila mea Mamă.

În acel moment, exclamai, din toate puterile Sufletului meu: această dragoste este pentru Mama mea...

Astfel, Hercule a deviat cursul unui rîu pentru ca apele să inunde Grajdurile lui Augias (Fie ce acela care are urechi să audă, căci aici este Înţelepciune).

Indiscutabil, mă aflăm în măruntaiele minerale ale Soarelui, în Infernurile Solare.

Cît de curate îmi părură Lumile Scufundate ale Astrului -Rege! Infernuri, fără suflete pedepsite, fără demoni: Ce minune!

Este evident că Demonii nu ar putea niciodată să trăiască în măruntaiele vii al Soarelui Strălucitor; n-ar rezista puternicilor Vibraţii ale acestui Astru...

Cînd mă regăsii închis într-unul din acele simbolice grajduri ale lui Augias, eu îl găsii cu totul curat şi fără vreun animal de orice specie. Atunci, înţelesei...

Dorii să ies, dar uşa era ermetic închisă. "Sesam deschide-te!", strigai din toate puterile mele.

În acea clipă, uşile se deschiseră ca printr-o vrajă şi pătrunsei atunci într-un al doilea grajd; îl găsii la fel de curat ca primul; "Sesam deschide-te", strigai încă o dată; şi uşile deschinzîndu-se, intrai într-un al treilea grajd. Era evident le fel de curat şi de frumos ca şi primul.

"Sesam deschide-te!" strigai pentru a patra oară şi, cînd cea de-a patra uşă se deschise, trecui pragul unui strălucitor lăcaş Solar...

Ceea ce văzui, în adîncul Sanctuarului, fu pe cît de insolit, pe atît de neaşteptat. O, Zei! Aşezaţi acolo, pe tronul lor, mă aşteptau OSIRIS, ISIS, HORUS...

Înaintai pînă la ei şi posternîndu-mă îi adorai. În acea clipă, le simţii asupra mea binecuvîntările.

Trei aspecte ale fiinţei mele, dar "DERIVATĂ"; aşa am înţeles-o şi aceasta merită o explcaţie.

Unul dintre ritualurile noastre Gnostice ezoterice spune textual cele ce urmează:

Osiris (Arhi-Hierofantul şi Arhi-Magul, Monada noastră Particulară individuală), puternic împărat, răspunde fiului care te imploră.

ISIS (dedublarea lui OSIRIS, Duada Mistică, DEVI KUNDALINI).

Mamă prea demnă răspunde pelerinului care te imploră...

Ei mă primiră şi intrai victorios în Cerul Soarelui, în lăcaşul Puterilor, în Lumea BUDDHICĂ sau INTUI[IONALĂ.

Îmi recucerii atunci locul între acele Creaturi Divine, Glorioasă, stare de conştiinţă pe care o pierdusem altădată.

CAPITOLUL XXXVIII
CERUL LUI MARTE

A cincea muncă a lui Hercule, Eroul Solar, a fost vînătoare şi distrugerea păsărilor antropofage care, întunecate, locuiau în lagunele din Stymphale şi omorau oamenii cu penele lor din bronz pe care le aruncau ca pe nişte săgeţi mortale asupra victimelor fără apărare.

Această muncă este în intimă relaţie -în mod evident- cu Constelaţia Peştilor, casă a lui Neptun, Stăpînul Magiei Practice.

Indiscutabil, acele păsări antropofage sînt Harpiile pline de cruzime, citate de Virgiliu, poetul din Mantua.

Pentru binele Marii Cauze, pentru care noi toţi, Fraţii Mişcării Gnostice, sîntem pe cale de a lupta, voi transcrie acum cîteva paragrafe din Eneida.

"Ne apropriem de insulele Strophades care se găsesc în Marea Ionică şi unde locuiesc

mîrşavele Harpii (oribile vrăjitoare Dijne negre), monştri cu cap şi gît de femei care au fost foarte frumoase tinere, dar care sînt acum transformate în Furii şi al căror contact corupe, înjoseşte cînd sînt atinse. Execrabilul Selen le Conduce şi, înzestrate cu gheare lungi, ele au întotdeauna pe chip paloarea foamei".

"Infometaţi cum eram, nu întîrziarăm să le sacrificăm pentru a ne potoli apetitul cu ajutorul cărnii lor proaspete. Dar, cînd eram în punctul cel mai plăcut al ospăţului, harpiile (Vrăjitoarele) coborîră de pe dealuri croncănind ca nişte corbi şi bătînd din aripi şi îşi apropriară de hrana noastră gura dezgustătoare".

"Carnea se strică şi duhoarea infestă aerul. Crezurăm atunci că ne va fi imposibil să scăpăm şi ne schimbarăm locul, refugiindu-ne atunci lîngă una din acele grote îndepărtate de plajă. Dar, pentru a doua oară, cum ne pregăteam să mîncăm, după ce am sacrificat alţi viţei, acei monştri (acele păsări antropofage) reveniră şi ne izbiră din nou hrana noastră".

"Oamenii mei, plini de curaj, se pregătiră de atac, îşi armară arcul şi-şi luară suliţa pentru a extermina acele fiinţe atît de oribile. Dar pielea lor nu se lăsă străpunsă, din cauza bronzului, iar coastele lor erau invunerabile. Atunci, oribilul Selen spuse strigînd, în timp ce plana deasupra capetelor noastre:"

"Pentru ce vă războiţi cu noi, sminţiţilor? Zeii ne-au făcut nemuritori"

"Nu v-am jignit pe nedrept; aţi sacrificat multe vaci din cireada noastră".

Ca pedeaspă, vă voi arunca un blestem. Enea şi descendenţii săi vor pleca pe mare, rătăcitori, înainte de a găsi pămîntul pe care-l caută şi le va fi foame".

"Ei nu vor putea atinge zidurile noii lor cetăţi înainte de fi văzut -atît vor fi de înfometaţi- obligaţi de a-şi devora propriile mese".

"Aceste vorbe stranii ne umplură de consternare. Implorînd Zeii să îndepărteze de noi aceste ameninţări, părăsirăm acel trist pămînt şi ne îmbarcarăm din nou". Ne oprim aici cu aceasta insolita povestire ocultista si continuam acum cu explicatiile.

Vom lăsa acele Harpii abisale, surprinse în flagrant delict, au fost capturate prin diverse procedee.

Cîteva tradiţii antice spun: "Dacă punem pe pămînt foarfeci de oţel deschise în formă de cruce şi dacă aruncăm muştar negru în jurul acestui instrument metalic, orice vrăjitoare poate fi prinsă".

E de mirare cum anumiţi ocultişti cultivaţi ignoră că aceste vrăjitoare pot ocoli legea gravităţii universale.

Cu toate că ştirea ar putea părea ciudată, afirmăm foarte solemn că aceasta este posibil, dacă se pune corpul de carne şi oase în cea de-a Patra Dimensiune.

Nu este în nici un fel straniu că aceste FANTOME, cu ZANGANO-ul lor pus cu corpul fizic în a Patra Verticală (Hiper Spaţiul) pot levita şi călători în cîteva secunde în oricare loc din lume.

Este Evident că ele posedă formule secrete pentru a evada fizic din aceasta Lume Tridimensionala a lui Euclid în termeni strict ocultişti putem califica aceste Harpii întunecate de sînge, drept Djini negri, pentru a le diferenţia total de Djinii albi.

Organismul uman, pus în a Patra Dimensiune, în ciuda a tot ceea ce spune ştiinţa oficială, poate lua orice înfăţişare, poate să-şi schimbe forma...

Amintiţi-vă, iubiţi cititori, de execrabilul Selene şi de mîrşavele Harpii, zburătoare oribile din Insulele Strophades din Marea Ionică.

Într-o seară, puţin contează data, ziua sau ora, aşezat la picioarele zăbrălelor unei bătrîne închisori, studiam o operă ezoterică.

Soarele se ascundea în vîlvătăile roşii ale apusului şi lumina veselă dispărea încet.

Deodată, se petrecu ceva insolit: aud lîngă mine o cascadă de rîs răsunătoare, sarcastică, batjocoritoare, profund feminină...

Este vorba de una din acele păsări antropofage care locuiesc pe lacul Stymphale; o fantomă, o vrăjitoare de rău augur, o femeie din Sinistrele Sabaturi.

Perversa fuge şi se ascunde în înspăimîntătoarele întunecimi ale Lumilor Infernale...

Astfel începe coborîrea mea neînfricată în măruntele vii ale regatului mineral Marţian scufundat.

Înainte de a urca este indispensabil de a coborî; aceasta este Legea. Fiecare înălţare este precedată de o înspăimîntătoare şi grozavă umilire.

Sarcina mea, în întunecatul Tartar, fu, desigur, să anihilez în mine însumi, aceste elemente vrăjitoreşti infra-umane, acele păsări de rău augur.

Cu toate că acestea ar părea de necrezut -pentru ceea ce are ştirea neobişnuit- toate fiinţele umane -şi este grabnic să o ştim- fără excepţie poartă în străfundurile lor, mai multe elemente vrăjitoreşti.

Aceasta înseamnă că există în lume mulţi oameni care, fără să o ştie, practică inconştient Magia Neagră.

Indiscutabil, chiar Sfinţii din toate religiile suferă nespus cînd se AUTO-DESCOPERĂ; ei pot atunci să verifice prin ei-înşişi, crudul realism al acestor elemente neomeneşti pe care sînt, în mod

evident, obligaţi să le elimine din Psyche-ul lor.

Orice Adept, Mistic sau Sfînt, atîta timp cît nu a murit radical în toate şi în fiecare dintre cele 49 compartimente ale Subconştientului, este mai mult sau mai puţin negru.

Aici este unul din marile motive pentru care nu este iertat să condamni pe cineva. “Fie ca acel ce se simte liber de orice păcat, să arunce prima piatră.”

În acea vreme din viaţa mea, am fost atacat nemilos, cu neîncetare, de sinistrele păsări care locuiesc în lagunele lacului Stymphale.

În Saloanele “VRĂJITE” din întunecatele Sabaturi, din Infernurile Marţiene, descoperii, mirat, mulţi fraţi ai cărării pietroase.

Era vorba de “Agregate Vrăjitoreşti”, ignorate de personalităţile lor omeneşti, este evident.

Muncile mele în abisurile minerale ale lui Marte o dată încheiate, urcai victorios în al Cincilea Cer, Lumea lui Atman, Lăcaşul Iradiant al virtuţilor.

Astfel m-am întors în Cerul lui Marte; îmi recucerii atunci locul printre acele fiinţe sublime, poziţie Divină pe care o pierdusem altădată.

Obiectivul muncilor mele în Infernurile Marţiene fusese atins. Elementele neomeneşti odată eliminate din Psyche-ul meu, conştiinţa mea se regăsea liberă...

Cătuşele intelectuale fuseseră eliminate şi conştiinţa mea odată eliberată în afară oribilei temniţe mentale în care fusese atît de mult timp închisă, reuşise să fuzioneze, să se amestece cu ATMAN, Inefabilul, cu Fiinţa mea Reală.

Ah! Dacă oamenii ar înţelege ce este temniţa intelectului! Dacă ar înţelege că trăiesc prizonieri în închisoarea mentalului!

În Cerul Marţian, departe de trup, de sentimente şi de mental, în stare de fericire, mergeam în mod conştient, asemenea unei păsări strălucitoare, antiteză radicală a celorlalte sinistre pasari din lagunele din Stymphale.

În acele momente de beatitudine fermecătoare, trebuii să trec pe lîngă numeroase opere simbolice, structurate pe fier pur.

Este regiunea lui ATMAN, inefabilul, Lumea realismului cel mai crud, dimensiunea matematicii.

Noi nu percepem niciodată, în lumea tridimensiunală a lui Euclid, un corp solid în mod integral, unitotal; vedem numai, în mod subiectiv, unghiuri, suprafeţe etc...

Dar în strălucitoarea regiune a lui ATMAN, percepem nu numai corpurile solide în mod integral, dar şi pe cele hipersolide, inclusiv cantitatea exactă de atomi, care în întregul lor, constituie totalitatea oricărui corp.

Indiscutabil ne bucurăm în mod real, în Cerul lui Marte, de percepţia obiectivă cea mai completă.

Cît de fericit mă simţeam, în acele regiuni de nesfîrşite bucurii!

Totuşi, viaţa nu este numai sărbătoare! există, de asemenea suferinţe, aceasta tu o ştii...

Sediul Judecăţii Cereşti, unde este administrată “Justiţia Obiectivă”, intervine întotdeauna.

Într-o zi fericită, în Lumea lui ATMAN, un Judecător al Legii KATANCE (KARMA Superioară) vine la mine.

Se aşeză la o masă, iar eu, cu mult respect şi veneraţie, trebuii să răspund la plîngerile făcute împotriva mea: “Aţi criticat mulţi oameni în cărţile dumneavoastră”, spuse Ierarhul. “Am o fire combativă”, îi răspunsei eu insistent. “Sînteţi condamnat la 7 zile de închisoare” (Aceasta fu sentinţa).

Trebuie să mărturisesc, sincer şi fără ocolişuri, că am fost puţin cinic, ascultînd sentinţa.

Această întrebare mă făcu să mă gîndesc la un caz poliţist stupid, precum cel al unui băiat certîndu-se cu cineva de vîrsta sa şi care este pus cîteva ore în închisoare.

Totuşi în plină îndeplinire a sentinţei, simţii că pedeapsa era grozav de dureroasă.

Şapte zile în temniţa planului mental şi aceasta după ce m-am emancipat de ea... Şapte zile simbolice de amărăciune, în înspăimîntătoare închisoare a intelectului... Vai! Vai! Vai!

CAPITOLUL XXXIX
CERUL LUI JUPITER

Aproape alăturată de strălucitoarea Constelaţie a Peştilor se află aceea a Taurului care este, indiscutabil, în legătură intimă cu munca ezoterică transcendentă “Prinderea Taurului din Creta”.

Acesta fusese dat lui Minos de Zeul Neptun ca el să-l ofere ca sacrificiu; dar Regele lacom, îl păstră, pe nedrept, pentru el şi, ca urmare a acestui fapt, animalul deveni îngrozitor şi ameniţător, terorizînd întreaga ţară.

Legenda secolelor spune că Hercule, Eroul Solar, obţinu astfel uşor permisiunea de a pune mîna pe el, de a-l înlănţui şi de a-l tîrî prin mare pînă la Micene.

Este indiscutabil că munca relativă la Infernurile Jupiteriene îşi găseşte deplina alegorie în a şasea vitejie a lui Hercule.

Nu e de prisos să amintim în aceste aliniate pe cel dintîi Jupiter al Teogoniei greceşti. Tată al tuturor Zeilor, Stăpîn al Universului şi frate al lui Uranus, UR-ANAS, adică Foc şi Apă primitive; căci se ştie, după clasici, că în Panteonul grecesc figurează 300 de Jupiteri.

Sub celălalt aspect al său de Iov sau IOD HEVE, el este Iehova Masculul şi Femelă sau Androginii şi ELOHIMI colectivi ai cărţilor Mozaice, ADAM-KADMON al Kabaliştilor, LACHO sau INACHO al Anatoliei care este, de asemenea, BACCHUS sau DYONISIOS al Fenicienilor continuatori ai Teogoniei primitive a lui Sanchoniaton.

Caracterul, totdeauna atribuit lui Jupiter, de "Venerabil Tată al Zeilor", în calitate de "Bărbat Ceresc", dădu loc la un număr copios de nume tipic nordice, ca acela de HERRMAN şi HERR-MANAS sau HERMES, literal "Bărbat Divin" sau "Domnul Bărbat", Alcides sau Cidul, precursor teogonic al tuturor Cid-urilor noştri preistorici din Romancero.

Indiscutabil, Jupiter, în Punjab şi Registan, este HARI-KULAS sau Hercule, Domnul Solar, "Prototipul Rasei Soarelui", HARI-MUCK din Caşmir adică Soarele la orizontul vieţii.

Jupiter sau 10-PITAR sau Tatăl lui 10 este Spiritul Divin al Străvechii turme de creatori care, reîncarnîndu-se în corpuri de sex opus, făcu loc fabulei greceşti a iubirilor lui Jupiter cu Fecioara I0 (III000) care a fost transformată în viţea cerească sau Vacă Sacră a Orientalilor pentru ca ea săscape de mînia Junonei.

Jupiter şi vaca sa 10 (11110000) ne dau înţelesul unui alt număr de nume arhaice, ca Herion sau Ferion -cel ce mîna vacile Hiperion Bosfor, literalmente: "Cel ce mîna Vaca", la fel cu Gautama, BUDDHA.

Astfel, armatele Domnului sau ELOHIM, Jupiter, se află simbolizate de Hierograma Sexuală 10 (11110000); este evident că ei au duzine de nume în fiecare limbă şi vreo sută sau o mie de mituri, pentru fiecare dintre toate aceste nume, în respectiva limbă.

Toată această legiune inefabilă de Fiinţe Divine, toţi aceşti ELOHIM constituie, în ansamblul lor, Zeul unic şi FĂRĂ NUME al Tartezienilor, autenticul Jupiter sublim al vremurilor antice.

Această tematică transcendentală fiind dezvoltată cu multă grijă, putem deduce solemn cele ce urmează: Cerul lui Jupiter este Lăcaşul ELOHIMILOR, NIRVANA.

Acei credincioşi ai Cărării care, ajungînd la cea de-a Cincea Iniţiere a Focului, aleg drumul în spirală, vor intra în Nirvana...

Dezvoltarea integrală, este lucrul diferita. Trebuie să mărturisesc, sincer şi fără ocolişuri, în numele Adevărului, că tot aici a fost aspiraţia mea cea mai mare.

Deplina dezvoltare a tuturor posibilităţilor mele Superlative, Nirvanice, în toată prezenţa Fiinţei mele Cosmice, aceasta fu aspiraţia mea.

Totuşi, este indiscutabil că înainte de a urca, trebuie mai întîi să coborîm. Orice înălţare este totdeauna precedată de o îngrozitoare umilire.

Sarcina ce trebuie în mod real realizată -a urma în succesiune logică simbolismul Taurului din Creta- îmi păru, în sine, îngrozitoare.

În acea vreme a actualei mele existenţe, multe tentaţii sexuale mă luau cu asalt, fără încetare în întunecosul Tartar.

Cum mă AUTO-EXPLORAM psihologic, descoperii faimosul taur din Creta în străfundurile cele mai adînci ale propriului meu mental.

Îl văzui, da, negru, neobisnuit, gigantic, ameninţător, înzestrat cu coarne ascuţite...

El se exprima evident în Psyche-ul meu prin puternice elanuri sexuale, pasionale, necugetate.

A fost grabnic să înlănţuiesc fiara întunecată; a fost indispensabil să o dezintegrez, să o transform în pulbere cosmică...

Fără îndoială, am fost asistat de Divina mea Mamă KUNDALINI, şarpele ignic al puterilor noastre Magice.

Acel mare eveniment cosmic fu celebrat printr-o sărbătoare, în minunatul Templu al lui Jupiter.

Atunci, Regi şi Preoţi ai Naturii, îmbrăcaţi în purpura sfîntă, îmi urară bun venit.

Astfel mă reîntorsei în Cerul lui Jupiter, la Lăcaşul Dominaţiilor, la fericire Nirvanică...

Îmi recucerii în acest fel -eliminînd elemente infra-umane- locul meu printre acei inefabili Ierarhi, stare de conştiinţă pe care o pierdusem altădată cînd am comis greşeala de a mînca fructul oprit, pe Platoul Asiei Centrale. Sînt de atunci aproape un milion de anit.

CAPITOLUL XL
CERUL LUI SATURN

Cea de-a şaptea muncă a lui Hercule, Eroul Solar, este prinderea următoare a iepelor lui Diomede, fiul lui Marte şi rege al poporului războinic, Bistonienii, care îi omorau şi îi mîncau pe naufragiaţii care ajungeau pe ţărmurile lor.

Hercule şi tovarăşi săi nu reuşiră să pună mîna pe acele animale feroce decît printr-o luptă crudă împotriva Bistonienilor (care cu Diomede, alergaseră să-şi apere proprietăţile) împotriva

învingătorilor, Regele fiind dat drept nutreţ acelor femele antropofage.

În Infernurile Saturiene, trebuii să capturez şi să distrug iepele lui Diomede, elemente pasionale infraumane profund scufundate în propriile mele abisuri inconştiente...

Animale Simbolice legate de apele spermatice ale primei clipe, totdeauna dispuse să-i devoreze pe cei ce au eşuat...

În acea perioadă din viaţa mea, am fost atacat fără încetare în Tartar-ul întunecat.

Adepţii răutăcioasei magii atlante hotărîră să lupte cu mine cu o ferocitate nemaiauzită şi trebuii să mă apăr cu curaj.

Doamne nubile, adorabile, frumuseţi maligne fermecător de periculoase, mă asaltară din toate părţile.

Indiscutabil, în Infernurile Saturniene, experimentăm, trăim, retrăim groaza Atlanţilor...

Hercule, după cum spune Aelianus (Mai multe Istorii, Cartea V, capitolul 3), "curăţă Pământul şi mările de toate felurile de monstruozităţi dacă nu de monştri, învingîndu-l pe necromantul BRIAREO, cel cu o sută de braţe, într-una din celebrele sale munci sau triumfuri asupra magiei rele atlante care pusese stapînire pe întregul Pământ".

Hercule, adevăratul Krishna Aryen din Mahabharata, presimţimd catastrofa finală Atlantă care era aproape şi, cu ea, dispariţia Divinei Grădini a Hesperidelor -transplantă pretutindeni unde se putea- adică în Punjab, Asia Minoră, Siria, Egipt, Grecia, Italia, Germania, Insulele Britanice, Spania, Mauritania şi chiar America (sub numele de Quetzalcoatl -Şarpele alb luminos) arborele simbolic iniţiatic care ar salva toate aceste ţări de catastrofă.

Se află totuşi scris "Din toţi copacii din Grădină, vei putea să mănînci, dar nu vei mînca din copacul ştiinţei binelui şi a răului, căci în ziua în care-l vei mînca, vei muri".

Vazînd bariera de netrecut pentru om, a fructului oprit pe care o reprezintă oceanul, Hercule, plin de o titanică revoltă, îşi întinse arcul spre Soare -ca şi cum ar fi fost vorba să-l rănească- pentru a-l reţine în cursa sa rapidă spre ocean, unde se ducea să se înmormînteze şi unde el nu putea să-l urmeze; dar Zeul Apollon îi porunci să fie liniştit şi răbdător, căci nu se poate realiza Marea Operă, Magnus Opus, decît cu o nesfîrşită răbdare -şi, drept recompensă îi oferi un Vas de Aur- Sfîntul Graal. strălucitor simbol veşnic al UTER-ului sau YONI feminin...

Este indiscutabil că Săgeata lui Hercule nu e nimic decît Piatra Magnes, PHALLUSUL sau lancea lui Longinus, Centurionul roman, aceea cu care el răni coastele Domnului, însăşi Sfînta Lance cu care Parsifal, graţie puterii ei secrete, vindecă rana pe care o avea Amphortas într-o coastă.

Îl învinsei -graţie miraculoaselor puteri ale acestor relicve venerate -pe Regele Bistonienilor în lupte Crîncene- precum Cavalerii Graalului Negru, KLINGSOR, EGO-ul animal...

Această muncă saturniană în lăcaşul lui Pluton odată sfîrşită, am fost transportat în EIDOLON, de pe "Pământul Solar" al Hiperboreenilor...

Aceasta este insula Avallon, regiunea magică "Djină", unde locuiesc Zeii Sfinţi. Insulă sublimă a lui Apollon, pămînt neclintit, în mijlocul oceanului marii vieţii libere în mişcarea sa.

Ah! Dacă Împăratul Frederic în Evul Mediu ar fi realizat în sine-însuşi Misterul Graalului, Misterul Hiperborean... Este neîndoios că atunci, copacul uscat al Imperiului ar fi înflorit din nou, în mod splendid. Este evident că Regatul Graalului ar fi apărut iarăşi, minunat, în interiorul Imperiului Roman Sacru...

Cărarea vieţii este alcătuită din urmele copitelor calului morţii... Nu este posibil să realizezi în tine-însuţi Misterul Graalului, fără să fi fost judecat înainte în Vasta Sală a Adevărului Justiţiei... Nu este posibil sa realizezi în tine însuti Misterul Graalului fara ca înainte inima defunctului sa nu fi fost cîntarita pe talerul Balantei care poarta Adevarul Justitie. Nu este posibila Auto-realizarea interna a fiintei fara a fi fost declarat mort în sala Adevarului-Justitie

Legenda secolelor povesteşte că mulţi Iniţiaţi călătoriră în trecut pînă la ţara Fratelui Ioan -Pământul Solar- pentru a primi anumită consacrare Ezoterică, magică, foarte specială...

Aceşti "Fraţi ai Ordinului -Ioan", din Insula lui "Apollon Solar", au murit.

Nu este deci nimic ciudat în faptul că a trebuit şi eu să călătoresc pînă la "Pământul de Lumină" sau "Pământul Solar".

În gloriosul hol al Sanctei Saturniene, înaintea fiinţelor regale, trebuii, aşezat, să răspund anumitor întrebări: Zeii Sfinţi însemnară aceasta într-o carte mare...

În acele clipe mistice, cîteva amintiri se iviră în toată prezenţa FIIN[EI mele cosmice.

Ah!... Fusesem acolo, înainte, în acelaşi loc Sfînt, înaintea Tronurilor Venerabile... sînt de atunci multe milioane de ani, în vremea Continentului "MU" sau Lemuria.

Mă întorceam acum victorios, după ce suferisem mult. Vai! Vai! Vai!

O dată ce am indeplinit indispensabilele formalităţi ezoterice, ieşii din Vestibul şi intrai în Templu...

Indiscutabil, Templul lui Saturn, pe "Pământul Solar", "Djina" regiunilor septentrionale, era plin de adînci întunecimi...

Este evident că Soarele şi Saturn îşi alternează munca în conducerea lumii.

Şi văzui Tronurile şi ei se aşezară... Ingerii Morţii se duceau şi veneau ici - colo, pretutindeni.

Oameni Divini sosiră la Templu: ei veniră din diferitele locuri ale Insulei Fermecate, situată la celălalt capăt al lumii.

"THULE ultima a Sole nomen habens" "Ajryanem-Vaejo", ţara Septentrională a vechilor Perşi unde este magic situat Palatul Regelui Arthur, ca Mitgard, strălucitorul lăcaş sacro-sanct al "As-ilor", inefabilii Stăpîni ai Nordului...

"O, Maat, iată că sosesc în faţa ta! Lasă-mă deci să-ţi contemplu frumuseţea strălucitoare! Priveşte, braţul mi se ridică în adoraţia numelui tău sacrosanct!

O, Adevăr -Justiţie, ascultă! Sosesc în aceste locuri unde nu sînt copaci, în care pămîntul nu face să răsară plantele...".

Figura scheletică a Zeului Morţii pe estrada Sanctuarului, îmi întări inima, pe balanţa Justiţiei Cosmice, în faţa Omenirii Divine.

Acest Verb al Puterii, înaintea fiinţelor strălucitoare, îmbrăcate cu Corpurile Glorioase ale KAM-UR, mă declară "MORT".

Se vedea pe solul Sanctuarului, un sicriu simbolic în care îmi apărea cadavrul.

Astfel, am revenit în Cerul lui Saturn, în PARANIRVANA, lăcaşul Tronurilor.

Astfel, recucerii acea stare ierarhică pe care o pierdusem altădată, cînd am comis grava greşeală de a mînca mere de aur din Grădina Hesperidelor...

După acestea, trecui prin Ceremonia Morţii; revenind acasă, găsii o situaţie neobişnuită.

Văzui afişe funerare pe pereţii locuinţei mele, care îmi anunţau moartea şi invitau la inhumarea mea.

Cum trecui pragul, văzui, cu o mirare mistică, un sicriu de culoare albă şi foarte frumos.

Este evident că în această cutie funerară zăcea cadavrul meu inert şi complet rece...

Multe rude întristate plîngeau şi hohoteau cu amărăciune în jurul acelui sicriu.

Flori plăcute îmbălsămau cu parfumul lor atmosfera acelei încăperi. Mă apropriai de mama mea care, în acel moment, uda batista cu lacrimile sale.

Îi sărutai mîinile, cu nesfîrşită dragoste şi exclamai: Îţi mulţumesc, O, Mamă,, pentru corpul fizic pe care mi l-ai dat; acest vehicul mi-a folosit mult; a fost, desigur, un instrument minunat, dar totul în viaţă are un început şi un sfîrşit.

Ieşsind din acea locuinţă planetară, hotărîi, fericit, să plutesc în Aura Universului...

MA vAzui preschimbat într-un copil, fără EGO, lipsit de elementele subiective ale percepţiilor...

Pantofiorii mei de copil nu-mi părură frumoşi; vrui, timp de o clipă, să mi-i scot, dar îmi spusei după aceea: El mă va îmbrăca cum va vrea...

În absenţa intelectului plictisitor, care nu face pe nimeni fericit, exista în mine numai sentimentul cel mai pur.

Şi cînd îmi amintii de bătrînul meu tată şi defratele meu German îmi zisei: ei au murit deja...

Şi amintindu-mi de toţi acei întristaţi pe care îi lăsasem în dureroasa vale a SAMSAREI, exclamai: "Familie? Care? Nu mai am familie". Cum mă simţeam cu totul dezincarnat, mă îndreptai, cu intenţia de a ajunge la un loc îndepărtat unde trebuia să-i ajut pe alţii...

În acele momente de încîntare mistică, îmi spusei: nu voi reveni să iau un corp fizic mult timp de aici înainte...

Simţii după aceea că faimosul ANTAKARANA, Cordonul de Argint, Firul Vieţii, nu era încă tăiat; trebuii atunci să revin la Corpul Fizic pentru a continua lupta aspră de fiecare clipă...

CAPITOLUL XLI
CERUL LUI URANUS

Legenda nenumăratelor secole spune că Enea, troianul mulţumit, se aşeză cu Regele Evandros şi cu venerabili senatori, la masa ospăţului.

"Sclavii îi serviră cu cărnuri de toate felurile şi îi turnară vinul dulce; cînd ei îi împliniră dorinţele de a mînca şi de a bea, Regele Evandros explică oaspeţilor săi că această ceremonie în onoarea lui Hercule pe care ei sfîrşeau să o celebreze la sosirea lor, nu avea nimic dintr-o superstiţie, că era pur şi simplu un ritual care era datorat Zeului, căci, "pe aproape se găsea locul uneia dintre cele mai mari fapte ale sale, peştera unde el omorî pe hoţul Cacus".

"În primul plan se vede un pămînt uscat enorm acoperit de pietre, care păreau să fi fost răsturnate de un cutremur de pămînt.

Dedesubtul lor era deschiderea ce ducea la ascunzişul unde se refugiase Cacus şi unde fiul lui Jupiter îl încolţi, aruncîndu-i acolo pietre mari şi trunchiuri, ca pedeapsă pentru a fi încercat să-i fure cirezile".

După această explicaţie dată de Regele Evandros, un cor de adolescenţi intonă elogiul lui Hercule şi a faptelor sale de vitejie.

"Se enumerară toate muncile sale: cum el a sugrumat Hidra din Lerna, cum îl ucise pe Leul din Nemeea şi cum îl scoase din întuneric la Lumină pe cîinele infernal Cerber... (instinctul sexual care trebuie să ne ducă la eliberarea finală)."

"Cînd aceste cîntece, şi ceremonii luară sfîrşit, bătrînul Rege, mergînd cu paşi înceţi din cauza vîrstei sale, se îndepărtă spre orasul Palantia unde era tronul său şi el mergea sprijinit de doi tineri: Palante, fiul său, şi Enea".

"În timp ce mergeau toţi trei, ei aveau grijă să întreţină conversaţia: Regele îi explică lui Enea că numele de Latium unde se înalţă cetatea sa venea din timpurile îndepărtate în care Cronos, Tatăl lui Jupiter, se refugie în acel loc pentru a fugi de duşmanii care-i apărau cauza fiului său, cînd acesta îl detronase".

"Atunci, începu Epoca de Aur care a fost urmată de Epoca de Fier, cînd predominau turbarea războiului şi furia de a poseda.

[ara începu să fie năpădită de oameni de diferite proveniențe. Tot mergînd, Evandros îi arătă lui Enea pădurea şi locurile unde ar trebui să se petreacă în viitor, gesta Noii Rome.

Locul unde impetuosul Romulus va realiza faptele sale de vitejie; Capitoliul, acum loc acoperit cu aur şi staui de marmură -atunci luminiş al unei păduri pline de tufişuri şi spini, şi stînca Tarpeeană de unde justiţia romană îi arunca pe cei ce sînt trădători ai patriei.

Ruine împrăştiate arătau acolo monumentele unor alte vremi şi cîteva pietre ridicate de Janus, altele de Saturn şi dădeau numele la 2 locuri: Saturnism şi Janicul".

Toate acestea sînt textual luate din Eneida lui Virgiliu, Poetul din Mantua, bunul Maestru al Florentinului Dante.

IIisus Marele Kabir fu crucificat între doi tîlhari, unul la dreapta, iar altul la stînga sa. AGATO, hotul cel bun din interiorul nostru fură Hidrogenul Sexual SI-12 din organele creatoare, în scopul evident de a cristaliza Spiritul-Sfînt, Marele Consolator din interiorul nostru, aici şi acum.

CACOS, hoţul cel rău, ascuns în întunecata peşteră a Infraconştiinţei umane, jefuieşte cu perfidie centrul sexual al organismului, pentru satisfacerea brutalelor pasiuni animalice…

Crucea este un simbol sexual surprinzător, minunat, formidabil. Bara verticală este masculină, bastonul orizontal este feminin. În încrucişarea celor două se găseşte cheia oricărei puteri.

Lingam-ul negru pus în Yoni feminin formează o cruce. Aceasta o ştiu bine Divinităţile şi oamenii.

Putem şi chiar trebuie să fundamentăm, ca un corolar, postulatul următor: AGATHOS şi CACOS, crucificaţi pe Muntele Golgotha, la dreapta şi la stînga Marelui Kabir, sînt o alegorie emfatică a TANTRISMULUI ALB şi a TANTRISMULUI NEGRU; buna şi reaua Magie a Sexului...

Biblia, de la Geneză la Apocalipsă, nu este decît o serie de anale istorice a Marii Lupte dintre complicii lui AGATHOS şi cei ai lui CACOS, Magia Albă şi Magia Neagră. Adepţii Cărării Drepte, Profeţii şi cei ai Stîngii, Leviţii...

Trebuii, în abisurile lui URANUS, să-l prefac pe hoţul cel rău în pulbere cosmică, pe întunecatul CACOS, cel care prăda Centrul Sexual al maşinii mele organice, pentru urîta satisfacere a pasiunilor animalice...

Îmi amintii, pătrunzînd în Vestibulul Sanctuarului, că fusesem acolo, înainte... în timpurile străvechi...

Văzui cu ochiul lui SHIVA, diverse mişcări tantrice ale Vărsătorului în viitor, printre care reieşea poporul gnostic ale cărui steaguri pluteau, victorioase, asupra tuturor ţărilor de pe Pămînt.

Indiscutabil, URANUS, VĂRSĂTOR, este Sexul Magic, Revoluţionar sută la sută.

Astfel intrai din nou în cercul lui URANUS; în MAHAPARANIRVANA, lăcaşul HERUVIMILOR.

Astfel, recucerii acea stare strălucitoare de conştiinţă pe care o pierdusem altădată cînd am căzut, învins, la picioarele minunatei Eve a Mitologiei Ebraice

---

CAPITOLUL XLII
CERUL LUI NEPTUN

A noua Muncă a lui Hercule, Eroul Solar, este indiscutabil foarte complexă, cucerirea Centurii Hyppolitei, Regina Amazoanelor, aspectul psihic feminin al propriei noastre naturi interioare...

El se îmbarcă împreună cu alţi eroi legendari şi trebuie să se lupte mai întîi cu fiul lui Minos (Magii Negri) cu duşmanii Regelui Lycos după aceea, al cărui nume exotic ne aminteşte de analogia dintre lup şi lumină; (este deci vorba aici de Stăpînii Karmei, cu care noi trebui să negociem) şi în cele din urmă, cu Amazoanele (teribile femei ispitoare) împinse de Hera. Cu toate că Hyppolita a consimţit să-i cedeze centura sa, în mod paşnic, totuşi, Regina, fu inutil sacrificată de brutalitatea masculină ce pretinde să pună mîna cu violenţă pe înnăscuta sa virtute.

Acea minunată centură, analogă celei a lui Venus, şi emblemă a feminităţii, îşi pierde întreaga semnificaţie şi întreaga sa valoare cînd este despărţită de posesoarea ei legitima; Dragostea şi nu Violenţa îi face deci cu adevărat semnificativă şi valabilă cucerirea...

Zeul Neptun mergînd de-a lungul coastelor Continentului Atlant -acum scufundat în apele

tumultoase ale Oceanului care îi poartă numele- zămisli, spun tradiţiile, mai mulţi copii cu o muritoare.

Totul, lîngă insula unde el locuia, era întins, dar, în mijlocul cîmpiei, era o vale foarte specială şi în centrul ei un mic munte, la o distanţă de 50 de stadii de plaja nisipoasă...

Pe acel munte, sălăşluia una dintre Marile Fiinţe născute pe pămînt numită Evenor, care zămislise, cu femeia sa Leucipe, o singură fată: Clitone.

Cum părinţii Clitoniei muriseră, Neptun se căsători cu ea; el locuia pe o colină pe care o încojură cu mai multe şanţuri de apă dintre care, spune legenda secolelor, 3 veneau din mare şi erau echidistante faţă de ocean, ridicînd astfel un zid în jurul dealului care îl făcea de necucerit şi inaccesibil.

Acea Clitone sau Minerva -Neith ridică Athena, în Grecia, şi Sais în faimoasa Deltă a Nilului.

Atlanţii, în memoria acestor lucruri, ridicară minunatul Templu al lui Neptun şi Clitone.

În acea SANCTA, au fost depuse corpurile celor 10 Fii (cifră simbolică magică).

Nu putem lăsa studiul numărului 10, fără a trata Bliblica obligaţie a Dijmei -la care s-a supus însuşi Abraham, în mod voluntar- referitoare la Regele Iniţiat Melchisedek.

Urmărind ceea ce povesteşte Capitolul XIV al "Genezei": "Regele Sodomei ieşi pentru a-l primi (pe Abraham) ... atunci Melchisedek, regele Salemului, care era preot al Dumnezeului cel Preaînalt, aduse pîine şi vin şi, binecuvîntîndu-l, zise: Binecuvîntat fie Abraham de Dumnezeul cel Preaînalt, Stăpînul cerurilor şi al Pămîntului; şi binecuvîntat fie Dumnezeu Preaînalt care i-a dat pe duşmanii tăi în mîinile tale. Şi Abraham îi dădu Dijma din toate". Sub aspectul său EXOTERIC sau public, obligaţia dijmei, în legislaţia evreiască, este datoria universală pe care toţi fraţii Cărării o au de a contribui fidel cu o parte din veniturile lor (care nu trebuie să fie inferioară Dijmei) în mod liber ales de ei, după cum judecă ei mai oportun şi mai eficace, pentru a susţine Cauza Adevărului şi a Justiţiei.

Sub aspectul său EZOTERIC sau secret, Dijma simbolizează balanţa plăţilor în sfera lui Neptun.

Este indiscutabil că aici trebuie să ne încheim socotelile cu duşmanii Regelui Lycos (Stăpînii KARMEI).

Este neîndoios că noi toţi l-am ucis pe Zeul Mercur, Hiram, şi nu este posibil să îl reînviem în noi-înşine, fără să fi plătit înainte delictul abject.

În consecinţă, Dijma este, în cele din urmă, un complement practic şi necesar al principiului dinamic care emană din studiul profund al celei de-a 10-a Porunci adică:

"A-l considera ca Izvor şi Providenţă spirituală a întregului Centru Interior şi Divin al vieţii noastre pe YOD cel misterios, care se ascunde în mijlocul Deltei Centrale a Sanctuarului Fiinţei noastre."

Cuvintele evanghelice ale lui Matei (VI, 20) luminează acest aspect al Dijmei. "Dar faceţi-vă averi în Cer... căci unde se găseşte comoara voastră, acolo vă este inima".

Capitolul III din "Malachi" spune acestea: "Aduceţi toate Dijmele voastre la Alfoli şi ca să fie hrană în casa mea şi puneţi-mă la încercare cu acestea, să vedeţi dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului şi voi vărsa asupra voastră binecuvîntări din belşug".

Căutăm, săpînd adîncile măruntaie ale lui AVERNUS, muncind intens în cea de-a noua Sferă, căutăm cu nesfîrşită rîvnă Comoara Cerului, Lîna de Aur a anticilor...

Fiii lui Minos, Adepţii Mîinii Stîngi, Leviţii dintotdeauna, iritaţi mă atacau fără încetare în îngrozitoarele abisuri Neptuniene.

Aspiram, în timpul luptei aspre, să cuceresc Centrura Hyppolitei; dar, Amazoanele, împinse de Hera, mă asaltau fără odihnă cu subtile farmece abisale.

Într-o noapte, puţin contează data sau ziua sau ora, am fost transportat la Castelul lui KLINGSOR, situat exact în Salamanca în Spania...

Nu e de prisos să amintesc acum, cu o anumită insistenţă că Salonul Vrăjitoriei exista în acel vechi castel citat de Wagner în "Parsifal".

Ceea ce văzui atunci în lăcaşul acelor Harpii a fost desigur, înfiorător.

Întunecatele şi înspăimîntătoarele vrăjitoare ale salvatelor sinistre mă atacau de mai multe ori, în interiorul acelui castel, dar mă apărai cu curaj, cu spada înflăcărată...

Bătrînul meu prieten, îngerul Adonai -care are un corp fizic pentru moment, trebui să mă întovărăşească în această aventură.

Nu erau zadarnice "elucubraţiile" acelor mari vizionari ai Astrului care se numiră Alchimişti. Cabalişti, Ocultişti, etc... Ceea ce vedeam în acea vizuină era, desigur, înspăimîntător...

Îmi scosei de mai multe ori din teacă spada înflăcărată pentru a arunca flăcări asupra lăcaşului fatal al necromatului KLINGSOR.

Adonai şi cu mine ne apropriarăm în mod neobişnuit de acele spectre care puneau masa pentru ospăţ.

În zadar, străpunsei cu spada, pieptul uneia dintre vrăjitoare; ea rămase impasibilă; indiscutabil, trezită de rău şi pentru rău...

Am vrut, în mod evident, să fac să cadă în ploaie focul cerului asupra oribil Alcazar.

Făcui eforturi suprme; simţii că leşin; îngerul Adonai, în acea clipă, se aproprie de fereastră ochilor mei, pentru a vedea ceea ce se petrece în interiorul meu.

Închpuiţi-vă o clipă că o persoană se opreşte înainte ferestrei unei case pentru a observa prin geamuri, ce se petrece înăuntru.

Este evident că ochii sînt ferestrele Sufletului şi Îngerii Cerului pot vedea, prin aceste geamuri, ce se petrece în interiorul fiecăruia dintre noi...

Adonai, odată terminată singulară sa observaţie, se retrase satisfăcut; Propriu-mi Castel interior, lăcaşul lui KLINGSOR, fusese incinerat de focul intim. Fiecare dintre noi poartă în interiorul său-însuşi, Alcazarul sinistrelor sabate; aceasta nu este ignorată niciodată de MAHATMA...

Trebuii să verific în mod clar, după aceea, aspectul întunecat al existenţei; este evident că Satan are darul ubicuităţii; priveşte-l în tine-însuţi, aici, acolo, pretutindeni...

Muncile ezoterice din Infernurile Neptuniene o dată terminate, trebuii atunci să urc în Empireu, regiunea SERAFIMILOR, creaturi ale dragostei, expresii directe ale Unităţii.

Astfel, am cucerit acea stare ierarhică, în Cerul lui Neptun. Acolo este Universul Monadelor Divine...

Cucerisem indiscutabil Centura Hyppolitei; am verificat acest lucru într-o noapte oarecare, în timpul unei sărbători cosmice; dansai atunci în compania altor inefabili...

Într-o altă noapte, cum pluteam în Empireu, în stare serafică, cerui Mamei mele Divine KUNDALINI lira; ştiui atunci să cînt cu măiestrie.

CAPITOLUL XLIII

RESUREC[IA

Este indiscutabil că, pentru Richard Wagner, ca pentru toate ţările creştine în general, Graalul este Vasul Sacru din care Domnul Perfecţiunii băuse, în timpul Ultimei Cine; Cupa Divină care îi primise Sîngele regal vărsat de pe cruce, pe Muntele Capetelor de Morţi (Golgotha) şi strîns cu devoţiune de Senatorul roman Iosif din Arimathia.

Marele Potir a fost proprietatea Patriarhului Abraham; Melchisedek, Geniul Planetar al Lumii noastre, îl duse cu o nesfîrşită dragoste din ţara lui Semiramis pe pămîntul din Canaan, cînd începu cîteva fundaţii pe locul unde a fost mai tîrziu Ierusalimul, oraşul îndrăgit de Profeţi; el îl folosi cu înţelepciune cînd a celebrat seacrificiul în care a oferit pîinea şi vinul transsubstanţializării, în prezenţa lui Abraham, lăsîndu-l apoi acelui Maestru. Acel Vas Sfînt se găsi astfel în Arca lui Noe.

Ni s-a spus că această Cupă Venerată a fost, de asemenea, dusă pe pămîntul Sacru al Faraonilor, în ţara însorită a lui KEM şi ca Moise, Conducătorul Misterelor Evreişti, a avut-o.

Tradiţii milenare, extrem de vehi -care se pierd în noaptea terifiantă a tuturor vremurilor, spun că acest Vas Magic era făcut dintr-o materie singulară, densă ca aceea a unui clopot şi care nu părea să fi lucrată ca metalele; ea părea mai degrabă să fie produsul unei specii de vegetaţii...

Sfîntul-Graal este Potirul miraculos al băuturii supreme, vasul în care este conţinută ofranda care îi hrănea pe Israeliţi în deşert, YONI, UTERUS-ul eternului feminin...

Vinul fermecător al Spiritualităţii Transcendente este conţinut în această Cupă de delicii.

Cucerirea “ULTRA-MARE-VITAE” sau “LUMII SUPER LIMINALE” şi “ULTRA TERESTRE”, Resurecţia Ezoterică, fără MAGIA SEXUALĂ, fără femieie, fără dragoste, ar fi mai mult decît imposibilă.

Verbul fermecător al lui ISIS se iveşte din adîncul tuturor vremurilor, aşteptînd clipa realizării...

Cuvintele inefabile ale Zeiţei NEITH au fost sculptate cu litere de aur pe zidurile strălucitoare ale Templului Înţelepciunii...

“Sînt cea care a fost, este şi va fi şi căreia nici un muritor nu i-a ridicat vălul”.

Religia Primitivă a lui JANUS sau JAINUS, adică, cea aurită, cea Solară şi Supraumana Doctrină a DJINI-lor este întru totul sexuală.

Simţim în inefabila idilă mistică, în mod obişnuit numită minunile Sfintei Vineri, în adîncul inimii noastre, că există, în organele sexuale o forţă extraordinar de Divină...

“Piatra de Lumină”, “Sfîntul Graal” are puterea de a-l resuscita pe HIRAM ABIF, pe Maestrul Secret, Regele Soarelui, în noi-înşine, aici şi acum...

Graalul păstrează caracterul unui “MISTERIUM TREMENDUM”. El este Piatra căzută din Coroana lui Lucifer.

“Graalul”, ca forţă teribilă, îi răneşte şi îi distruge pe curioşi şi pe cei întinaţi, dar el apără şi dă viaţă celor drepţi şi celor sinceri...

Indiscutabil, Graalul nu poate fi obţinut decît cu ajutorul Suliţei lui Eros, decît în luptă împotriva eternilor duşmani ai nopţii.

Realizarea în sine a Misterului Hiperboreean, nu se înfăptuieşte decît prin coborîrea în Lumile Infernale...

Această Resurecţie este o adevărată apotează sau exaltare a ceea ce există mai elevat şi mai viu în om: Monada sa Divină, eternă şi nemuritoare care se găsea moartă, ascunsă.

Ea este neîndoielnic, în sine, Verbul, Fiat Luminos şi spermatic al Primei Clipe, Domnul Shiva,

Sublimul Soţ al Divinei Noastre Mame KUNDALINI, ARHI-HIEROFANTUL, SUPRA-INDIVIDUALITATEA personală a fiecăruia.

Este scris în caractere de foc în Cartea Vieţii: "Celui care ştie, cuvîntul îi dă putere: nimeni nu l-a rostit, nimeni nu-l va pronunţa ci doar cel care îl are încarnat".

Cu Resurecţia Maestrului Secret în fiecare dintre noi, atingem Perfecţiunea în măiestrie... Sîntem atunci spălaţi de orice pată şi păcatul originar este radical eliminat.

Munceam intents în SUPER-OBSCURITATEA tăcerii şi augustul secret al înţelepţilor...

Mă cufundam în Misterele Sacre ale Minnei, înspăimîntatoarele întunecimi ale unei iubiri care este soră geamănă cu moartea...

Îmi recucerii locul în Primul Cer sau Cerul Lunii, unde Dante avu viziunea Preafericiţilor şi recunoscu, extatic, pe Piccarde Donati şi pe Împărăteasa Constanţa.

Revenii la locul meu în al doilea Cer sau Cerul lui Mercur, lăcaş al Spiritelor active şi benefice...

Mă retrasei în Al Treilea Cer sau Cerul lui Venus, regiune a Spiritelor Iubitoare, unde Dante se ocupă de Roberto, Regele Neapolelui.

Revenii în al patrulea Cer sau Cerul Soarelui, Lăcaş al spiritelor Înţelepte - capitol în care Dante îl citează pe Sfîntul Francisc din Assisi.

Recucerii al Cincilea Cer sau Cerul lui Marte, regiune a Martirilor Credinţei -capitol în care Dante îl menţionează pe CACCIAGUIDA şi pe strămoşii săi, vechea şi noua Florenţă...

Mă reîntorsei în Al Şaselea Cer sau Cerul lui Jupiter, regiunea principilor Înţelepţi şi Drepţi...

Revenii în al Şaptelea Cer sau Cerul lui Saturn, încîntător Lăcaş al Spiritelor Contemplative - magnific capitol în care Dante Florentinul îl menţionează cu oarecare emfază pe Pedro Danian şi vorbeşte împotriva luxului prelaţilor...

Mă reîntorsei în Al Optulea Cer sau Cerul Instelat, regiune a lui Uranus... Nemuritoare paragrafe în care Dante menţionează triumful Christosului Intim şi Incoronarea Divinei Mame KUNDALINI; paradis al Spiritelor Triumfătoare... Revenii în al Nouălea Cer sau Cerul Cristalin, Regiune a lui Neptun; extraordinar capitol în care Dante îşi lansează invectivele împotriva proştilor predicatorilor rai.

Trebuii să apar apoi înaintea Celui de-al Treilea Logos, SHIVA, Fiinţa Mea Reală, propria mea SUPRA-INDIVIDUALITATE, însuşi SAMAEL.

Atunci, Cel Binecuvîntat îşi luă o formă distinctă diferită de a mea, ca şi cum ar fi o persoană străină; avea înfăţişarea unui domn foarte respectabil...

Venerabilul îmi ceru să-i fac un studiu de chiromaţie al liniilor mîinilor sale.

Linia lui Saturn, în omnipotenta sa mîna dreaptă, îmi păru foarte dreaptă, surprinzătoare, minunată; ea îmi păru totuşi întreruptă, stricată, frîntă într-o anumită parte...

- Domnule, aţi trăit lupte, suferinţe...

- Vă înşelaţi; sînt un om care are un mare noroc, totul merge totdeauna foarte bine pentru mine...

- Bun... Văd un mic incident pe linia lui Saturn.

- Măsuraţi bine această linie. La ce vîrstă vedeţi această problemă?

- Domnule între 53 şi 61 de ani, aţi avut o perioadă dificilă.

- Ah, la început! Dar după aceea?

- 8 ani trec foarte repede şi după aceea... te aşteaptă triumful.

Studiul odată terminat, Venerabilul se ridică şi spuse: "Îmi plac aceste studii de chiromaţie, dar în mod sporadic. Soţiei mele (DEVI KUNDALINI) îi plac, de asemenea, şi o voi aduce imediat. Ah, dar trebuie să vă plătesc munca. Aşteptaţi-mă aici, căci voi reveni să vă plătesc".

Cel Binecuvîntat se îndepărtă şi îl aşteptai...

Şi văzui, în departare, pe doi dintre copiii mei, pe fetele mele, acum persoane mature; ele păreau încă mici, totuşi, ele mă preocupau puţin şi le chemai...

Este neîndoielnic că în acea vreme, aveam acei 53 de ani despre care vorbise... Îmi văzusem viitorul în mîna Celui Binecuvîntat.

Evident, cele 8 Iniţieri primite trebuiau să fie calificate; muncă foarte dură; un an pentru fiecare Iniţiere...

Să trăiesc acum, în 8 ani, întreaga Carte a lui IOV; să plătesc Dijmele lui Neptun, înaintea Resurecţiei...

"Cartea lui IOV este o reprezentare completă a Iniţierii antice şi a popoarelor care precedau Ceremonia Magna".

Acolo Neofitul se vede despuiat de toate, chiar de copiii săi şi lovit de o boală impură.

"Soţia sa îşi bate joc de el, pentru încrederea pe care el şi-o pune într-un Zeu care îl tratează în acest fel şi cei trei prieteni ai săi, ELIPHAS, BILDAD şi ZOPHAR îl chinuie, îl decretează "nelegiuit" care merită cu siguranţă o asemenea pedeapsă".

IOV, atunci, reclamă un Campion, un Eliberator, căci el ştie că acesta din urmă (SHIVA) este veşnic şi îl va dezrobi de sclavia Pămîntului (prin Resurecţia Intimă), vîndecînduu-i pielea.

Iov, prin permisiunea Divină, se vede chinuit, despuiat, bolnav, sub acţiunea crudă a acelor fiinţe malefice pe care Aristofan le numi “Păsările Negre”, “Sfîntul Paul”, “Puterile Crude ale Aerului”, “Biserica”, “Demonii”, “Teozofia” şi “Cabala", "Elementarii” etc... etc... etc...

Cu toate acestea, după cum IOV este drept şi cum el intonează tema justificării sale, înaintea rigorilor Destinului, el învinge, în cele din urmă, cu IT-ul sacru al crucificării sale, în carnea sa rănită şi Iehova (YOD HEVE Interior al fiecăruia dintre noi) permite să ajungă la el Ingerii Vindecători sau Djinii al căror conducător clasic, în alte căi ca aceea a lui Tobias este Arhanghelul Rafael”.

Într-o noapte, după sărbătoarea Cosmică care s-a celebrat în onoarea mea -pentru motivul că mă calificasem bine în Prima Iniţiere- am fost instruit cum se cuvine...

“Trebuie să plătiţi pentru Crima de a-l fi asasinat pe Zeul Mercur”, mi se spuse...

“Iertaţi-mi această KARMA”...

“Aceasta nu are iertare şi nu poate plăti decît muncind cu Luna”...

“Văzui atunci cum Luna, în fiecare muncă, se va apropria încă şi mai mult de Planeta Mercur, pînă la a se confunda în cele din urmă cu ea”.

Fiinţa mea Reală Intimă, Zeul Mercur, SHIVA, Monada mea -apropriindu-se de mine- îmi zise: va trebuii să foloseşti cizmele Zeului Mercur; încălţai acele cizme, după aceea...

Clipa în care Marele Hierofant al Templului îmi arătă un teren de sport, fu pentru mine senzaţional, extraordinar... - Priveste! îmi spuse, ai transformat Templul lui Mercur într-un teren de sport.

Desigur, noi toţi l-am asasinat pe HIRAM (Zeul Mercur, Monada noastră) cînd am mîncat fructul oprit din Gradina din Eden... De aceea am fost avertizaţi dacă mănînci din fructul acesta, vei muri.

Acest drum, mai tîrziu, deveni îngrozitor de dificil şi trebuii să sufăr intens...

Este evident că, tu o ştii, cărarea pe Muchie de Cuţit este întru totul sexuală...

“Fiul meu, trebuie să suferi cu răbdare consecinţele greşelilor tale”, exclamă Divina mea Mamă KUNDALINI...

Într-o altă noapte, Mama mea, plină de durere, exclamă cu voce tare: “Fiul meu, m-ai schimbat, acolo jos, în lumea fizică, cu alte femei”... “Acestea s-au petrecut în trecut, mamă a mea; astăzi, nu te schimb cu nimeni”... “M-ai schimbat cu alte femei”... “Trecutul este trecutl; ceea ce contează este prezentul; trăiesc de la o clipă la alta, fac rău că discut cu tine”. “Trecutul, prezentul sau viitorul, tu esti acelaşi”... “Ai dreptate, Mamă”...

(Cum să neg, într-adevăr, că transformasem Templul lui Mercur într-un teren de sport?)

Şi, cum mă dusesem în vacanţă în portul Acapulco pe coastele Pacificului în Mexic, se întîmplă că trebuii să fiu instruit în ceea ce priveşte stigmatizarea Corpului Astral.

Un Sfînt Călugar, un Ermit (în afara Corpului meu Fizic) încercă sa-mi străpungă palmele mîinilor, cu intenţia de a mă stigmatiza; în momentele cînd sus Călugărul bătu cuiele pentru a-mi găuri mîinile, fulgere Divine ţîşniră din ele.

În acel moment, îl rugai pe Tatăl meu care este ascuns, solicitîndu-i ajutorul; rugăciunea ajunse pînă la Domn.

Este indiscutabil, în Iniţieri, primisem acele stigmate, dar în mod simbolic...

Trebuia să le dau formă, să le fac în Făurăria Ciclopilor, pe Muntele Resurecţiei...

Anahoretul mă conduse la Biserica Gnostică; SHIVA, Monada mea Divină, merse cu noi.

Văzui, în Templu, un Călugăr ANDROGIN, îmbrăcat cu o tunică purpurie, lîngă fîntîna Botezului...

“Este foarte puternic şi răspunde foarte bine, dar îi lipseşte să îndeplinească mai bine Taina Bisericii din ROMA (AMOR)”, spuse MAHATMA adresîndu-se Monadei mele...

Înţelesei în acea clipă, nevoia de a sublima încă energia creatoare astfel făcui din MAITHUNA un fel de rugăciune. Inserţia Phallusului Vertical, în Uterusul Formal, formează o cruce.

Indiscutabil, cele 5 stigmate Christice, din Corpul Astral, se formează cu Sfînta-Cruce...

Resurecţia nu este posibilă dacă nu s-au format înainte stigmatele Adorabilului, în Corpul Astral...

Astfel îmi formai eu însumi stigmatele, după cum le-au format Misticii tuturor timpurilor...

INRI... IGNIS NATURA RENOVATOR INTEGRA. Focul reînnoieşte integral Natura...

CAPITOLUL XLIV
CONVERSA[IE LA MEXICO

Luni, 12 iunie 1972 (al 10-lea an al Vărsătorului).

- Bine, Joaco (diminutiv familiar al lui Joachim), astăzi vom merge în centrul oraşului.

- Ca să facem ce, Maestre? Sîmbătă din ultima săptămînă ne-am dus să căutăm corespondentţa la poşta. Ce s-ar putea să mai fie acum?

- În orice caz, am nevoie să mă duc în centru; am un cec de schimbat; nu este vorba de o sumă mare, dar am nevoie de ea ca să mănînc; voi evita astfel să cheltui puţinul pe care l-am strîns deja pentru a plăti chiria casei. Trebuie, în plus, să trimitem multe scrisori; îmi place să fie corespondenţa la zi.

Cîteva clipe mai tîrziu, Joachim Amortegui V, Misionar Internaţional Gnostic şi Mare Paladin al acestei teribile cruciade pentru noua Eră a Vărsătorului şi neînsemnata mea persoană care valorează mai puţin decît scrumul unei ţigări, ne îndreptarăm spre centrul oraşului Mexico.

Îmi place să spun fără ocolişuri, că-mi place să-mi conduc maşina; deci astfel, foarte mulţumiţi, intrarăm repede pe şoseaua Tlalpan, pînă la Piaţa Constituţiei (Zocalo, cum spunem noi, mexicanii).

- Este "Era automobilului", stimatul meu Joaco; dar îţi mărturisesc, sincer şi fără ocolişuri, că, dacă aş avea de ales o viaţă într-o lume, cu o tehincă ca aceasta sau cu o alta, într-o epocă de piatră, dar această total spirituală aş prefera indiscutabil pe a doua, chiar dacă ar trebui în loc de a merge cu maşina, să merg pe jos sau pe spatele măgarului.

- Oh, şi eu-însumi spun aşa... călătoresc acum, din iubire pentru omenire, din sacrificiu, pentru a preda doctrina... dar îi prefer pe măgarii şi pe caii de altădată; fumul acelor mari oraşe nu-mi place deloc, nici această viaţă mecanică...

Sporăvăind, Joaco şi cu mine, trecurăm pe o şosea care seamănă mai mult cu un fluviu de oţel şi ciment şi sosirăm la Zocalo, îi făcurăm înconjurul, trecurăm de-a lungul unei părţi a Catedralei Metropolitane şi intrarăm după aceea pe bulevardul 5 Mai, în căutarea unui loc de parcare.

Cîteva clipe mai tîrziu, pătrunserăm într-o clădire mare:

- "Doriţi să vă spălăm maşina?

- Nu, este vreme de ploaie... De ce s-o faceţi?

- Vă închidem maşina, domnule?

- Nu, lasaţi-mă să o duc mai întîi la tinichigerie şi la vopsit."

Concluzie, ieşirăm pentru a ne duce la Poştă, după ce am lăsat maşina parcata.

Am avut, desigur, o plăcuta surpriză, la Poştă, primind un exemplar al celei de-a şasea ediţii a "Căsătoriei Perfecte", trimis de Cucuta în Columbia, America de Sud, Misionarul International Gnostic Ephraim Villegas Quintero...

Primii, de asemenea, cîteva scrisori, le trimisei pe cele ce le adusesem de acasă şi ne îndreptarăm spre o casă de schimb.

Funcţionarul casei respective, cu conştiinţa profund adormită, era prea ocupat de munca sa.

Îl văzui, cu două receptoare, unul în mîna dreaptă, celălalt în mîna stîngă. În mod evident, el se ocupa în acelaşi timp de cele 2 telefoane şi-şi oferea chiar luxul de a pălăvrăgi, în intervale, cu un al treilea client care se găsea înaintea tejghelei.

Acel biet Humanoid Intelectual, cu psyche-ul subiectiv se găsea nu numai identificat cu toate acestea, ci şi grozav de fascinat şi îşi făcea vise frumoase...

Acel Homuncul raţional vorbea de valori, cotizaţii, monedă aur, de sume enorme, de cecuri, de bogăţii etc... etc... etc...

Din fericire nu fu nevoie să aştept mult timp, căci secretarul său se ocupă de mine, cu zel...

Cîteva clipe mai tîrziu, ieşirăm din acel loc, înzestraţi cu ceva bani; nu era mare lucru, dar ajungea pentru hrana cîtorva zile.

Mergînd încă pe Bulevardul 5 Mai, simţii nevoia de a-l invita pe Joaco să servească o băutură răcoritoare; acesta din urmă, cu toate că era un om care mănîncă puţin, nu refuză invitaţia, din consideraţie pentru mine.

Intrarăm într-un loc frumos, fără îndoială; vreau să ma refer la "Cafe Paris".

O elegantă chelneriţă se aproprie de noi:

Ce serviţi, domnilor?

- "Aduceţi-ne un suc de căpşuni şi o bucată de prăjitură cu brînză, domnişoară.

- Eu -spuse Joaco- vreau numai un suc de papaya".

După ce ascultă pe cei doi domni, doamna în chestiune se retrase, pentru a apărea din nou o clipă mai tîrziu cu comanda respectivă.

Savurînd foarte încet acea delicioasă băutură răcoritoare, extrăgînd din acele alimente

elementul lor spiritual, închegarăm, Joaco şi cu mine, următorul dialog:

- ”Îţi voi zice, Joaco, că mă aproprii de sfîrşitul cărţii mele intitulată “Cei Trei Munţi”.

Nu-mi lipseşte decît o introducere la Cel de-al Treilea Munte; 3 capitole din Ascensiune şi Concluzia.

- Atunci sînteţi pe punctul de a sfîrşi cu această muncă?

- Da, Joaco, da, da!”

Ce este interesant în toate acestea este că se cade acum să fac apel la Lemuria.

- La Lemuria? De ce?

- Este clar că în această reîncarnare, am ajuns numai în vîrful celui de-al Doilea Munte... Dar, în acel Continent arhaic “MU” sau Lemuria, situat altădată în vastul Ocean Pacific, trecusem cei Trei Munţi.

Atunci, am ajuns, indiscutabil, la Eliberare; dar am rămas în acea Vale a Lacrimilor - renunţînd la orice fericire pentru a ajuta omenirea.

Este evident că posesiunea “ELIXIRULUI DE VIA[Ă LUNGĂ” mi-a permis să conserv acel corp Lemur timp de milioane de ani.

Deci astfel, stimatul meu Joaco, îţi voi zice că am fost martorul special al tuturor acelor catastrofe vulcanice care i-au venit de hac Continentului “MU”. Este clar că acel pămînt antic se scufundă în apele tumultuoase ale Oceanului Pacific, după mai mult de 10000 de ani de îngrozitoare valuri seismice şi neîncetate cutremure.

Este clar, patetic şi sigur că, în timp ce bătrînul continent se scufunda încet în valurile furioase ale oceanului furtunos, Atlantida, aceea a lui Platon, se ivea încet din apele adînci ale Atlanticului...

Trăii şi eu, indiscutabil, cu Corpul meu Lemur în “[ara Stîncilor de Noroi”, am cunoscut acea puternică civilizaţie, mult superioară civilizaţiilor actuale şi o văzui scufundîndu-se în valurile furioase ale oceanului care îi poartă numele...

În anul 6 al KAN, al 11-lea Muluc, în cursul lunii ZRC, se întîmplară grozave cutremure care se prelungiră fără întrerupere pînă la 13 Chuen “[ara Stîncilor de Noroi”, Pămîntul Atlant, a fost sacrificat. Ea dispăru, în timpul nopţii, după 2 zguduiri, după ce a fost mişcată constant de focurile subterane care făcură ca pămîntul să fie înghiţit şi să reapară de mai multe ori, în diferite locuri. Suprafaţa a cedat, în cele din urmă şi 10 ţări se despărţiră spre a dispărea. 64 de milioane de locuitori fură înghiţiţi, cu 8000 de ani înainte ca această carte să fie scrisă”.

(Text dintr-un manuscris maya şi care face parte din renumita colecţie Le Plogeon Manuscrisele din Troano şi care se poate vedea la British Museum). Înainte ca Steaua “Bal” să cadă în locul unde există acum numai mare şi cer, înainte ca cele 7 orase cu porţile de aur şi templele transparente să tremure şi să se-nfioare ca frunzele unui copac mişcate de furtună, ieşii de acolo, spre a merge în platoul central al Asiei, în acel loc unde se găseşte azi Tibetul.

Supravieţuitorii atlanţi din acea zonă a Pămîntului se amestecară cu nordicii; astfel s-a format Prima Sub-Rasă a actualei noastre rase ariene.

Ghidul salvator al atlanţilor aleşi, cel care îi scoase din ţara “Stîncilor de Noroi” a fost Biblicul Noe, Manu VAIVASVATA, fondatorul Rasei Ariene...

Îmi amintesc încă, dincolo de timp şi distanţă, de acele festivaluri cosmice care au fost atunci celebrate în Mănăstirea noastră... Vreau să mă refer insistent la “Ordinul Sacru din Tibet”, veche instituţie ezoterică.

Este neîndoielnic că acest ordin antic numără 201 de membri. Planul Major este format din 72 de Brahmani...

Această meritorie organizaţie mistică păzeşte indiscutabil comoara lui ARYABARTA ASHRAM.

În acele timpuri, eram totdeauna primit acolo cu multă veneraţie, eram exotic, cu Corpul meu Lemur, în plină Lume Ariană...

Din nefericire, “diavolul îşi vîră coada unde vrea” şi se petrecu ceva insolit.

Revenii la anticele mele rătăciri, recidivai în delict; încă o dată mă îndrăgostii de seducătoarea Evă a Mitologiei Ebraice şi înghiţii “fructul oprit”.

Rezultat: Marea Lege îmi retrase acel vehicol preţios şi din viaţă în viaţă, mă pomenii ca evreu rătăcitor pe suprafaţa Pămîntului...

“Acum, da, Maestre, mă simt mai mic decît o furnică... ca un nimic; nu înţeleg; dacă aţi dizolvat EGO-ul, Eul-însuşi, cine putea să fie ispititorul? În ce fel aţi căzut?

-Oh, Joaco... În numele Adevărului, vreau să ştii că atunci cînd eul se dizolvă, mentalul rămîne în locul său... Neîndoielnic aceasta a fost Cauzu Causorum a căderii mele...

- Iată ceva neobişnuit, nu înţeleg...

- Lucruri pasionale; mă îndrăgostii, căzui în aceiaşi greşeală ca şi Contele Zanon; asta-i tot.

Acea tînără cu misterioase farmece îmi era interzisă; trebuie să spun că totuşi căzui la picioarele fermecătoarei femei.

Divina mea Mamă KUNDALINI mă duse după aceea, în interiorul unei peşteri, în adîncul muntelui şi văzui atunci ploi, lacrimi, torente de apă tulbure, amărăciune, noroi, mizerie etc...

Priviţi viitorul care vă aşteaptă! exclamă Mama mea. Rugăminţile mele au fost inutile; nu

meritam iertare; eram un recidivist în delict; o văzui în cele din urmă, închizîndu-se în Chakra Muladhara, în Osul Coccigian; şi atunci, bietul de mine! vai! vai!

Comisesem aceeaşi greşeală: aceea care, în arhaicul Continent "MU", provoacă căderea îngerilor...

Este indiscutabil că înainte de a intra în Misterele Lemure, căzusem încă o dată în acelaşi delict...

Alegoria Biblicului Adam, luată separat de COPACUL VIE[II înseamnă clar că această Rasă Lemuriană care termina să se despartă în sexe opuse, a abuzat de sex şi se afundă în regiunea animalităţii, a bestialităţii...

ZOHAR învaţă că MATROMETHAH (SHEKINAH simbolic, soţia lui METRATON) este Drumul pînă la Marele Copac al Vieţii, Copacul Puternic şi SHEKINAH este Graţia Divină.

Nu este nici o îndoială că acest Copac minunat ajunge în Valea Cerească şi se află ascuns între "Cei 3 Munţi".

Acest Copac dintre "Cei 3 Munţi" se ridică spre înalt, pentru a coborî apoi din nou în jos.

Copacul Cunoaşterii Binelui şi a Răului dă rădăcini chiar din Copacul Vieţii.

Dhyanis BODDHISATWAS reîncarnate în Corpuri Lemure se reproduc prin puterea lui KRIYASHAKTI (Puterea Voinţei şi a YOGA-i). Atributele lui SHIVA sînt LINGAMUL NEGRU plasat în YONI.

Indiscutabil, ARHI-HIEROFANTUL şi ARHI-MAGUL nu răstoarnă niciodată Vasul lui Hermes.

Dhyanis (printre care mă găseam eu) cînd au comis crima de a răspîndi acest pahar lichid, flexibil, maleabil al Alchimiei, s-au îndepărtat de Monada lor Divină (l-au asasinat pe Zeul Mercur), au căzut în generaţia animală.

"- Sînt mirat.

- De ce, Joaco, oare aş fi fost primul care să cadă din întîmplare? sau ultimul?

H.P. Blavatski spune în "Doctrina Secretă" că SAMAEL a fost primul care a căzut, dar aceasta este simbolic.

Este evident că sînt DHYANIS-BODDHISATWA al Celui de-al Cincilea dintre Cei Şapte şi, de aceea, se spune că SAMAEL a fost primul care a căzut.

Din fericire, sînt în picioare acum, chiar dacă recidivasem, în acelaşi delict.

Cît de diferit a fost cazul a numeroşi alţi Dhyanis, căzuţi în generaţia animală...

Să ne amintim de Moloch Marele Ucigaş, învoluînd acum înspăimîntător în Lumile Infernale...

Să ne amintim de ANDRAMELEK şi de fratele său ASMODEO, două tronuri împinse în Iad.

- Credeam că după eliberare orice cădere ar fi imposibilă.

- Te înşeli, stimate Joaco; în Cosmos, pericolul de a cădea există totdeauna. Orice pericol dispare numai cînd se intră în NEMANIFESTATUL SAT, Spaţiu Abstract Absolut.

Conversaţia odată terminată, o chemarăm pe domnişoara ce aştepta umil la masa domnilor.

"- Nota, domnişoara?

- Da, domnilor... Este..atît.

- Iată şi bacşişul dumneavoastră".

Ieşirăm foarte calmi din acel loc somptuos pentru a ne duce să căutăm maşina. Mergînd, încă o dată, sub lumina Soarelui, pe acel faimos Bulevard 5 Mai, avui ideea de a spune:

"Cel mai grav, oh, Joaco, este abominabila resurecţie a EGO-ului ANIMAL, după cădere.

EU-ÎNSUMI renaşte indiscutabil din propria-i cenuşă, ca pasărea Phoenix.

Vei înţelege acum profund şi integral pentru ce motiv intrinsec toate teogoniile Religioase insistă asupra ideii că Îngerii căzuţi se convertesc în demoni.

-Ah, da, este perfect clar".

Cîteva clipe mai tîrziu, urmam rapid Şoseaua Tlalpan, pentru a ne întoarce acasă.

Cum m-am înălţat, am coborît, am urcat din nou, este evident că posed o vastă experienţă a acestor chestiuni de tip ezoteric.

- "Oh, Maestre, aveţi o experienţă foarte specială în acest sens. Desigur, dragul meu cititor, nu sînt nimic decît o mizerabilă rîmă de pe pămînt, un oarecare care nu valorează nimic; totuşi, cum am parcurs drumul, pot să-l arăt cu întreagă claritate şi aceasta nu este un delict.

Vom conchide prezentul capitol cu această frază din GOETHE: "Orice teorie este cenuşie şi verde este doar arborele cu fructe aurii care este viaţa".

CAPITOLUL XLV
A ZECEA MUNCĂ A LUI HERCULE

A zecea faptă de vitejie a lui Hercule, Eroul Solar, fu cucerirea cirezii lui Gerion; îl ucise pe posesorul ei pe care-l înfruntă, apoi, pe paznicii săi, cîinii Ortos şi Eurition.

Această întîmplare insolită avu drept scenă Insula Erythie (Cea Roşie) de peste ocean; ceea ce pare să facă referire la o insulă din Oceanul Atlantic, locuită de fiinţe gigantice, dar personificate de însuşi Gerion Tricefalul care căzu sub săgeţile sale ucigaşe, după văcarul său şi după cîinele doborît

de măciuca lui.

Mitologia comparată, îl înrudeşte pe cîinele Bicefal Ortos, frate al lui Cerber, cu Vritra, Geniul vedic al furtunii.

Hercule, în timpul călătoriilor sale, trece din Europa în Africa, pentru a traversa apoi Oceanul în Cupa de Aur (în Vasul Sacru) pe care-l foloseşte inteligent în călătoria sa nocturnă...

Aceasta înseamnă în mod clar că Splendidul Soare trebuie să-l aştepte pînă se întorcea, reţinîndu-şi Solstiţiul pentru binele Eroului.

Omul-Zeu trecu neîndoielnic în însăşi Cupa sau Sfîntul-Graal, cu cireada dobîndită, pentru a reveni apoi pe drumul Bătrînei Europe, într-o călătorie plină de nesfîrşite aventuri...

Legenda Secolelor povesteşte că Eroul Solar ridică atunci coloanele J şi B Francmasoneriei Oculte, pe strîmtoarea Gibraltar, probabil ca recunoştinţă pentru Dioscurii care îl făcură să iasă victorios în întreprinderea sa...

Întors la Mycene, se sacrificară vaci Junonei pentru a potoli mînia pe care aceasta o simţea, din cauza fratelui său EURISTEO.

Şi, fiind vorba de Mistere Arhaice, nu e de prisos să spunem că ei au fost totdeauna sărbătoriţi în augustele temple Senioriale.

Cînd trecui pragul acelui templu “MU” sau lemur, unde am fost instruit altădată, în Misterele Înălţării Domnului, îi solicitai Hierofantului cîteva servicii -cu infinită umilinţă- care mi-au fost acordate.

Este neîndoielnic - şi aceasta o ştie orice Iniţiat - că orice înălţare este totdeauna precedată de o înspăimîntătoare şi grozavă umilinţă.

Afirmăm cu claritate -şi pe un ton emfatic- că orice înălţare este totdeauna precedată de o coborîre...

A zecea faptă de vitejie a lui Hercule, Eroul Solar al ezoterismului, se realizează în Lumile Infernale ale Planetei Pluton.

Sentimente dureroase îmi sfîşiară Sufletul, cînd mă văzui supus torturii desprinderii.

Acele Doamne din vremuri auguste, legate de mine prin Legea KARMEI, mă aşteptau în Iad, cu inima frîntă...

Toate acele frumuseţi ispititoare, periculos de frumoase, simţeau că au drepturi asupra mea...

Spre bine sau rău, acele femei grozav de fermecătoare fuseseră soţiile mele, în reîncarnări anterioare, ca o consecinţă naturală a Marii Revolte şi a căderii îngerilor...

Cîinii Ortos şi Eurition, simboluri vii ale posesiunii animalice, mă asaltară, cu o nemaiauzită ferocitate; ispitele se multiplicară la nesfîrşit.

Totuşi, pe baza THELEMEI (Voinţă) şi a înţelegerii de fond şi cu ajutorul Divinei mele Mame KUNDALINI, îl învinsei pe Stăpînul Templului , pe Gerionul Tricefal.

Pusei stăpînire pe cireadă, aceasta este neîndoielnic, şi devenii un autentic Păstor -nu de vaci, cum se spune în mod voalat - ci de oi...

Se cade, pentru binele Marii Cauze, să studiem apoi cîteva versete din Capitolul zece din Ioan.

“Adevăr, adevăr vă zic vouă: cine nu intră pe Uşă (Sexul) în ţarcul Oilor, ci sare pe de altă parte (predicînd doctrine diferite, care nu au nimic cu Magia Sexuală Albă), acela fur este şi tîlhar (fură Oile şi le duce în Abis)”.

Ieşim din Eden pe Poarta Sexului şi numai prin această Poartă putem reveni în Eden, Edenul este însuşi Sexul...

“Iar cine intră pe uşă (Sexul) este Păstorul Oilor. Acestuia portarul îi deschide şi Oile îi aud glasul; el îşi cheamă Oile pe nume (cu ajutorul cuvîntului Intim) şi le duce afară (el le duce pe Drumul Muchiei de Cuţit).

Şi după ce le-a mînat afară pe toate ale sale, merge înaintea lor şi Oile îl urmează, căci ele îi cunosc glasul (Cuvîntul său).

Dar pe un străin nu l-ar urma, ar fugi de dînsul, pentru că ele nu cunosc glasul străinilor (Falşii Profeţi nu posedă Cuvîntul).

Iisus le spuse această parabolă (Iisus al cărui înţeles este: Salvator), dar ei nu înţeleseră despre ce le-a vorbit (este evident că, în spatele literei care ucide, se găseşte Spiritul care dă viaţă).

Deci, iarăşi le zise Iisus (Salvatorul Intim) adevărat, adevarat, vă zic vouă: EU SÎNT Uşa către Oi (Puterea nu este în Creier, nici în vreun alt loc din Corp, ci în Sex)”.

În alţi termeni, afirmăm cele ce urmează: puterea creatoare a Logosului se găseşte exclusiv în Sex....

Este lesne de înţeles, acum, de ce EL este Poarta Oilor: a căuta supape, echivalează cu a fugi de Poarta Edenului...

“Toţi, cîţi veniră înainte de mine (căci nu au fost iniţiaţi în Misterele Sexuale) furi sînt şi tîlhari; dar oile nu ascultă de dînşii. EU SÎNT Uşa, cel ce va intra prin mine, va fi mîntuit (nu va cădea în abisul pierzaniei) şi va intra şi va ieşi şi va găsi păşuni (Bogat aliment spiritual).

Christos, fără Şarpele Sexual, nu ar putea face nimic; de aceea al Doilea Logos, Domnul Perfecţiunii, Logosul intim al fiecăruia, coboară din sfera sa superioară şi se face Fiu al Divinei Mame

Kundalini, Şarpele Ignic al Puterilor noastre Magice... (Prin lucrarea şi graţie Celui de-al Treilea Logos).

Sethienii adorau Marea Lumină şi spuneau că Soarele, în emanaţiile sale, formează un cuib în noi şi constituie Şarpele.

Este evident că această Sectă Gnostică avea, drept obiect sacru un Potir, un Yoni, Sfîntul-Graal, în care beau Semenul lui Benjamin. Aceasta din urmă era un amestec de vin şi de apă.

Neîndoielnic Simbolul sacru al Şarpelui Sexual nu lipsea, niciodată de pe altarul Nazaritenilor Gnostici.

"Forţa, puterea care îl însoţi pe Moise, fu Şarpele de pe Nuia, care se transformă apoi în însăşi Nuiaua".

"Şarpele a fost desigur, cel care vorbi celorlalţi şerpi şi cel care o ispiti pe Eva".

"În Cîntecul lui Homer către Demetra, găsit într-o bibliotecă rusă, se vede că totul se învîrti în jurul unui fapt FIZIOLOGIC-COSMIC de Mare Transcendenţă".

"EU SÎNT Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun (Cel care a atins acel Grad Ezoteric Christic) îşi dă viaţa pentru Oile sale..."

"Dar mercenarul (Ezoteristul Tantric care nu a atins încă Christificarea) căruia nu-i aparţin ele, vede venind lupul şi lasă Oile, fuge şi lupul le răpune şi împrăştie Oile".

"Am şi alte Oi, care nu aprţin acestei stîne (care sînt în alte şcoli), se cade să le iau de asemenea şi ele îmi vor auzi vocea şi va fi o turmă şi un Păstor".

"Iată de ce Tatăl mă iubeşte, pentru că-mi pun viaţa pentru a mă întoarce s-o iau (Christosul Intim se cristalizează în noi şi ne răscumpără cînd sîntem demni).

Nimeni nu mi-o ia, dar eu-însumi o pun (ca pentru a zice: mă cristalizez în fiinţa mea omenească cînd vreau). Am puterea de a pune şi am puterea de a o lua. Această poruncă am primit-o de la Tatăl meu".

Este indispensabil, după acest comentariu Christic Ezoteric, să continuăm prezentul capitol.

Ce frumuseţe simplă, inimitabilă şi primitivă, au, cu adevărat, toate aceste istorisiri, platonice, care vorbesc de Zei şi de Zeiţe Arhaice... Fiinţe Divine din Trecutul Lemuric, autentici Păstori Tantrici din Edenul Sexual...

Sublime creaturi care ridică oraşe Ciclopice, care instruiesc popoarele, le dotează cu o legislaţie niciodată depăşită şi le răsplătesc eroismul...

Este grabnic să realizăm în sine-însuşi Misterul Hiperborean, Misterul Graal-ului dacă e adevărat că aspirăm să ne convertim în autentici Profeţi, în Puri Păstori Christificaţi.

Avem nevoie să trecem "Marea Roşie", să traversăm Oceanul furtunos al vieţii, să trecem pe celălalt ţărm în Cupa de Aur, în Vasul Sacru pe care Helios, Soarele Sacru Absolut, ni-l împrumută...

Muncile ezoterice o dată încheiate în Infernurile Planetei Pluton, trebuii să înalţ coloanele...

"Plus Ultra", "ADAM KADMON", Omul Ceresc, acestea sînt semnificaţiile mistice care li s-au atribuit celor 2 Coloane ale lui Hercule...

Acest eveniment Cosmic-Uman fu precedat de dezincarnarea soţiei mele- Preotese, LITELANTES...

Ea, în ea-însăşi, era indiscutabil şi desigur unica legătură Karmică care îmi rămînea, în acea Vale dureroasă a SAMSAREI...

O văzui îndepărtîndu-se de remarcabilul său vehicol Lemuric, îmbrăcată desigur, în doliu sever...

ADAM-EVA este neîndoielnic semnificaţia cea mai secretă a celor 2 Coloane ale lui Hercule. Reconcilierea cu Divinul este grabnică, iposibil de amînat, o ştii...

A înălţa cele 2 Coloane echivalează cu o reconciliere, o reîntoarcere la perechea originară, întoarcerea la Eden...

Avem nevoie să ne întoarcem la punctul de plecare originar, de a reveni la prima dragoste, aceasta este indiscutabil, irefutabil, irecuzabil.

În arhaicele Mistere ale Continentului "MU" sau "Lemuria", a trebuit să trăiesc întregul realism crud al acestui lucru în "Nunţile Paradisiace", "Edenice".

Primii atunci drept soţie o Mare Iniţiată; vreau să mă refer insistent la cealaltă jumătate de portocală a mea, la Eva mea personală originară; astfel am ridicat cele 2 Coloane ale lui Hercule...

Mă găsii la masa ospăţului, fericit, însoţit de noua mea soţie şi de mulţi Înalţi-Preoţi...

LITELANTES, atunci, trecu pragul Sălii Regale, ea veni dezîncarnată să asiste la sărbătoare...

Iată, o, Zei cum am restabilit al Doilea Logos, pe Christosul Cosmic, în Sanctuarul Sufletului meu...

CAPITOLUL XLVI

A UNSPREZECEA VITEJIE A LUI HERCULE

A unsprezecea vitejie a lui Hercule, Eroul Solar, avu loc în ţinutul transatlantic şi a constat în faptul de a pune stăpînire pe Merele din Grădina Hesperidelor, Nimfele, fiicele lui Hesperos, foarte vie reprezentare a Planetei Venus, fermecătoare făclie a dragostei...

Cum el nu cunoştea drumul, trebuii mai întîi să pună mîna pe Nereus care ştie totul şi să-l înfrunte apoi în Africa, într-o luptă corp la corp pe fiul lui Poseidon, grozavul uriaş Antheus.

Această călătorie poate, de asemenea, să fie pusă în relaţie cu eliberarea lui PROMETEU-LUCIFER, omorînd vulturul care-l chinuie, ca şi cu substituirea temporară a faimosului Atlas, ducînd lumea pe umerii săi titanici, pentru a obţine ajutor...

În cele din urmă, cînd el a ucis dragonul care îi păzea, simbolicele mere de aur i-au fost date de Hesperidele-înseşi...

Această faptă de vitejie, evident, are o strînsă legătură cu povestirea biblică a fructelor din Arborele Ştiinţei Binelui şi a Răului, din Grădina Edenică, dar acolo, Dragonul este înlocuit de o Năpîrcă, care invită la cules şi la gustat din acele fructe minunate pe care Hercule le dă apoi Athenei, Zeiţa Înţelepciunii, Divina sa Protectoare...

Coborîrea neînfricată în anticul Tartar al celei de-a unsprezecea planete din sistemul nostru solar devine urgentă, imposibil de amînat, înaintea ascensiunii la Tată (Primul Logos).

Un drum coborîtor, abrupt, frînt şi inegal mă conduse în mod fatal pînă la oribilul întuneric al orasului Dite.

"NEREOS-ul" meu sau, mai bine zis, GURUJI-ul meu, Maestru sau Ghid, îmi arătă cu răbdare toate pericolele...

Şi, desigur, în acele oripilante abisuri de durere, în acea planetă ce se află dincolo de orbita lui Pluton, l-am întîlnit pe Antheus, gigantul imens, mai înspăimîntător decît imensul Briareu.

Dante Florentinul exclamă în Divina sa Comedie:

"Tu, care, în Valea unde, subjugînd Carthagina, Scipion moşteni atîta glorie, pe acel pămînt preafericit care îl văzu fugind pe Hannibal, gîtuieşti într-o zi o sută de lei şi de pantere! O, tu, despre care s-a zis că, dacă lîngă fraţii tăi braţul tău le-ar fi sprijinit lupta inegală, victoria ar fi fost pentru fiul Pămîntului!

Coboară-ne pînă în fundul craterului vostru negru, jos, unde Cocyte este îngheţat în curgerea sa.

Fereşte-ne să ne ducem la Typhan sau Ticio! Acel om poate da ceea ce aici doreşti; ia deci un aer mai blînd şi vino în ajutorul nostru. El poate vorbi de tine pe pămîntul muritor; căci el trăieşte şi, dacă cerul nu-l cheamă prea repede, îi rămîn numeroase zile de trăit.

Aşa vorbi maestrul meu şi fără să-l facă să aştepte, uriaşul îşi întinse amîndouă mîinile pentru a-l lua, acele mîini care altădată l-au făcut pe Hercule să sufere.

Cînd Virgilius simţi această zdravănă strînsoare îmi spuse: Apropie-te ca să te iau şi pe tine", îmi zise el, "vino fără teamă". Si de îndata ma îmbratisa astfel ca formam un singur trup.

Aşa cum, printr-un ciudat efect de miraj, pe Corisenda, cînd trece un nor, turnul pare privirii că e gata să se răstoarne; aşa îmi păru Antheus atunci, cînd de pe mal îl văzui că se înclină; neliniştea mea fu puternică; tremuram pe spatele monstrului condamnat. Dar deja uriaşul, care în adîncul abisului întunecat care îl devora pe Lucifer si pe Juda, ne conduse şi odata ajuns, ca un catarg de corabie, se ridică în picioare". (Divina Comedie, Infernul, Cîntul 31).

ANTHEUS, personaj alegoric, magistrul, Titan reprezentativ al, "Hoardelor întunecate abisale"...

Foarte crudele mele lupte împotriva Demonilor orasului Dite fiind date, trebuii să-l eliberez pe LUCIFER-PROMETEU...

Văzui deschizîndu-se uşa de oţel a îngrozitoarei temniţe; paznicul îl lăsă să treacă. Scene teribile din întunecatul lacas, cazuri insolite, neasteptate, pe care locuitorii Pamîntului le ignora…

LUCIFER este paznicul Porţii si al cheilor Sanctuarului, pentru ca nimeni să nu poată să pătrundă în el, numai cei unşi care posedă Secretul lui Hermes...

CHRISTOSUL-LUCIFER al Gnosticilor este Zeul Înţelepciunii, sub diferite nume, Zeul Planetei noastre Pămînt, fără nici o urmă de răutate, căci el este unul cu Logosul Platonician...

PROMETEU-LUCIFER este Ministrul LOGOSULUI SOLAR şi Stăpînul celor 7 Lăcaşuri ale lui Hades.

LUCIFER este, desigur, Spiritul Iluminării Spirituale al Umanităţii şi Libertatea de alegere şi, metafizic, Torţa omenirii: LOGOS-ul sub aspectul său superior şi adversarul, sub aspectul său inferior; Divinul PROMETEU înlănţuit; energia activă şi centrifugă a universului; foc, lumină, viaţă, luptă, efort, conştiinţă, libertate, independenţă, etc... etc...

Spada şi Balanţa Justiţiei Cosmice îi sînt atribuite lui LUCIFER, căci el este norma greutăţii, a măsurii şi a numărului.

LUCIFER, în fiecare dintre noi, este reflectarea LOGOS-ului intim, umbra Domnului proiectată în adîncul Fiinţei noastre...

În momentul în care scriu aceste paragrafe, o întîmplare insolită îmi vine în minte.

Într-o noapte, puţin contează care, trebuii să-l întîlnesc pe înspăimîntătorul personaj, în interiorul unei magnifice încăperi.

Impozant, PROMETEU-LUCIFER, susţinut de labele sale de fiară în loc de picioare, mă privea, ameninţător...

Două înspăimîntătoare coarne luceau, îngrozitoare, pe fruntea sa sinistră, dar el era îmbrăcat

ca un bărbat elegant.

Apropiindu-mă senin de el, îi dădui cîteva palme prieteneşti pe umăr, în timp ce îi spuneam:

"Tu, tu nu mă înspăimînţi; te cunosc foarte bine, n-ai putut să mă învingi, sînt victorios..."

Colosul se retrase şi eu, aşezîndu-mă pe patul moale de acaju parfumat, aşteptai o clipă...

O feminitate periculos de frumoasă pătrunse apoi în cameră, ea se culcă goală în pat.

Frumoasa, aproape leşinată în desfrîu, mă înconjură cu braţele ei impudice, invitîndu-mă la plăcerile trupului.

Culcat lîngă frumoasă, îi demonstrai Diavolului puterile mele; mă stăpînii. Apoi mă ridicai din culcuşul plăcerilor; acea frumuseţe aproape moartă de desfrîu, simţindu-se frustrată, mă contemplă inutil...

Un copil intră în casă, strălucind... O iradiantă creatură Divină. Copilul, sublim, bogat îmbrăcat cu o magnifică tunică sacerdotală de o culoare neagră foarte specială, traversă apoi incinta exotică.

Îl recunoscui imediat si apropiindu-ma linistit de el i-am spus: Este inutil sa continui să te deghizezi, te recunosc mereu, o, Lucifer! "Niciodată nu vei putea să mă învingi..."

Acea creatură sublimă, groază a neştiutorilor, surîse atunci, cu nesfîrşită blîndeţe.

Indiscutabil, este Divinul Daimon al lui Socrate, îndrumătorul nostru special în Gimnaziul Psihologic al vieţii...

Libertatea este cuvenită, după munca sa grea: LOGOS-ul o înghite o absoarbe...

Această istorisire se sfîrşeşte în acest loc; să urmăm tema transcendentală a acestui capitol...

Noua Preotească, din Muntele Ascensiunii, a fost, desigur, extraordinară.

Progresul meu intim se acceleră, evident, şi, în consecinţă, reuşii să pun mîna pe merele de aur din Grădina Hesperidelor.

Nimfele Venuste, fermecătoare şi delicioase, căzură la picioarele mele, nu putură să mă învingă...

Muncile magice o dată încheiate în acel AVERNUS, urcai la Tată, victorios.

Este evident că acest eveniment mistic transcendental nu putea trece neobservat, în nici un fel.

Acest eveniment cosmic fu atunci celebrat în SANCTA, cu nesfîrşită bucurie.

Aşezat pe un tron splendid, înaintea augustei CONFRERII, mă simţeam complet transformat...

În acele clipe de nedescris, "Bătrînul Zilelor", "Tatăl meu care este Ascuns", "Bunătatea Bunătăţilor", "Ocultul Oculţilor", "Milostivenia Milostivenilor", KETHER al CABALEI EBRAICE, străluci în mine; el se cristaliză definitiv în întreaga prezenţă a Fiinţei mele.

Fraţii Frăţiei Universale Albe, în asemenea clipe, mă contemplară, cu o nesfîrşită veneraţie... Chipul meu lua înfăţişarea bătrîneţii...

Ajunsesem neîndoios să cristalizez cele 3 Forţe Primare ale Universului, în diversele părţi ale Fiinţei mele...

CAPITOLUL XLVII

A DOUASPREZECEA MUNCĂ A LUI HERCULE

A douasprezecea muncă a lui Hercule, Eroul Solar, a fost, desigur, impusă de Fratele său, adică, de strălucitorul său Prototip Divin, în Soarele Sacru Absolut.

Neîndoielnic, această muncă a constat în faptul de a scoate din domeniul său Plutonian, pe cîinele tricefal care îl păzea...

Intrînd în lăcaşul subpămîntean al morţilor, el încearcă mai întîi să cîştige simpatia lui Aidonee însuşi, care îi permite să ducă cîinele, cu condiţia ca el să reuşească să pună mîna pe el, fără armă, ceea ce face Hercule, luîndu-l de coada sa de Dragon şi apoi de gît, pînă la a-l sugruma practic.

Hermes îl conduce pe drumul de întoarcere şi, după ce Cerber a fost arătat la Mycene, îl eliberează pentru ca să întoarcă la reşedinţa lui.

Indiscutabil, strălucitorul nostru Sistem Solar Ors are 12 Planete şi aceastea vin să ne amintească de cei 12 Salvatori.

Este evident şi manifest că munca finală a lui Hercule trebuie totdeauna să se realizeze pe a 12-a Planetă a Familiei Solare...

De asemenea, putem şi trebuie să punem ultima din faptele sale zodiacale în relaţie numai cu Scorpionul, a cărui Constelaţie este cea mai nimerită pentru a o figura; această faptă de vitejie constă în a-l scoate pe Cîinele Tricefal din lumea subpămînteană geloasă, din regatul umbrelor, unde adevărul se deghizează în întuneric...

El nu putu, natural, să îndeplinească această sarcină, decît cu consimţirea lui Hades însuşi, sau Pluton şi cu ajutorul lui Hermes şi al Minervei în acelaşi timp... (Yoga Sexului şi Înţelepciune).

Trecui pragul Templului, cu nesfîrşită veneraţie; aspirai la eliberarea finală.

În curtea înconjurată de ziduri, a Preoţilor, apele spermatice ale Piscinei Sacre străluciră.

Lacul Iniţiatic al reprezentării Misterelor antice, etern teatru al oricărui templu, nu putea să

lipsească de acolo.

Ceea ce cerusem în Sancta Lemură îmi fu îngăduit.

Munca mea începu cu coborîrea în Tartar, în a 12-a Planetă a Sistemului nostru Solar.

Trei frumuseţi feminine fermecătoare, periculos de frumoase, apelară zadarnic la toate farmecele lor irezistibile...

Drăcoaice provocatoare, ele luptară pînă la imposibil; ele au vrut să mă facă să cad, dar am ştiut să mă domin...

Semnul Zodiacal al Scorpionului îşi descătusă în organele mele creatoare toate înflăcărările pasionale, dar eu cîştigai toate bătăliile contra mea însami.

"Cîinele-Călăuză" (instictul sexual) îl conduce totdeuana pe om pe drumul care merge din întuneric la lumină, din moarte la nemurire...

Cîinele trage lesa stăpînului său, ducîndu-l pe cărarea anevoioasă pînă la tintă; cîinele după aceea trebuie să se odihnească; urmează atunci Marea Renunţare.

Suprema detaşare de toate lucrurile materiale şi eliminarea radicală a dorinţei de a exista vin în armonioasă concordanţă ritmică cu acest eveniment Cosmic-Sexual.

Ideea transcendentală a Răsuflării Întunericului mişcîndu-se deasupra apelor adormite ale vieţii -care este Materia Primordială, avînd în ea Spiritul latent- ne invită să reflectăm...

Apa (ENS SEMINIS), în toate Cosmogoniile, joacă acelaşi rol important: ea este baza şi originea existenţei materiale şi fundamentale oricărei autentice AUTO-REALIZĂRI INTIME.

Este totuşi grabnic, foarte grabnic să nu ignorăm vreodată că, în Abisul primitiv, în adîncul apelor, sălăşlueşte un număr foarte mare de fiare periculoase...

Dacă Divinii Titani ai vechiului Continent "MU", acei Îngeri Căzuţi în Generaţia animală, nu ar fi uitat acest grozav adevăr, ei ar fi rămas totdeauna alerţi şi vigilenţi, ca sentinela în vreme de război şi s-ar găsi încă în stare Paradisiacă.

A pune mîna pe deplin pe Cîinele Tricefal, fără nici o armă, înseamnă de fapt a avea un control absolut asupra Sexului...

Cînd devenii proprietar al acestui cîine, urcai din nou, victorios, din adîncul negru şi din oribile prăpastie...

Atunci, mă încarnai în mine, Fiinţa Fiinţei mele, ceea ce este dincolo de "BRAHMA VISHNU si SHIVA", acest divin prototip Solar Absolut.

Cînd acest fapt Mistic se produse, intrai, fericit, într-un mic "Sanctuar al Soarelui Sacru Absolut".

Din acea clipă extraordinară, am putut să mă hrănesc cu fructul "Copacului Vieţii", de dincolo de bine şi de rău...

Revenisem la punctul de plecare originar; revenisem indiscutabil la Lăcaşul meu.

Fiecare dintre noi are Prototipul său Divin, în această sferă iradiantă de Lumină şi voioşie...

Indivizii Sacri care locuiesc Soarele Central se pregătesc să intre în "SPA[IUL ABSTRACT ABSOLUT", aceasta se întîmplă totdeuna le sfîrşitul "MAHAMVANTAREI" (Zi Cosmică).

Fiecare Univers din spaţiul infinit posedă propriul său Soare Central şi suma totală a acestor Sori Spirituali constituie PROTOCOSMOSUL.

Emanaţia "Atotmilostivului şi Absolutului nostru Sacru Solar" este ceea ce H.P. Blavatsky numeşte "Marele Suflu", profund ignorat de sine-însuşi.

Evident, acest principiu activ omniprezent, cu toate că participă la creaţia lumilor, nu se sprijină pe ele; el rămîne independent, omniprezent şi omnipătrunzător...

Este uşor de înţeles că Emanaţia Absolutului Solar se dedublează în cele 3 Forţe Primare BRAHMA, VISHNU si SHIVA, în evidentul scop de a crea şi de a reîncepe să creeze.

Cînd o manifestare cosmică oarecare se sfîrşeşte, cele 3 Forţe originare se integrează pentru a se amesteca sau fuziona cu suflul neîncetat, profund ignorat desine-însuşi.

Ceea ce se petrece în Macrocosmos se repetă în Microcosmosul Om, aceasta a fost cazul meu personal...

Astfel am putut - în Sînul Absolutului Sacru Solar - continua totuşi, cu Corpul Fizic Lemur, să trăiesc timp de milioane de ani... Mă preschimbai în încă o piatră din "Zidul Paznic".

Acest Zid este alcătuit din toţi Maeştrii Compasiunii, acei ce renunţă la orice fericire personala, din iubire pentru omenire...

PACE INVERENŢIALĂ

SAMAEL AUN WEOR